

Advaita, zen, mystika, sufismus, buddhismus, theravada, tantra, atmavičara, paralen, aspirin atd. atd. atd.

Jistě by vás napadla i jiná slova sloužící k pojmenování různých léků, drog, metod, tradic, technik, filozofií apod. Není na nich nic špatného, jsou součástí tohoto světa stejně tak jako autoškola, zalévání květin, psaní mailů nebo čištění koberců.

Mozaika není o západní advaitě, mozaika není o filozofii a učení.

Zapomeňte na učení a duchovní školy. Vyhod'te teorii a rozhlédněte se kolem sebe, podívejte se na sebe a do sebe.

Nespoléhejte se na ostatní, nečekejte na zázrak, chopte se přítomného okamžiku a prozkoumejte, co můžete prozkoumat jedině vy a nikdo jiný to za vás nikdy neudělá.

Obsah

Mozaika 1	3
John Wheeler - Myšlení versus vědění kdo jsme	3
Mozaika 2	4
Isaac Shapiro - Vědomí a Prožitek	5
Mozaika 3	6
Sailor Bob Adamson – Běžné a každodenní vědomí	7
Mozaika 4	8
Tony Parsons - Takové, jaké to je	10
Mozaika 5	11
Leo Hartong - Probuzení do snu	12
Mozaika 6	13
Chuck Hillig - Jak TO Je	14
Mozaika 7	16
John Greven - Probuzení k tomu, co je	17
Mozaika 8	18
Gilbert Schultz - První moment Bytí-Vědění	20
Mozaika 9	21
Jan Kersschot - Bytí	21
Mozaika 10	23
Jean-Pierre Gomez - Jsi to, co hledáš - právě teď a tady	23
Mozaika 11	25
Marta Janssen - Probuzení	25
Mozaika 12	28
Joan Tollifson - Probuzení Právě Teď: Jednoduchost Toho, Co Je	28
Mozaika 13	30
Peter Fenner - Chycen v Tady a Teď!	31
Mozaika 14	36
Mooji - Jednoduše to	36
Mozaika 15	39
Steven Harrison - Já musím být Já	39
Mozaika 16	41
VIDĚNÍ je tady a TEĎ (anonym)	42
Mozaika 17	43
Guy Smith - Je to nepředstavitelné a nevyhnutelné	43
Mozaika 18	44
Greg Goode - Je nutné provádět duchovní cvičení?	45
Mozaika 19	46
Brian Lake - Základ roste sám od sebe	47
Přídavky ©	48
Joseph Goldstein, z knihy "Meditace vhledu" (tzv. Vipassana)	48
Jean-Pierre Gomez - Přímé pochopení	49
Tony Parsons - Božské zmatení	52
Tony Parsons – Neosobní uvědomování	53
Joan Tollifson - Tady je co jsi ty!	56
VIDĚNÍ (UVĚDOMOVÁNÍ) je tady a TEĎ - anonym	58
Drobnosti od Joshiho	81
Činnost a nečinnost	81
Dobro a zlo?	82
Iluze a skutečnost	84
Osvícení a pravé Já	85
Rozum a cit	86
Otevřenost	87
Bezpodstatnost, vždy jen To	88
Ticho	89

Mozaika 1

John Wheeler - Myšlení versus vědění kdo jsme

John je pokračovatelem Nisargadattovy tradice, ke které se dostal skrze svého učitele Boba Adamsona, který "pochopil" po návštěvě u Nisargadatty a žije nyní v Austrálii. Následný text je krátký překlad z otázek a odpovědí z webu Johna Wheelera, který odpovídá na dotazy návštěvníků skrze e-mail.

O: Pokud prožívám realitu skrze mysl, jak je možné jít za ní, než změnou myšlenek?

J: Nejsem si přesně jistý, co myslíte tím "prožívat realitu skrze mysl". Váš pocit bytí a vědomí ve skutečnosti nesouvisí s myšlenkami. Nepotřebujete myslet, abyste existovali, a abyste si uvědomovali. Není to úplně intuitivní z perspektivy mysli, ale jakmile to jednou spatříte, vyjasní se to.

Stejně jako vy jsem četl Nisargadattu Maharadže po několik let. Ale ve vší té upovídánosti a zkoušení pochopit to (s úmyslem hledat "to" jako objekt nebo zkušenost), to zřejmě bylo přehlíženo, dokud mne Bob Adamson neústupně nevrhnul do toho, co je tady a teď.

O: Například nyní, dnes, po čtení textu z tvých webových stránek, jsem se přistihl, jak si myslím, "Jasně, ale já jsem četl Nisargadattu před 20 lety a rezonovalo to, ale přitom se stále ztotožňuji s myslí. Toto jsou typy myšlenek, které putují mou myslí. Můžu se vrátit zpět k tázání, zda existují, což je nepopíratelné a možná tu je pocit, že jsem blíž pravdě, ale pak se zase objeví mysl a jsem v tom opět zpátky. Pro tebe nebo Boba tu musela přeci být nějaká zásadní změna v pohledu či perspektivě vnímání, a nyní (ikdyž třeba i v mysli, kvůli myšlenkám, které podporují realizaci toho, co jsi si uvědomil) pocituješ tu intuitivní pravdu.

J: Spodní linie je to, že jsi ta přítomnost nebo to vědomí právě teď. Když se tomu poprvé vystavíš, mysl a všechny ty koncepty se přičítají s "Ale co když?" "Ale..." atd. "Učitel" tě přivádí stále k "faktu tvého vlastního bytí". Sílou zvyku se instinktivně díváme do myšlenek jako měřítko, toho, jak na tom jsme, ale je to dívání se špatným směrem. Myšlenky se objevují VE vědomí, které je tím, co opravdu jste a vždy jste byli. Je to jako kdyby jste byli nad mraky a pak se na ně podívali dolů a hledali slunce. Říkáte, "Podívej na všechny ty mraky. Jak se stále objevují. A kde je slunce?" Ale když se otočíte, všimnete si, že slunce je za vámi a osvětluje mraky. Je to vlastně to, co vám dovoluje, abyste je vůbec viděli. Slunce opravdu nemá co do činění s objevováním či umístěním mraků.

Je to jemný posun, ale má dalekosáhlé účinky. Dívali jsme se špatným směrem, a to může být rychle napraveno, pokud se na to jednou poukáže. Není tu opravdu nic, co byste

potřebovali praktikovat. Jen si toho všimněte. Odpověď není v mysli. Když se zeptáte většiny lidí, aby se podívali okolo po místnosti a řekli, co vidí, obvykle vám vyjmenují různé předměty. Jen málo vám řekne, že vidí prostor. Ale jakmile je na to jednou poukázáno, všimnete si, že všechno se nachází v prostoru. Stejně je to s vědomím. Jakmile pro to jednou dostanete cit, centrum přitažlivosti se začne posouvat z upínání se na myšlenky do pouhého uvolnění se do vašeho pravého bytí nebo sebe-vědomého vědomí.

O: Jak se TAM (resp. SEM) dostanu?

J: Nemůžeš se tam "dostat". Ty TAM již JSI PRÁVĚ TEĎ. Tvoje bytí a vědomí je TADY A TEĎ vždy.

Jestli ti můžu něco navrhnout, vůbec se nezabývej myšlenkami. Vystavování myšlenek s tím nemá NIC společného. Spíše se zabývej tím, v čem a na čem se myšlenky objevují. Tohle je směr ke zkoumání. Zabývání se myšlenkami nemá konce a neplyne z toho žádná svoboda. Znáám to z vlastní zkušenosti, věř mi!

Znej svou pravou přirozenost a myšlenky se postarají samy o sebe. Jen tě upozorňuji (v případě, že by ses divil), že myšlenky budou dále vystávat po zbytek tvého života, tak jako to dělaly předtím. ALE, znajíc sebe se jimi nebudeš zabývat tak jako dříve. Tvůj klid nespočívá v klidné mysli, ale v prokázání tvé totožnosti v tom, co je hlubší než mysl. Jsi to i právě teď. Stačí jen něco málo pozorování, aby se to vyjasnilo.

Přeloženo z <http://www.employees.org/~johnwhee/articles/articlelist.html> - přeložil: Guarada

Mozaika 2

Ramana Maháriši stále dokola upozorňoval na jednu podstatnou věc a sice, abychom poznali, kdo jsme. Abychom pátrali a zjistili, kým nebo čím jsme, co je naše Já. Jenomže pokud se opravdu bedlivě díváme a hledáme, zjišťujeme, že nic nenacházíme. Vidíme jen hromadu vjemů v nepopsatelném pocitu vědomé existence. A proces hledání je jedním z toho, co se v tomto vědomí odehrává. Je to nám známý a otřepaný příběh o filmu a plátnu, ve kterém zběsilý kovboj krotí a chytá své nesnesitelné a nechtěné hřebce ego a mysl. Toto ho velmi unavuje, frustruje a modlí se, aby byl z této kovbojky navždy vysvobozen, hledá kouzelný čudlík, který vše jemně vypne a změní. Co je však na dívání se na kovbojku tak strašného?

O tomto je také následující překlad. Byl totiž jednou jeden Ind, kterému se říkalo Papádží a ten se jednoho dne setkal s Mahárišim, další člověk jménem Isaac Shapiro se pak zase pro změnu setkal s Papádžím, který mu to prý v klidu vyjasnil.

A milý Isaac nás teď stejně jako Maháriši navádí ke zkoumání, na konci kterého jednoduše zjistíme, že mezi tím, co je uvědomováno a principem uvědomování ve skutečnosti žádný rozdíl není, že vše je jen láskou a moudrostí Jediné Skutečnosti - Já.

Dnešní příspěvek je zajímavou směsicí teorie a praxe nedvojnosti, lze z něj něco pochopit a zároveň plně prožít. Neváhej si to během čtení vyzkoušet.

Isaac Shapiro - Vědomí a Prožitek

Podívejme se na to, co všichni nazýváme prožitkem.

Celý vesmír, život, čas, prostor, naše rodina, naši známí, to vše je v tomto okamžiku jednoduše prožitkem. Prožíváme vše zmíněné skrze 5 smyslů, a proto říkám všem prožitkům vjemy. Těmto vjemům jsou pak dáována jména a tvar a to díky naší schopnosti myslet a rozlišovat.

Zastav se teď na moment a jen prožívej vše, co prožíváš jako různé vjemy.

Všimni si, že to, co prožíváš a vnímáš se mění každým okamžikem, a proto to nelze popsat. Protože, abys mohl popsat tvé prožívání Přítomnosti, musel bys hovořit strašně dlouho a o velkém počtu věcí. A než bys to stihl/a popsat, tak už bys zas prožíval/a a vnímal/a něco jiného.

Všimni si, zda když vnímáš tímto způsobem, aniž bys se snažil/a počítat a hodnotit vše co vnímáš, zda je tu pocit hranice mezi tebou a tím co vnímáš.

Všimni si, že si obvykle myslíme, že dokážeme popsat naše prožívání, a že v tomto názoru je ukryt pocit "já". Všimni si, že v tom, že se snažíš popsat své vnímání a v té aktivitě se objevuje něco, co dává pocit kontroly nad tím, co je vnímáno.

Teď si všimni, že si jsi vědom/a jakéhokoliv prožívání. Toto vědomí je už zde. Zatímco jsi tímto vědomím, zkus toto vědomí popsat. Zjistíš, že to není možné. Kde je? Všude. Jsou tu nějaké hranice? Nejsou. Co je v tom vědomí? Všechno. Máme tu tedy dvě slova - vědomí a prožívání, ale jsou to opravdu jen slova. Nedokážeme popsat ani jedno z nich.

Podívej se, jestli je tu nějaká hranice mezi vědomím a prožíváním. Máme schopnost zpředmětnit prožívání a tak se zdá, že je tu nějaký pozorovatel a to co je pozorováno (vnímáno). To vytváří pocit "já". Takto zjišťujeme, že tento pocit "já" je činností a reálně neexistuje. Hned jak tato činnost mizí, jako například v hlubokém spánku, tak mizí také pocit "já".

Jakmile nechceme prožívat to, co prožíváme, toto nechtění je také prožíváním a přidává další vrstvu do směsice prožívání. Toto nechtění však ruší jinak "bezproblémové" prožívání a my si dokonce myslíme, že chceme-li něco jiného, že toto chtění pomáhá. Často si tohoto procesu ani nevšimneme, jak jsme do něj permanentně zataženi.

Čeho si můžeme na našem prožívání všimnout je to, že se neustále mění. Když nechceme prožívat to, co právě prožíváme, tak to různě kouskujeme do fiktivních neměnicích se a stálých částí, které pak popisujeme a rozebíráme.

Proveř si, zda to, do čeho chceme naše probíhající prožívání změnit vlastně existuje. Neexistuje a proto to není důvod to dělat. Jediné lidské drama, které existuje je právě to, že nechceme to, co právě prožíváme a vnímáme. Je to tak?

Všimni si, že To, co teď vnímá a prožívá nemá žádné hranice a není ničím, co je vnímáno. Někteří tomu říkají Nic. Je to nepopsatelné a nemá to ani začátek ani konec. Není to velké ani malé a je v tom zároveň vše co existuje.

Jak řekl jeden mudrc (Nisargadatta): "Když vím, že jsem ničím, je moudrostí a když vím, že jsem vším, je láskou a mezi těmito dvěma se odehrává můj život."

Přeloženo z http://www.isaacshapiro.de/librarypages/library_awareness.html - volněji přeložil: Joshi

Mozaika 3

Australian Sailor Bob je jedním z několika málo lidí, kteří dokáží popsat věci tak, jak jsou, velmi jednoduše a přímo. Díky jeho neúprosnému stylu (který pochytil zřejmě od Nisargadatty, kterého navštívil) "pochopil" i skromný, ale svými radami a komentáři k věci drahocenný, John Wheeler, jehož text byl obsahem první Mozaiky.

On sám je Sailorovi, jak píše, velice vděčný a právě přímý kontakt s Bobem mu pomohl "prohlédnout". (Předchozích 20 let hledání před setkáním s ním bylo prý v podstatě jen tápáním v mlze.)

Dnešní text nám tedy navozuje atmosféru podobného setkání jiného hledače pravdy s tímto vynikajícím člověkem, kterým Bob bezesporu je. Nenechte se zmýlit různými slovy, které pro popsání Skutečnosti používá, a které pak vždy trochu jiným způsobem poukazují na vždy-přítomné vědomí. Na tuto neměnnou "živoucnost", díky které vůbec víte, že tu jste, a díky které si můžete uvědomovat svět, který je sám o sobě jen představou, objevující se v bezprostřední Skutečnosti, kde vše je právě takové, jaké to je. Tato Skutečnost je tu právě teď, nic jiného tu není a není proto třeba ji někde hledat.

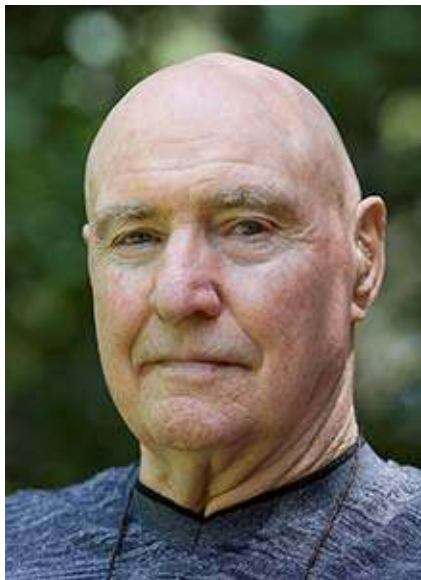
Tento úvodník napsal defacto celý můj kamarád Guarada a připravil pro Vás i následující překlad, za což mu tímto děkuji. Zdravím Vás i za něj a přeji příjemné počteníčko,

Joshi

Sailor Bob Adamson – Běžné a každodenní vědomí

O: Je tu spousta naprogramovaných reakcí na konkrétní události. Je to jako neustálý přechod od jedné k druhé. Tak mi to alespoň připadá. Podle mne, je tu prostě jen spousta zvyků.

B: To je to, co Vám říkám hned od začátku, začněte s obyčejnou bdělostí. Je tu, je bezprostřední, je tu s vámi právě teď, není nutné si o ní dělat nějaké představy. Je to prostě jen čisté, obyčejné, běžné a každodenní vědomí.

My se to však snažíme uchopit myslí - místo abychom v tom jednoduše spočinuli. Může se však začít spontánně vytvářet pochopení, že vše se odehrává ve vědomí. Jakékoli reakce nastanou samy. Je to nenucené, tak jako dýchání, trávení či dokonce myšlení.

Nebo někdy zde vyvstane podmíněnost "Já si myslím tohle", ve které jsem stvořil "myslícího", o kterém si myslím, že jsem to "já", což je jen další myšlenka. Myšlenka "já jsem", která se zakládá na dřívějších vzpomínkách, okolnostech a zážitcích, vytvořila mentální vzor nebo obraz "myslícího", ale ve skutečnosti nemá žádnou sílu.

To, co nazýváte vyřešením, poznáním je pouhé "prohlédnutí". Stále zde budou vzory energie. Stále zde budou myšlenky. Ale nejsou interpretovány z pohledu "já", z pohledu minulých vzpomínek - reakce prostě jen spontánně vyvstávají samy z univerzální inteligence. Tato inteligence s tím nic nedělá - ale mysl tyto reakce a potřeby (nebo cokoli, co tu vzniká) interpretuje a hodnotí.

O: Takže tato inteligence nic sama od sebe nedělá?

B: Ne, je to inteligence čisté energie. Ta se nikdy nemění. Mění se jen zdánlivě. Nebyla by opravdová, kdyby se měnila. Celý projev se objevuje jen v těchto vzorech. Ve skutečnosti se nikdy nic nestalo.

Vezměte si jako příklad fata morgánu. Vypadá to, že třeba vidíme oázu s vodou, je to tak? A může snad voda, která je jen přeludem, namočit vaše boty - nebo můžete do ní vkročit? Nemůžete. Proč? Protože nikdy opravdu neexistovala. Jen to tak vypadalo. Nikdy to nebyla opravdová voda a nikdy nebude.

Stejně je to s touto energií. Rozvibruje se do různých vzorů a mysl to interpretuje jako dobro-zlo nebo tohle a tamto se má stát a podobně. Všechno jsou myšlenky, koncepty, pojmy nebo představy. Ale TO je stále stejné - je to stále jen energie.

O: Může v mysli fungovat paměť?

B: To, co nazýváme "mysl" je myslící proces, "myslitel" neexistuje. Všechno se to prostě děje díky čisté inteligenci. Nebo je tu snad nějaký "myslitel"?

O: Asi není.

B: Tak se na to podívejme. (Nevěřte tomu jen proto, že jsem to řekl já.) Myslitel je myšlenka "já myslím", ne?. Když tu není myšlenka "já myslím" a když tu není "myšlení na to a tamto" - co se děje?

O: Nejsem si jistý, jsou to jen pojmy.

B: Prostě myšlení - myšlenky vyvstávají, je to tak? To co nazýváme myšlením, je vyvstávání myšlenek ve vědomí. Stejně tak, jako právě teď "vidíš", než řekneš "já vidím" - vidění se již děje. Takže myšlenka "já vidím" jen interpretuje samotné vidění. Takže jaký je účel takzvané mysli? Interpretovat to, co se objevuje a mizí. Mysl samotná je prostě jen další objevující se objekt ve vědomí. A zmizí také sama, stejně jako mizejí myšlenky. Myšlenky jsou jemné stádium energie. Mluvení je méně jemné. Slovo je vibrace a všechno je to pohyb energie.

O: Takže vše, co se objevuje, je vědomí?

B: Ano, a když je to pochopeno a viděno takhle - bude zde nějaké zásadní angažování se v tom, co se "objevuje jen jako"? Přirozeně zde je ten pohyb, fungování se děje, ale když víme, že je to pouze TO - je tu něco podstatného, co bychom měli řešit?

Je to prostě stejné jako probudit se ze snu. Je ten sen dále pro nás něčím podstatným? Přirozeně se budete ještě chvíli nachytávat na to, co vám říká mysl, ale nemá to žádnou nezávislou povahu či podstatu - takže to nevytrvá.

O: Pamatuji si, že jsi se mne před dlouhým časem zeptal (když jsme se bavili o oddělení) jestli se cítím oddělen od vzduchu. Tehdy jsem netušil, co to s tím má co do činění. Ale teď chápu, co jsi tím myslel.

B: Poslouchání těchto věcí rezonuje a vyvstanou, když je to nezbytné. Nemůžete být v žádném případě oddělení. Z Toho se nemůžete dostat - nikdy. Neexistuje žádná doba, v které byste v Tom nebyli. Žádné "někam", kam byste se mohli dostat, je to bezčasé.

"Jednou jsem to měl, ale ztratil jsem to!" - takové výroky jsou směšné. Když to pochopíš, zjistíš, že je to jeden velký žert. Jako ryba, co se potlouká okolo a hledá vodu :)

Přeloženo z <http://members.iinet.net.au/~adamson7> - přeložil: Guarada.

Mozaika 4

Když o tom hovoříme, posíláme a odebíráme Mozaiku, mohlo by se zdát, že se tu řeší nějaký problém. Je tomu skutečně tak? Každý nechť si odpoví sám. Já tu žádný problém nevidím.

Mám na mysli problém dosažení advaity, neduality, jednoty, realizace a osvícení. Předpokládám, že ten, kdo chce, snaží se a usiluje o dosažení zmíněného stavu, je přesvědčen, že takový stav existuje, jinak by se o to vůbec nestaral. Ví, že Jednota a Absolutno je zde právě nyní, přesto To chce polapit.

Jednota znamená, že vše je jednotou, není zde nic, co by jednotou nebylo. Nedvojnost znamená, že tu není někdo, kdo poznává něco. Realizace znamená uvědomění si, že tu není nikdo, kdo by mohl něco realizovat.

Přestože se to zdá poměrně logické a jasné, něco nebo někdo s tím stále není spokojen, hledá, dosahuje a necítí se býti v onom vytouženém stavu nestavu. Uvědomuješ si, že toto probíhá? Ano, pořád se něco děje, a toto hledání, toto přesvědčení o tom, že nejsem osvícen, je jednou z mnoha věcí, které probíhají, a které si uvědomuješ.

Již si jistě prošel základním výcvikem, který ti říká, že nejsi tělo, pocity a myšlenky, již jsi zjistil, že toto vše se dá pozorovat, uvědomovat si, a že tento princip je neměnný, neosobní a máš ho stále k dispozici. Uvědom si tedy, že hledání je činností těla, pocitů a myšlenek a vůbec se netýká tohoto principu vědomí a pozornosti, v kterém vše pouze probíhá, spontánně se objevuje a mizí. Ano, to, co hledá a není spokojeno, nejsi ty. Nemusíš se tím tedy vůbec zabývat, protože ty jsi neměnným principem vědomí, ať se děje, co se děje, nebo neděje.

Karmajogín dělá vše pro Boha a nakonci své stezky si uvědomuje, že vše je Bůh, že on nikdy nic pro nikoho nedělal, protože i on sám a jeho činnost byla činností Boha. Bhaktijogín miluje Boha, ve všem vidí Boha a touží s ním splynout a nakonci své stezky si uvědomuje, že vše je Bůh, že on sám je také Bohem a není zde nikdo, kdo by mohl někoho milovat a splynout s ním. Tantrajogín se snaží dosáhnout Boha a Jednoty spojením dvou polarit, touží být neustále spojen a nakonci své stezky si uvědomuje, že vše je Bůh, obě polarity jsou přítomné ve všem, Jednota je zde neustále a není tu co spojovat. Džánajogín hledá Boha, svou pravou podstatu a Já a nakonci své stezky si uvědomuje, že vše je Bůh, není nic jiného než Já a není tu nic k dosažení a nikdo, kdo by mohl něčeho dosáhnout.

Stezka může být dlouhá a krkolomná nebo krátká a rychlá. Není zde však žádný záměr, nelze nic ovlivnit. Ty však již víš, že stezky a poutníci jsou jen projevem v neosobním vědomí, které je jediné, co tu je. Proto žádný dosažený stav nemůže být konečným poznáním, proto žádného stavu není třeba dosahovat, protože všechny stavy lze pozorovat a lze si je uvědomovat, nejsou trvalé ikdyby trvaly po celý tvůj život.

Můžeš s tím tedy ty jako neosobní vědomí něco dělat? Neosobní vědomí nedělá nic. Máš pocit, že musíš toto neosobní vědomí získat, udržet a neztratit? Uvědom si, že to jsou jen myšlenky a chutě těla. Neosobní vědomí je klidné, šťastné a nic mu není třeba, to jsi ty neustále, právě teď, zítra a za rok, bezpřestání a navždy. Ty jsi To, nic jiného neexistuje.

Joshi

Tony Parsons - Takové, jaké to je

Tony Parsons žije v Anglii, nesetkal se s žádným žijícím mistrem, který by ho dovedl k realizaci. Jak říká, jeho učitelem byl celý jeho život. Ukázka je z jeho knihy "As It Is".

Jak to mohu realizovat?

Nerealizuješ to, dokud to nepřestaneš hledat a dokud jednoduše nesvolíš k tomu, aby tu bylo to, "co je".

Jak to mohu udělat?

Nemůžeš to "udělat". Ale můžeš otevřít své srdce k faktu, že se to může stát. Dovol pozornosti spočívat si v tom, "co je", jestli je tu nepokoj nebo frustrace z toho, že si to stále nepochopil, je to stále to. Pouze svol k tomu, aby se dělo to, co se děje, aby tu bylo to, co tu je a začneš žít v lásce.

Láska je vždy připravena, jako věčný milenec, přivítat tě do nekonečna. Nemusíš měnit nebo zklidňovat mysl nebo pročistřovat tělo - protože to, jaký teď právě jsi, je božským projevem.

Ale to zní moc jednoduše.

Všichni ve svém srdci víme, že odpověď na tohle všechno je velmi jednoduchá. Kristus řekl, že království nebeské je jako hořčičné semínko. Nachází se v tom, co je prosté. To, že jsi jedinečný, tady a teď, je tím tajemstvím. Tento moment se ještě nikdy nestal, uvědomuješ si to? Je tu a pak je pryč a znovu se již nestane. A teď je tu zas jiný okamžik. Je jedinečný a objevuje se a mizí zpět do nekonečna, aby již nebyl nikdy spatřen. To jsi ty, uvědomuješ si to? Ty jsi tímto nekonečným projevem, pohybujícím se dovnitř a ven. Nemůžeš zastavit to, "co je"; je to nepřetržitý a věčný tanec - takže to nech být a dej k tomu svolení.

Doporučujete tedy, abychom zaměřili svou pozornost na to, "co je", jak nejlépe to dovedeme?

Nemohu Vám doporučit vůbec nic. Pouze Vám navrhuji, abyste pochopili a pocítili tu podivuhodnost podstaty toho, "co je" tady a teď. Uvědomte si, že je to bezčasá přirozenost nekonečna. Pozorujte, že se mysl chytne toho, o čem mluvíme, a přetvoří to v něco jiného. Když totiž říkám lidem o uvědomování si toho, "co je", mysl se okamžitě zasekne na myšlence, že se tu musí něco cvičit. Mysl hledá vždycky nějaké metody. Nemůže však existovat žádný proces, pomocí kterého by se stalo něco, co tu již je. A tak tu samozřejmě není kam jít a nic, co by se mělo dělat.

Opravdu, to, co jsme nemá nic dočinění s klidnou myslí, smrtí ega, očišťováním nebo různými stavy, o kterých jsme slyšeli a někdo nás učil. To, s jakým typem učení se setkáme, záleží na osobních predispozicích. Pro mysl je vždycky velmi atraktivní, když

se může zabývat nějakou metodou nebo technikou, jako je například zklidňování mysli nebo zbavování se ega. Mysl nedokáže uklidnit mysl a jakmile je nazřeno, že to, čím jsi, je klidné a tiché vědomí, které pozoruje mysl a její pohyb, tak pak, je také realizováno, že není třeba mysl zklidňovat.

Je to vše tak prosté, opravdu - to, co jsme, je pouze tímto pozadím, které čeká, až se zastavíme, přestaneme s tím blbnutím a zpozorujeme ten mumraj. Jakmile se to stane, tak se také změní náš pohled na to, co jsme.

Zdá se mi, že máte něco, co já nemám a chci to mít také, a to co nejrychleji.

Zaprvé, nemůžete se dostat rychle někam, kde již jste (smích). Považte, co Vám tu říkám. Žijte s tím a zkuste pochopit hlouběji, o čem to vše je. Problém je v tom, že si myslíte, že se něco má stát. Čekáte, až se něco stane. Ale ono se to stává neustále, ale vy chcete něco jiného. Nemám nic, co byste neměl také Vy. Rozdíl je v tom, že já už nic nehledám. To je to, o co tu jde. Přestaňte hledat něco, co se má stát a zamilujte se do toho, co tu je právě teď. Je to prosté, obyčejné a báječné. Vidíte, jste již doma.

Přeloženo z knihy As It Is, třetí vydání, o rozhovory rozšířené - překlad: Joshi.

Mozaika 5

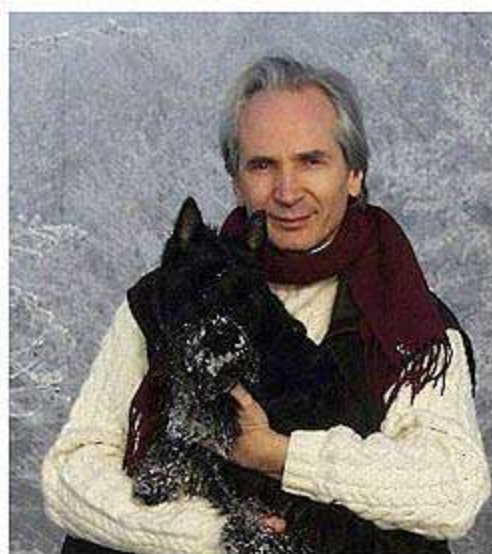
Snad mi dáte za pravdu, když řeknu, že je dobré, aby dům, ve kterém budu celý život bydlet, měl pevné, neochvějné základy. Pokud dům stavím na špatných základech, je pravděpodobné, že dříve nebo později spadne a pokud začnu stavět od střechy, tak to asi také fungovat příliš nebude. Proto jsem vybral pro dnešní mozaiku úryvek z knihy od Leo Hartonga. Kniha je psána z nedvojné perspektivy a jasně poukazuje na to podstatné - na přirozený stav, který je naším nepopiratelným základem - na vědomí. Vědomá existence nemá osobní charakteristiky a nelze je zažít jako nějaký prožitek či zkušenost a přesto tu bezpochyby je. Raději než zkoumat jakékoli myšlenky a teorie se zaměřte na tento základní princip. Existuji a uvědomuji si, ale co to vůbec znamená existovat a uvědomovat si? Vypadá to nějak? Má to nějaký tvar nebo chuť? Mizí to někdy někam? Můžou tomu myšlenky nějak pomoci nebo ublížit? Nebo to vezměte z druhé strany - Je si některý z objevujících se předmětů vědom sám sebe? Je si nějaká myšlenka vědoma sama sebe? Jediný princip, který si toto vše uvědomuje, je vědomí.

Když toto prohlédneme, myšlenky už nadále neslouží jako opěrné prvky pro hledání něčeho, čím již jsme a jsou viděny jako snové konstrukce, které se beztak postarají samy o sebe. Toto vědění je pravý a nepopiratelný základ. Jsme probuzeni do snu života.

Guarada

Leo Hartong - Probuzení do snu

Leo je jedním z představitelů moderní advaity. Stejně jako mnozí jiní, i on dokáže věci, tak jak jsou, popsat velice jednoduchým a jasným způsobem, zanechávajíc v nás svěží pocit radosti z této hry života, poukazujíc na naši pravou identitu.

Lucidní snění je výraz, který odkazuje na probuzení ve snu, poté uvědomění si, že je to jen sen a pokračování ve snu s tímto porozuměním. Prohlédnutí skrze iluzi oddělenosti by mohlo být nazváno "lucidní žítí", protože to není to, že se probudíš ZE snu života, ale neosobní probuzení DO snu života. Jak by totiž mohla iluze prohlédnout sebe samu jako iluzi? Co by mohl udělat domnělý konatel

pro to, aby se stal ne-konatelem? Jaká myšlenka by mohla dostat myslícího za myšlení? Odpověď je nic a žádná. Jak řekl Rumi: "Kdokoli mne sem přivedl, mne bude muset vzít domů."

"Příchod domů" odhaluje iluzorní podstatu ega, světa, času a prostoru. Tohle vše nezmizí v proudu bílého světla, ale to, co zmizí, je pocit oddělenosti, který vytváří iluzi ega. Ačkoli "ti" občas může připadat, že si libuješ v téhlé kosmické iluzi, ve skutečnosti tu není žádné "ty", které by si toho mohlo užívat, žádné "ty", které by to vidělo a žádné "ty", které by to mohlo pochopit. Hra, včetně tvé role v ní, pokračuje se změněnou perspektivou poznávání, užívání si a vidění, ale bez žádného individuálního potvrzování, že toto jsou nějaké osobní aktivity nebo dosažení. To, co zůstane, je to, co se objevuje jako ty a vše ostatní - tvé pravé Já, které už je, vždy bylo a bude probuzené do snu života.

Tato realizace nastane sama. Žádná nová znalost není získána, ba naopak staré domněnky odpadnou. Žádné úsilí na světě z vás neudělá to, co už ve skutečnosti jste. Pravda za egem je ne-objektnost příliš blízká pro nějaké pátrání, právě proto, že je to samotný zdroj, ze kterého pokus o pátrání vychází. Pokud toto vidíme, vyjasní se, že tím aktivizujícím principem ve všech vašich akcích není fiktivní "já", ale univerzální energie - vaše pravé Já. Víra v "já", stejně jako hledání osvícení je prohlédnuto "nikým" jako hravá aktivita této prvotní aktivizující energie. Kosmický žert na této cestě hledajícího je to, že energie, která vyvolává a stimuluje hledání je přesně to, co je hledáno.

TO se probudí samo k sobě, resp. TO je Probuzenost sama. Je to světlo, v kterém všechny zdánlivé protiklady odhalují svou nezávislost i konečnou základní jednotu. Je to jasnost, ve které se rozpouští iluze oddělenosti. Ten, kdo si uvědomuje a to co je uvědomováno splyne v uvědomování, zatímco se iluze minulosti a budoucnosti rozpustí do jasnosti bezčasé přítomnosti. Tak Jak To Je, život nemá žádný význam kromě sebe samotného. Je stále v bodu konečného naplnění a zároveň tak čerstvý jako ranní rosa při rozbřesku stvoření.

Přeloženo z <http://www.awakeningtothedream.com/excerpts/chapter21.html> - překlad: Guarada.

Mozaika 6

Na stránce advaity se objevil v komentářích požadavek, abychom psali delší úvody k uváděným překladům. Abychom vysvětlili, co jednotliví autoři myslí tím a tím, proč používají ten a ten výraz a podobně. Takovýto požadavek nebo jiný může být stimulem pro další čísla Mozaiky.

Co však ještě dodat? Je to stále o Tom samém, o Tom jediném. Realizace a osvícení není nic jiného než 100% přijmout toto Jediné. Přijmi, že jediné, co existuje je To, co hledáš a hned teď přestaň hledat. Přestaň hledat To, co tu již je, protože nic jiného Tu není a nebude.

Pokud to chápeš a přijímáš intelektuálně, pokud se ti to zdá jasné a stále něco hledáš, není to realizace. Je to však již Ono. Nic jiného než To neexistuje, vše co se děje, je To. Není tu nikdo, kdo něco hledá nebo nehledá, není tu někdo, kdo spí nebo je probuzen. Je tu pouze To, Ono, Jediné, Absolutno a Vědomí.

Bojíš se nebo nemůžeš přestat s hledáním, protože si nejsi jistý? Chceš potvrzení, že vše je skutečně tak, chceš nebo musíš To prožívat a být Tím? Už to prožíváš a už Tím jsi právě teď a nikdy tomu nebylo jinak. Pokud by Absolutno nebylo vše zde a nyní, nebylo by to Absolutno. Pokud by Absolutno nebylo jediným a zároveň vším, co existuje, potom bys tu byl ty, který něco najdeš, pochopíš, realizuješ, rozplyneš se a zmizíš.

Bohužel (nebo snad Bohudík?) jediné, co existuje je Absolutno a proto tu již není místo pro tebe a tvou existenci. Ano ty již neexistuješ právě teď, nemusíš se rozplynout, nemusíš zabíjet a eliminovat své ego, protože vše je Absolutno a nic jiného než Absolutno, Vědomí nebo To tu není.

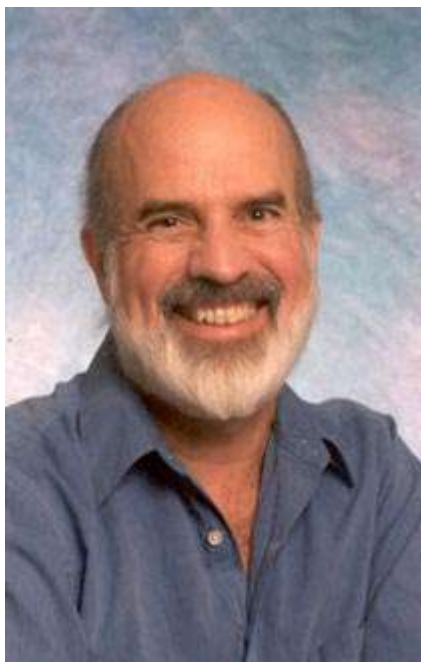
Mám pokračovat? Pokud ti naskočí nějaké "ale", je vše v pořádku. Toto "ale" naskočilo pouze ve Vědomí a toto "ale" je tímto Vědomím samotným. Pozoruj, jak se objevilo a zase zmizelo. Toť vše. Ty jsi To, protože pouze To je.

Josh

Chuck Hillig - Jak TO Je

Chuck pronesl něco o tom, že vše je jen hra Vědomí a není tu co řešit.

Ale Chucku, to přece nemůže být tak jednoduché. Nejednodušej to celé trochu?

Hm, jak bych mohl zjednodušovat něco, co je ve své podstatě jednoduchostí samotnou? Protože jednoduchost Toho je absolutně celistvá a čistá, může se To projevovat a jevit jako složité. Jinak řečeno, když nerozdělitelné Vědomí předstírá, že je rozdělené do částí, tak vytváří iluzorní svět polarit. A TY jsi samozřejmě tímto Vědomím samotným!

Ano, ale když jsem teda Tím, tak proč To právě teď nezažívám?

Toto "ty" (jakožto iluzorní pocit já, kterým si myslíš, že jsi) nemůže nikdy osobně prožívat pravou a základní podstatu Toho. Toto "ty" nebude nikdy schopno To "získat" jednoduše proto, že To je už To právě teď. Nebo jinak řečeno, jak můžeš dorazit někam, kde už přebýváš?

Pocit, že tam nejsi, je však kosmickým žertem, díky kterému dochází k tomu, že To zdánlivě není To a vyráží To hledat samo Sebe. Tato naschválnost způsobuje celé drama tvého života.

Dobře tedy, jestliže je něco z toho, co říkáš pravda, jak mohu takovouto filozofii využít v mém každodenním životě?

Nemůžeš to použít v běžném slova smyslu, protože To bude používat TEBE. Ale na jedné úrovni se s Tím můžeš shodovat a to tak, že si budeš vybírat přesně to, co se ti bude zdát, že ti to vybírá To.

Jinými slovy, říkej jasné ANO na cokoli se objeví. (A když budeš mít chuť říct NE, tak si prostě řekni ANO k faktu, že jsi řekl NE.) Prostě nic neodmítej. Neodmítej ani své odmítání!

Pamatuj si ale, že toto "ty" (jakožto vzniklý pocit já) pouze předstírá, že je TO schopno manipulovat a ovládat. Vědomí si bude vždycky stejně dělat co bude chtít, na tom, co si o tom myslíš "ty" nezáleží. TO je již zde a čeká na tebe.

Proto teda říkáš, že je TO vždycky přímo přede mnou skutečné a celé?

Ano. Kde jinde by to mohlo být? Nemůže být kousek Toho tady a jiný kousek někde za rohem. To by znamenalo, že se To může nějak oddělovat od Sebe samotného a rozdělovat se na kousky. Ale pokud je To absolutní a celistvé, tak To nemůže mít žádné části a kousky. Může To pouze předstírat, že To má části. Ty (tvůj pocit já), o kterém si myslíš, že jsi ty, je jen jednou z mnoha částí Toho, jenž předstírá, že části má.

Takže cokoliv prožíváš právě teď, je úplně zcela vše a celé TO. Není zde nic jiného. Nebo ještě jinak, skrze Svě vlastní "já" (tebe) To vidí 100% Sebe, neustále, 100% času. Nic z Toho nikdy neschází, jednoduše proto, že nic z Toho nemůže nikdy zůstat bokem. Nikdy! Takže je to tak, že To je neustále před tebou celé a vždycky.

Kde se tedy v tomhle všem bere naše představa Boha?

Jak jsem již řekl dříve, "Bůh" se v Tomto neobjevuje. Bůh z Toho vychází. Slovo Bůh (nebo Já, Aláh, Duch apod.) je pouze pokus ega dát nějaké formálnější jméno nepojmenovatelnému Tomu, Co Je. Jakoby se filmový herec snažil dát správné jméno plátnu, o kterém je vnitřně přesvědčen, že je nutné k tomu, aby mohlo celé projevené drama probíhat. Velkou překážkou je však hercovo přání být přítomen jako osobní svědek svého vlastního probuzení do Pravdy.

To je však zcela nemožné. Proč? Protože tu nemůže být nikdo oddělený, který by byl přítomný u takzvaného probuzení, jednoduše proto, že právě teď tu není nikdo, kdo by byl oddělený a neprobuzený.

Jinak řečeno, nejenomže tu není nic, co by mohl herec získat nebo najít, ale především tento oddělený herec tu vůbec není k dispozici, aby To získal, nebo nezískal. Stručně, vše co tu opravdu je, je Plátno Čistého Vědomí Samotné. Ono záhadné TO.

Tak proč teda všichni hledají nějaký druh osvícení.... tohle To?

Hm, popravdě, ty jsi již tím, co hledáš. Osvícení není získání nebo nalezení něčeho nového. Místo toho, je to spíše objevení základní pravdy o tom, co tu vlastně je. Drama a děj kolem tebe bude však pokračovat jakoby stejně jako doposud, tak, jak bude. Jinými slovy se prostě neprobudíš ZE snu, pouze se probudíš DO snu.

Ale v tomto probuzení musí Snící zcela zmizet. Pokud ne, pouze nahradí jeden sen nazvaný "Tehdy-když-jsem-spal" za nový sen nazvaný "ale-teď-jsem-probuzen." A toto je právě ten kosmický žert, že Já, které spí, je stejným Já, které je probuzeno. Je tu totiž stále jen to samé a stejné Já. Stejně a jediné Vědomí. Pouze jediné TO.

Hypnotizující vlastnost snu je taková, že si stále myslíš, že se jednoho dne (pokud budeš ovšem hrát kosmické karty správně) probudíš. Ale tento "autobus osvícení", na který stále čekáš, se před tebou nikdy neobjeví. Proč? Protože očekáváním, že nějaké budoucí osvícení se ti může přihodit, pouze podporuješ tvou víru, že Vědomí, které hledáš, tu není 100% přítomné právě teď a tady.

Co tedy mohu udělat pro to, abych se zlepšil? Měl bych na sobě nějak pracovat a změnit se?

Jak bys chtěl změnit to, co jseš? Tvou podstatou je Čisté Vědomí. Ve své podstatě jsi nekonečný, všudepřítomný, neosobní a nezničitelný. Jsouc Tímto, tu není nic, co by sis měl zapamatovat, naučit se, realizovat, hledat. Nic, k čemu by ses měl modlit a nic, nad čím bys měl meditovat. Nemůžeš se stát něčím jiným, než tím čím už jsi. Proč? Protože jsi už Tím, co hledáš, ať je to cokoliv.

Přeloženo z knihy The Way IT Is http://www.blackdotpubs.com/html/the_way_it_is.html - překlad: Joshi.

Mozaika 7

Už ani nevíte, jak se to stalo a najednou začalo hledání.

Hledání Boha, hledání Pravdy, hledání Já, hledání osvícení, úniku od zmatků a utrpení. Hledat se dá ale leccos. A často člověk ani neví, proč vlastně to všechno hledá. Má jen pocit, že je to něco důležitého, bez čeho by nebyl jeho život úplný. A pokračuje v hledání. Čte knihy, zkouší metody. Na základě toho si upravuje předchozí názory. Přebírá za své i další nové názory. Názory na to, jak to všechno je, jak je to s tím Bohem, Prázdností a podobně, co přesně dělat pro to, abych dosáhl osvícení a samozřejmě zpravidla neuznává názory a metody jiné. A tak to jde stále dál a dokola.

Ale teď mne sledujte bedlivě - jednoduchá logika mi říká, že pokud nedokážu se stoprocentní jistotou říci, kdo jsem já, tedy ten, kdo hledám - hledání čehokoli může být jen směšnou záležitostí, hrou, která nikam nepovede.

Pokud si nejste jistí v základech a nevíte, kdo opravdu jste, pak je vaše hledání opravdu jen nevinnou hrou, občas soutěží - s druhými i se sebou samým. Nekonečný kolotoč. Jakékoli moudré názory a myšlenky, všelijaké interpretace a snahy popsat Konečnou Pravdu či Boha jsou totiž vždy jen myšlenkami a slovy, o které až tak nejde. Dají se opakovat stále a dokola, formulovat různými způsoby, ale jsou to opravdu jen fráze. Utrpení nemizí. Základ zůstává nejasný.

Podstatou myšlenek nicméně je, že někde poukazují! Ptáte se kam? Pokud jsou to hodnotné myšlenky, pak poukazují jednoduše k tomu, co JE, způsobem, díky kterému opravdu ubývá konceptů a odhaluje se, čím opravdu jsme. Velice praktickými myšlenkami se pak ukazují vyjádření, vedoucí k přímému nahlížení a prozkoumání toho, čím jsme, spíše než řečnický obratné a literárně zajímavé "popisy" toho, jak se věci mají či představy o tom. Jednoduché, jasné, srozumitelné a skutečně "účinné" a trefné ukazatele na naši pravou podstatu lze nalézt zejména u zástupců současných generací (jimiž jsou zpravidla i autoři, jejichž texty v Mozaice překládáme) a dalším takovým je právě John Greven z Oklahomy.

Je to opravdu jednoduché - přesvědčte mysl jednoduchým, ale důkladným bádáním, že vše je OK, že jste bdělou přítomností právě teď a hledání skončí. Upozorňuji jen, že nejde o žádnou metodu, ale o přímé nahlížení či poznávání.

Guarada

John Greven - Probuzení k tomu, co je

John Greven se po pár letech pátrání, tápání a nenacházení začal věnovat rodině a na mnoho let s hledáním pravdy o bohu či o tom, jak se věci mají dokonce přestal. V roce 2003 začal s hledáním znovu. Z čtení buddhistických, hinduistických a jiných podobných stránek a několikahodinových meditací denně byl ale jen frustrován. Žádný z těch skvělých prožitků nepřetrval. Pak ale narazil na webové stránky Johna Wheelera - Normálního člověka, žijícího normální život, který říká, že hledání u něj skončilo. Johnovi Grevenovi pak Stačilo pár telefonátů a krátké setkání s Wheelerem (setkal se i s Bobem Adamsonem na jeho cestě po USA v roce 2004). A pak? Prostě prohlédl. Co uviděl? - Nic obtížného a náročného. Nic nového. Nejsem tělem ani myšlenkami. Co zbývá? To, co bylo

hledáno, je a bylo jasně zřejmé - neměnný, nepohnutý klid vědomé přítomnosti, stále přítomný a tak plný a kompletní, že to nakonec připustila i mysl. Hledání skončilo.

Co přinese konec hledání, zmatení a utrpení? Jednoduché rozpoznání toho, kdo jsi. Pokud je pravda, že mysl vytvořila chybné domněnky o tom, kdo jsi a celou dobu jsi žil s těmito domněnkami, co se s tím dá asi udělat? Mohlo by vypadat odůvodněně, že to patrně potrvá mnoho let napravit chybu. Naštěstí to není tento případ a k nápravě dojde samo skrze pátrání.

Jsou zde 3 otázky. Odpověď je "Ne" na každou z nich, ale musíš to vědět s absolutní jistotou. Mohl bys je zodpovědět velice rychle, jelikož již máš správnou odpověď, ale odkud tvá odpověď pochází? Pátral jsi někdy vzhledem k tvým odpovědím opravdu nad tím, co si myslíš a proč? Jsou tvé odpovědi založeny na víře, domněnce nebo absolutní jistotě? Musíš je zodpovědět na základě vlastního pátrání. Zodpověz je jednou a provždy, tak že tu nezbyde žádná pochybnost a začni s vyjasňováním domněnek nebo lží, které mysl neustále předhazuje!

1. Jsi tělo?
2. Jsi myšlenkami?
3. Jsi v těle?

Dá se očekávat, že už hned čteš tento odstavec. :) Přestaň na chvíli číst a dej si čas na to, definitivně a jednou provždy, zodpovědět tyto tři otázky. Pokud tu jsou jakékoli pochybnosti, pokračuj v pátrání. Znat odpověď na tyto otázky, raději než mít víru nebo představu o nich, je jednou z nejefektivnějších věcí, které můžeš udělat, abys objevil, kdo opravdu jsi.

Jsi tvé tělo? Pokud jsi zaseklý na myšlence, že jsi tělo, tak se podívejme na pár věcí. Když by ti někdo odňal chodidla, stále by jsi existoval, stále by jsi to byl ty? Předpokládám, že jsi řekl ano, čili můžeš dojít k závěru, že nejsi svými chodidly. Co tvé končetiny? Pokud by ti je odňali, stále by jsi existoval? Myslím, že víš, kam tím mířím, tak prosím pokračuj v odstraňování dalších částí těla a zjišťování, zda tu stále jsi. Nyní jsi dosáhl hlavy. To už je trochu těžší, že jo? Ještě se k tomu vrátíme. Každopádně už v tomto bodě bys měl vidět, že nejsi žádnou jinou částí a že nejsi v žádné jiné části.

Jsi svými myšlenkami? Zdá se být zjevné, že myšlenka o něčem nikdy není tou věcí. Mysli si třeba slovo "kámen". Je slovo nebo myšlenka na něj opravdovým kamenem? Můžeš s tím hodit nebo použít jako dveřní zarážku nebo tak něco? Ne, je to jen myšlenka. Můžeš popsat kámen svému příteli, ale on bude mít svou vlastní myšlenku kamene a ty budeš mít svou myšlenku kamene. Ty dvě myšlenky nebudou přesné stejné a žádná z nich není skutečným kamenem. Myšlenka o něčem není nikdy věcí. Je to jen myšlenka o ní. Čili myšlenka o mně není kdo jsem, je to jen myšlenka a ne fakt. Ale víš, že jsi, že existuješ, takže myšlenka "já" musí odkazovat na něco, co je skutečné.

Můžeš říci, "Ok, já myslím", ale myslí opravdu to "já"? Dělá nebo produkuje to "já" nějaké myšlení? Je tato myšlenka "já" to, co jsi nebo to na něco odkazuje? Pořádně se podívej. Může myšlenka "já" něco dělat nebo být něčím jiným než myšlenkou. Je tu nějaký rozdíl mezi myšlenkou kamene a myšlenkou "já" nebo jsou to obě jen myšlenky odkazující k něčemu. Probádej to!

Jsi v tvém těle? Teď jsme zpět, kde jsme skončili u první otázky. Jistěže to vypadá, že se motáš někde kolem své hlavy! To, je místo, kde je vnitřní myslící hlas. Žádné pochyby o tom, že myšlení probíhá v mozku a tam také sídlí myšlenka "já", ale jsi tedy v mozku nebo je tam jen myšlenka o tobě? Když jsi probral ty tři otázky, došel jsi k závěru, že opravdu víš, že odpověď je "Ne" na každou z nich? Pokud ne, pokračuj v pátrání, pracuj na tom a rozmysli si to.

Tělo se mění a jednoho dne bude spáleno. Myšlenky se mění. Povstávají z ničeho a tam se i vrací. Vzpomínky setrvávají a jednoho dne budou do základu spáleny, protože jsou uloženy v mozku. Tělo a mozek jsou složeny z částic a jednoho dne se vrátí do země. Jsi některou z těch věcí? Jsi vůbec nějaká věc, nějaký objekt? Je zde nějaká část tebe, která se nemění? Je zde něco, co se nepohne?

Přeloženo z <http://members.cox.net/jgreven/> - překlad: Guarada.

Mozaika 8

Minulý týden jsem byl na dovolené na horách a "koupal" se v čistotě chladných a bílých svahů, abych se vrátil zpět do Prahy a zaplavila mne záře a teplo jarního slunce. Guarada je na dovolené tento týden a již se těší, až se vrátí a budou na něj čekat emaily od těch, kteří úspěšně zodpověděli ony tři otázky v minulé Mozaice. Nebo je alespoň něco napadlo a mohou si o tom s Guaradou popovídat. Kdo ví, je to jen nápad. Jen popoužím k vzájemné spolupráci, ať není Mozaika jen jednosměrnou sekrecí :)

Co je to za touhu, která vede k odběru Mozaiky, k tomu, že se každý týden přihlašují další a další lidé, aby Mozaiku odebírali a četli? Je to hlad po poznání? Není toho snad již dost dostupného v knihkupectvích? Nečetli tito lidé snad již mnoho a dost duchovních textů? Proč víc a víc, proč další a další?

Zodpověz si sám pro sebe, proč ty čteš tento text. Zodpověz si sám pro sebe, kdo jsi, čím jsi, kdo toto čte, kde je podstata toho, kdo nebo co čte. Jsou to oči, je to mozek? Čí je to mozek a oči? Propátrej to až k samému nic, až tam, kde si nebudeš vědět rady, až tam,

kde se do toho zamotáš, až tam, kde už mysl nebude sama vědět, jak to teda všechno je. Nespokoj se s žádným závěrem myslí, žádný názor a žádnou odpověď nepovažuj a nepřipusť za závěrečnou.

To je vše aktivita myslí, je to přirozenost myslí, roní a vylučuje jednu myšlenkou za druhou. Stane se ti někdy, že jsi chvíli bez myšlenky? Že se ti zatají dech a není myšlenky, byť jen na setinu sekundy? Pokud ano, jseš tu tedy i když tu není myšlenka. Jseš tedy tím, v čem se myšlenky objevují a mizí. Jseš tím co tu je neustále. Vědomím, Přítomností a Pozorností.

V něčem se myšlenky objevují, něco je pozoruje, něco si je uvědomuje, To jsi Ty, Tvá podstata. Tato podstata tu je s myšlenkami i bez myšlenek. Stejně tak i ostatní vjemy jako jsou zvuky, to co vidíš a cítíš a pociťuješ jako měkké, tvrdé nebo studené je pozorováno a uvědomováno touto Podstatou, Vědomím, Pozorností, Přítomností. Tebou samotným. Vše si uvědomuješ, vše vnímáš a pozoruješ.

V závěru a v celistvosti je tu pouze toto Uvědomování, Vědomí, v kterém vše probíhá a které je všem společné, všem stejné. Je to jediné, co tu je, vše je obrazem v tomto Vědomí. A jelikož je to v tomto Vědomí je to tímto Vědomím a nic jiného tu není. Je to advaita. Nedělitelná energie, nic a všechno. Jeden bez druhého. Jednota subjektu a objektu.

Proto někteří prohlašují, že nikdo neexistuje a nikdo tu není. Nejsou tu nezávislé identity a osobnosti, nejsou tu nezávislé předměty. Je tu pouze jedna Energie, Nic, Prázdnota, To, Vědomí, Nedělitelná Jednota.

V rámci iluze se však možná teď tato jednota vnímá jako oddělená individualita, která není v jednotě a nezná pravou podstatu věcí. Je tu tento pocit a názor.

Zastav se a pozoruj, co se děje uvnitř tebe i vně tebe. Pozoruj s klidem, bez jakéhokoliv záměru. Nic neprováděj, o nic se nesnaž a nikam nesměřuj. Samo se to odhalí, samo se to otevře. To, co jsi ty teď, vždy a neustále.

Není tu nic co zlepšovat, co dosahovat a co praktikovat za účelem být tím, co jsi.

Přeji Ti Veselé Velikonoce:)

Joshi

Gilbert Schultz - První moment Bytí-Vědění

Gilbert Schultz

Dnešní překlad je trochu krkolomný a nepůsobí příliš "hezky česky". Je to krátká ukázka z textů, které na svém webu publikuje "žák" Boba Adamsona, Gilbert Schulz. Najdete tam dokonce i několik audio ukázek z jeho CD promluv. Není divu, vždyť Gilbert je povoláním zvukový technik.

Všechny Gilbertovy texty jsou však v originále naplněny čerstvostí a současným jazykem a reagují na současnou duchovní scénu, na onen koloběh a peripetie hledajících. Kdo umí trošku anglicky, doporučuji jeho web navštívit a něco si přečíst. Je možné, že Guarada, který Gilbertův web objevil přeloží do dalších dílů Mozaiky jeho další texty. Teď se musíte zatím spokojit s mým krátkým a chabým překládkem. Částičkou, která je napojena přes Gilberta na Boba, přes Boba na Nisargadattu, přes Nisargadattu atd. až k samotnému Šankarovi.

Hned od začátku čistého projevu tu je okamžitě ono "vidění-vědění" - je to s tebou a s každou bytostí na této kouli vědomí, kterou nazýváme Země. Projevuje se to jako mnohost, ale je to vždy nerozdělené a ve své bezprostřední celistvosti nebo ve svém čistém působení. Je to věčná podstata "Jednoho bez druhého".

Ti, kteří si představují, že potřebují vylepšit toto okamžité vědění jsou vedle. Je to čisté vědění ve svém bezprostředním a čistém působení. Aspekt osobnosti je pouze obrazem v této celistvosti - tohoto neosobního a neomezeného vědomí.

Nevyžaduje to žádné vylepšování a tak všechny metody a praktiky nejsou nutné. To je základ tohoto všeho. Mnoho lidí to však nepřijímá. Proč? Protože touha po poznání toho, co je pravda a touha dosáhnout to jakožto něco k dosažení je smícháno s "identitou" někoho, kdo hledá tuto takzvanou absolutní pravdu. Absolutno je již díky své základní vlastnosti vždy a všude-přítomné, tady a zde. Absolutno je Sebe-Znající Vědomí.

Dokud se podstata této "identity" neodhalí v "tvém" pohledu (poznání), zůstává Otevřenost zahalena - ale pouze pro "sebe-střednou aktivitu", v mysli, která věří ve svou falešnou oddělenost od celku. A tak trpí v oddělenosti a izolaci - alespoň to tak vypadá.

Základním faktem je, že ty jsi v podstatě "čisté vědění", které je neustálé a vždypřítomné. Nejsi obsahem mysli, která se snaží chytit se jakékoliv znalosti proto, aby přežila. Ať je to však jakkoliv, nikdy to nebylo nic jiného a nikdy to nemůže být nic jiného než pouhý přelud - fata morgána.

Ty jsi toto světlo vědění a nic jiného než TOTO. Vidění-Vědění-Bytí.

Přeloženo z <http://www.shiningthroughthemind.net> - překlad: Joshi

Mozaika 9

V dnešním čísle představujeme Jana Kersschota. Žije nyní v Belgii a je přítelem Tonyho Parsonse. Vydal několik knih, v kterých se zasloužil o opětovné očistění dharmy a předává zase dál onu svěžest živého učení. Učení bez nánosů duchovních a náboženských představ, které se pravidelně nabalují na ono Jasné a Zřejmé. Publikuje také rozhovory s jinými současnými "nedualisty." Tento v celku nenápadný chlapík se dle mého názoru vyjadřuje krásně čistě, plynule a nenásilně. Nechávám jeho slova vyznít bez zdlouhavého úvodu.

Měj se krásně a věz, že už Jsi Tím, co hledáš a čím chceš Být.

Joshi

Jan Kersschot - Bytí

Právě v tuto chvíli, co čteš tato slova, si uvědomuješ, jak se tyto slova objevují v tvé přítomné pozornosti, je to tak? Možná, že si jsi také vědom/a určitých částí svého těla. Všechny tyto obrazy v tvém vědomí potvrzují, že jsi. Nemůžeš říct, "Já nejsem." Zažívání tohoto pocitu bytí je pravděpodobně tím nejzákladnějším poznáváním, které tu je. Pouze bytí zde, pouze bytí. Kamkoliv jdeš, stále je tu ten stejný pocit bytí, pocit, že jsi. Nezáleží na tom, co cítíš nebo co si myslíš, tento "pocit bytí" je tobě i ostatním stále k dispozici.

Pokud se pokusíš podívat se blíže na toto bytí, na toto "jsoucno", tak možná pocítíš jisté nepohodlí, protože tvá mysl není schopna toto jsoucno uchopit. Osoba, za kterou se považuješ, se pokusí to nějak vyhodnotit a zmocnit se toho, ale ono to nemá nic co do činění s tebou jako osobou. Nemá to nic společného s bytím v nějakém zvláštním stavu vědomí. Jakmile si myslíš, že to máš, tak to okamžitě (zdánlivě) utíká. Je to jako chytat kluzké mýdlo ve vodě: čím více se snažíš, tím více ti utíká. Zároveň je však jasné, že "to" je právě zde. Jsoucno (to, co je) nemůže uniknout a přesto nemůžeš nikdy praktikovat a cvičit, jak "pouze být." Je to nemožné, protože ty už to děláš, ty už jsi! Je jasné, že tento pocit bytí není nikdy daleko, protože pozoruje tvé myšlenky a emoce. Takže musí být právě teď a tady. Bytí je to nejbližší, co můžeš získat a přesto se to myslí nedaří uchopit. Je to paradox. Jak může být něco tak přítomné a stále k dispozici a přesto naprosto nesrozumitelné pro mysl?

Možná, že zpozoruješ, že toto bytí není nic osobního, ale že je to bez hranic. Kde končí bytí? Nikdo ti neřekne, kde končí. Jestliže to nemá hranice, jestliže je to neomezené, tak jich tu nemůže být více než jedno, je to všezahrnující. Mohli bychom to nazvat Jednotou, protože tu je pouze jedno a nemůže to být rozděleno na části. A slovu Jednota je dáno velké písmeno, aby se zdůraznila ona neomezené podstata: zahrnuje to vše, co je pozorováno. Přestože je to nepopsatelné, můžeš tomu dát jméno, pokud si přeješ. Třeba Vědomí, Pozornost, Jsoucno, Bytí, Neznámo, Zdroj, Světlo Přítomnosti apod. Je to onen

Svědék advaity, Původní Tvář zenu, Otec křesťanství, Buddhova Mysl buddhismu. Někdo to nazývá Šiva, Brahman, Nirvana, Bůh nebo Duch. V této knize je používáno nejvíce slova Bytí, protože to zní neutrálně. Jiné termíny, které používám jsou Jednota, Život, Ticho, Prostor a To. Nakonec, všechna slova jsou jen popisem a moc na nich nezáleží. Některé výrazy, zvláště ty náboženské, mohou být však zavádějící a matoucí, protože mysl si je může nějak představovat a na vytvořených představách ulpívat. Nebo si můžeš myslet, že víš o čem mluvíš, protože znáš význam onoho slova. Avšak, mozek a smysly nemohou pozorovat tuto Pozornost. Je to spíše Pozornost na Pozornost. Světlo poznávající Světlo. Život zrcadlící Život. Jsoucnost vidící Jsoucnost. A Jsoucnost je vše, co je. Mimo To neexistuje nic jiného.

Když si uvědomíš, že ty jsi přirozeně toto nekonečné Bytí, že jsi tento Prostor bez hranic, tak tvůj boj a tvé pokusy nalézt nebo pociťovat Bytí skončí automaticky. Kam by si To šel nebo šla hledat, pokud To je všude? A když to pochopíš (realizuješ), tak tu již není ten pocit, že bys měl/a být jiný/á než jaký/á jsi v tomto okamžiku. Je tu pak také méně starostí o pocit viny a lítosti a méně závislosti na doufání a záměrech. Je to konec vztahu subjekt-objekt. Je to konec víry, že jsi hledající, který musí dosáhnout vyššího stavu.

Ztrátou podmiňování, víry a doufání plyne život přirozeněji. Pocit osobního konatelského odpadá. Přesto, věci se stále (zdánlivě) dějí. Voda stále teče, jako teče horská řeka. Pokud se objeví v cestě kámen, voda ho prostě obteče a pokračuje v cestě. Všem je dovoleno, aby se přihodilo, i když tu není žádný aktivní proces dovolování. Mohli bychom říci, že na duchovní úrovni už na ničem nezáleží a přesto tu není pocit odpoutání nebo nezájmu. Je pouze zřejmé, že nic duchovního nebo náboženského není třeba konat pro to, aby se dosáhlo nebo projevilo Bytí. Stejně tak je ale vše možné. Nic není vyloučeno. Všechno (a všichni) může být takové, jaké to je. Může to znít jako neomezená svoboda, ale není tu žádná osoba, která by si na tuto svobodu činila nárok. Již tu není připoutanost k duchovnímu očekávání a náboženskými pravidly. Když je pochopena a pozorována Jednota, všechny tyto hry hledající mysli jsou považovány za nepodstatné záležitosti. Všem je dovoleno, aby se dělo, jak se to děje a je zřejmé, že tak se to dělo vždy. Vše se děje, jak se děje už právě teď.

Hledání Jednoty není jako puzzle, který musíš poskládat, vzít každý kousek, prozkoumat ho a vyřešit. Je to přesně naopak. Základním pochopením je, že "ty", který/á to musí vyřešit je přeludem. Když od tohoto sebestředného uvažování upustíš, tak zůstane jen jemné "vše v pořádku." Tekuté pozorování všeho, co se v životě odehrává. Když poznáš svou přirozenost jakožto Bytí a když je Jednota viděna jakožto jediné, co tu je, tak tu je přirozená přizpůsobivost, protože osobní angažovanost není důležitá. Čím více je chápáno toto Bytí, tím více chápeš, jak snadné, nenucené a běžné je být. Nejsi to ty, kdo poznává toto Bytí, není to v žádném případě osobní úsilí a dosahování, není to nějaký postupný proces, kterým procházíš nebo musíš projít, pouze Bytí poznává Bytí.

Ono "já", za které se považuješ, to prostě nemůže zvládnout, dokázat. Je to totiž jen o bytí bez pocitu, že věci by měly být jinak, než jsou. Je to tak jednoduché. Nemusíš kvůli tomu zastavovat a uklidňovat mysl, protože ty jseš klid samotný. A tento klid svoluje, aby se objevoval všechen ten hluk mysli. Podobně, jako prostor svoluje, aby se v něm objevovaly různé předměty.

Přeloženo z <http://3mg.fcpages.com/kereschot.html>, úryvek z knihy This Is It: - rychlý překlad: Joshi

Mozaika 10

Máme tu čerstvý přírůstek do světa advaity. Je jím mladík Jean-Pierre Gomez z Arizony. Přes Roberta Adamse, učení Maharišiho, Ranjita a Nisargadattu Maharadže se dostal na konci roku 2004 k Bobu "Sailorovi", za kterým se po pár telefonátech osobně v únoru 2005 vydal do Austrálie. Stačila krátká vřelá konverzace a... věřte tomu nebo ne, zbytek znáte sami:)

Přirozený stav není a ani nemůže být něco náročného, záhadného či vzdáleného. Není to nic, k čemu by bylo zapotřebí nějakého praktikování.

Všechny praxe a učení mohou být jen poukázáním na To, co tu Je, Právě Ted'. Stále přítomné vědomí, registrující vše, co se děje. A přesto všechno, co se děje (někdy toho může být opravdu dost:), vědomá přítomnost zůstává neposkvřněna, klidná a zářící. Umožňující, aby tu byl svět a jeho nekonečná pestrost. A přesto od toho všeho není oddělena.

Nechtějte To ale pochopit skrze myšlenky - akorát by vás z toho bolela hlava:) Nechte myšlenky objevovat jako doposud, ale neberte je jako něco zásadního, čím byste se měli nějak víc zabývat. No a kdyby vás přeci jen nějak zlobily, uvědomte si, že se pouze spotánně objevují a mizí ve vaší přítomnosti, v poli vědomí. A toto vědomí/bdělá přítomnost nemá tvaru, hranic a přesto tu stále JE. Jejím arzenálem je i nekonečná a nepochopitelná moudrost, díky které vše funguje, tak jak má. Relaxujte a nechte to na ní. Dostane vás to!:)

Pro inspiraci si přečtěte následující volně přeložené úryvky.

Guarada

Jean-Pierre Gomez - Jsi to, co hledáš - právě teď a tady

To je to, na co je poukazováno celou tu dobu - živoucnost, Život v nás. Jeden Život, který funguje skrze nás všechny, Jedna Síla, Jedna Esence, Jedno právě teď, bez jediné vteřiny, Jedno Já, Jedno srdce.

To je naše pravá podstata, která je tak jednoduše a zřetelně stále přítomna. Nemůžeme se od Toho oddělit. Je to zde, v tento okamžik. Jaké úsilí musíme vynaložit, abychom dýchali, viděli, slyšeli? Vše se děje bezúsilovně každým okamžikem. Je zde vědomí, uvědomující si každý okamžik, uvědomující si všechno jako celek bez jakéhokoli úsilí či nutné snahy z naší strany.

Toto vědomí, tato čistá inteligence je stále přítomna, nedbajíc zda tu jsou nebo nejsou

myšlenky. Toto vědomí je v každém a ve všem. Díky této Energii čisté inteligence obíhá planeta kolem slunce, mění se roční období, rostliny kvetou, ptáci zpívají, zvířata ví, co dělat, aby přežila. Je to vědění ve všem, je to síla ve všem, je to přítomnost ve všem, je to jeden Život ve všech vesmírech.

To je to, co jsem rozpoznal, že JÁ JSEM TO. Je to NE-věc (NIC) a vše je NE-věc (NIC). Každý a všechno je tato esence/přítomnost, tato inteligentní životní energie, tato síla. Jediná... Mysl se stále dívá někam ven, hledá a hledá... A vždy mine to očividné - že jsi tím co hledáš. Jsi to, nech myšlenky, ať tu jsou, nech tu vše jak to je, věz jen že nejsi těmi myšlenkami. Myšlenky jsou jen stavy, objevující se z prázdnoty a zas do ní mizící. Ale ŽIVOT, pocit bytí, přítomnosti nebo Vědomí, který nemizí, je naše pravá podstata, náš Přirozený Stav. Tak blízko, tak zřetelný a očividný, tak jednoduše přehlédnutelný...Je stále Zde...stále přítomný. Stále jasný a zářící jako slunce. Jsi TO ty.

Otázka: Jaký by mohl být nejrychlejší způsob, jak rozpoznat přirozený stav, doporučil bys vůbec nějakou praxi?

Jean-Pierre Gomez: Žádné praktikování ani učení, žádná metoda, prostě nic! Není to o tom, něčím se stát, ale nazírání toho, co tu je stále přítomno..Tady a Teď!.. Každá praxe předpokládá stávání se něčím v "budoucnosti", čím už jsi nyní, ale čas přeci existuje jen v mysli...Tvá pravá podstata/existence je vždy a stále TEĎ!

Pravá Skutečnost se nikdy nemění, je stále TEĎ! Právě v tento moment. Čili cokoli se mění není Skutečné "ty"...to co přichází a odchází není Opravdové, kdežto ty zůstáváš stále tady a teď! Rozpoznej, že "mysl", což jsou jen myšlenky, není "skutečná síla", není to "SKUTEČNÉ TY"! Nikdy neměla žádnou moc nebo sílu a je to jen odraz či stín, zdánlivě si půjčující sílu k tomu, aby vyvstala z tvé pravé podstaty.

Myšlenka "já existuji" nemá žádnou sílu existovat. Je to skutečně jednoduché vidět, že žádná myšlenka opravdu neexistuje - jen tlumočí přítomnost, pravou existenci. Víš, že existuješ, víš, že JSI! S myšlenkami nebo bez nich tu stále jsi!...to je ono. To je tvůj přirozený stav...to vědění, že jsi. Myšlenka "já existuji" je jen tlumočení reality, této živoucnosti, esence života.

Myšlenka "já vidím" nemá žádnou moc vidět a přesto se vidění bezsilovně děje. Přítomnost/vědomí vidí bez úsilí skrz tvé oči, slyší skrz tvé uši. Tato poznávací přítomnost/síla je tvá pravá podstata, tvůj Přirozený stav...jen to a nic jiného. Jednoduše probádej, zda kterákoli z myšlenek, která v tobě vyvstává, má nezávislou sílu. Může myšlenka "já slyším" skutečně slyšet? Ne, je to jen přetlumočení skutečnosti slyšení...mysl je prostě jen tlumočnick. Předkládá "nálepky" z paměti a pojmenovává to nebo tamto. To je vše, co dělá...

Přítomnost - což jsi TY - slyší, rozpoznává zvuky a šумы bez pomoci "myšlenek" neboli bez pomoci mysli. Nejsi "přemýšlející mysl". Nebo jednodušeji a názorněji - nejsi tlumočící myšlenky, které vyvstávají, aby popisovaly a dávali "nálepky" tomu, co se děje. Jsi bytí/přítomnost, která je stále přítomna před, mezi i potom, co myšlenky vyvstanou. Uvědom si to a je to!

Přeloženo z <http://www.heartsongflutes.com/HERE-&-NOW-YOU-ARE.html> překlad: Guarada.

Mozaika 11

Deset vydání Mozaiky je za námi. Když se ohlédnete, zjistíte, že jsme prezentovali samé chlapy. Napadlo nás tedy, že zkusíme ještě trocha nedvojných žen :) do dalších čísel, takže asi ještě nějaká čísla budou. Abychom nemuseli hned tak daleko, oslovil jsem Martu Janssen, s kterou jsem se na podzim minulého roku seznámil přes internet, a která souhlasila s publikováním textu. Zvolili jsme vznik textu formou otázek, zeptal jsem se tedy za Vás čtenáře jednu otázku, která by Vás snad mohla zajímat a Marta obratem odpověděla. No tak to bylo, jedna otázka a šmitec :)

Jistě není nezajímavé, že se Marta narodila v Čechách (respektive na Moravě) ve Zlíně, teprve po vejšce se provdala do Německa, kde nyní již 20 let žije. Češtinu však stále ovládá skvěle. Nemusel jsem tedy ani nic překládat a tak máte prezentovány názory někoho jiného bez překladatelských úprav :)

Připomínky můžete směřovat v češtině přímo na ní, najdete-li si na ní email na jejím webu.

Mějte se fajn, take it easy - Joshi.

Marta Janssen - Probuzení

Co je podle tebe Probuzení a jak ho může čtenář nebo čtenářka Mozaiky dosáhnout? Jaké jsou tvé zkušenosti a co doporučuješ?

Kategorie „Probuzení“ jako taková z absolutního hlediska neexistuje, protože ve skutečnosti není nikdo, kdo by se mohl probudit. Můžeme se ale přesto podívat na tento Paradox z různých pohledů.

Dá se říci, že se Bůh jako univerzální energie a nekonečný prostor vědomí ztotožňuje s určitým objektem a váže se jako individuální vědomí, za účelem poznání sama sebe. Protože Bůh sám toto omezení vytvořil, je zároveň také jediný, který má schopnost toto nesprávné ztotožnění ukončit a poznat sám sebe, jako Absolutní Bytí. Když Bůh sám ukončí tuto chybnou identifikaci, poznáním své vlastní Totality, mluví se pak o takzvaném Probuzení nebo Poznání Reality.

Probuzení z osobního, individuálního pohledu znamená náhlé, vnitřní (nikoli intelektuální) a jasné poznání imaginární podstaty světa a skutečnosti, že nic a nikdo neexistuje. Člověk objeví svoji fiktivní existenci a realizuje, že nikdy neexistoval jako nezávislá bytost. Poznává, že je jen instrumentem vyšší moci a nemá žádnou svobodnou vůli. Veškeré myšlenky, emoce a impulsy, které považoval za své vlastní, jsou produktem Bytí-Vědomí. Najednou je jasné, že všechny bytosti jsou pouze vysněné objekty Vědomí, které mají zdánlivou samostatnou osobně-individuální existenci, a že “ten kdo sní” a “to co je vysněné” je jedno a totéž. Zároveň dochází k poznání, že člověk sám nikdy nebyl vůbec schopen existovat jako na bohu nezávislý jedinec, a že vše a zároveň jedině, co existuje, je absolutní Bytí-Vědomí.

Při Probuzení dochází zcela znenadání k radikálnímu překročení, v mém případě můžu říci spíše proražení, horizontální roviny jevové existence vertikální Realitou, symbolizující Bytí-Vědomí. Tento náhlý průlom pro mne znamenal zdrcující a zároveň nemilosrdnou kolizi s nekonečnou dálkou vědomí. V tomto šokujícím poznání své nepravé existence zkolabovalo Ego pádem do nekonečné prázdnoty vědomí a rozplynulo se v absolutním Bytí.

Pokud se na Probuzení díváme z absolutního hlediska neduality, má náš svět pouze imaginární existenci a je jen odrazem světla ve vědomí. Pokud nikdo neexistuje a vše je Absolutno, kdo by se mohl probudit a kdo by mohl usnout? Z pohledu Totality tedy nemůže probuzení v žádném případě existovat. Jediné, co existuje je To, Absolutno, Átman, Jednota neboli nekonečný prostor Bytí-Vědomí. Z hlediska podstaty naší existence se dá říci, že není také ničeho, čeho by se dalo dosáhnout nebo získat a zároveň není nic, co by se dalo ztratit. Žádné tvé činy nemůžou vylepšit, zkrášlit nebo zúžit TO, co jsi, Teď a Nyní - Absolutní Vědomí.

Probuzení je projevem Milosti a není nikoho, kdo by si tuto Milost mohl nějakým způsobem zasloužit. Probuzení je poznání naší vlastní přirozenosti. Jedná se o naše vlastní dědictví. Kdyby bylo Probuzení na něčem závislé nebo se dalo něčím vyvolat, nebylo by to žádné Probuzení nýbrž Vzbuzení. Probuzení může tedy nastat jen samo od sebe a není v našich rukách.

Z relativního hlediska individuality můžeme říci, že skutečnost, že Probuzení v nynějším životě nastane, má své kořeny již v předešlých inkarnacích, kdy jedinec sklízí zrající ovoce svých skutků z minulých životů. Žádné techniky, metody a meditace nemohou Probuzení docílit nebo vyvolat. Stejně tak, jako není možné se k němu žádným způsobem dopracovat. Jedná se tedy čistě o čin Milosti. Pokud Probuzení v kombinaci s různými duchovními technikami a metodami nastane, nenastane proto, že člověk tyto techniky používal, ale nastane přesto.

Kromě bytí v klidu a tichosti existují další přípravné metody jako je meditace, jóga, Tai Chi, zpěv bhadžanů a manter nebo práce s energií. Tyto metody prováděné z pozice oddělenosti od božského zdroje, nevedou sice k probuzení, ale zato nám mohou pomoci vézt zdravý a disciplinovaný život. Naší cestu k probuzení můžeme podpořit, budeme-li se cvičit v provádění těchto metod z perspektivy samotného a jediného subjektu. To znamená tedy ze stanoviska absolutního Bytí-Vědomí, které je vším a s vědomím žádného žijícího. Potom se netrénuješ v tichosti a nemedituješ. Ty JSI Tichost, ty JSI meditace.

Jediný způsob, jak poznat boha, je být bohem. Bůh je naše vnitřní jádro, naše nejbližší a nejbezprostřednější přítomnost. Této transcendentální přítomnosti si můžeme být neustále vědomi a můžeme ji vnímat jako absolutní bezprostředno v srdci našeho prožívání. Touha po poznání naší pravé přirozenosti bývá většinou vyslyšena v podobě kontaktu se seberealizovaným učitelem, který není nic jiného než naše nejvyšší JÁ. Toto spojení, které je spíše duchovního než osobního charakteru, vtahuje mysl do srdce a pomáhá tím odkrývat víc a víc jádro našeho absolutního Bytí. Z tohoto důvodu hraje spojení s bytostí, která realizovala Pravdu důležitou roli na cestě k Probuzení. Mudrc přispívá k oslabení pocitu osobního konatelství a k porozumění, že neexistuje ani připoutanosti ani osvobození. Utvrzuje Tě v přesvědčení, že jsi "Teď" volný a to, co jsi, je Svoboda sama.

Jednou z dalších možností, jak oslabit nenechavou mysl a pobývat častěji ve svém nejvyšším Já, je transformace naší vázané energie, nacházející se ve formě negativních emocí. Po většinu života potlačujeme automaticky nepříjemné pocity jako je strach, bolest, vina, odmítnutí nebo zármutek. Jestliže neblokujeme tyto pocity a jsme-li ochotni cítit vše, co život přináší, nalezneme uprostřed každé emoce nekonečný prostor Klidu a Míru, naše Univerzální Bytí. Splyneme-li s jakoukoliv emoci, se žalem, hněvem, smutkem, akceptujeme-li a obejmeme naší bezmocnost, odhalíme tímto nekonečnou prázdnotu našeho Bytí, naše universální JÁ. Moje rada tedy je, nebojujte, buďte připraveni přijmout nejen Nebe ale i Peklo, které je stejně tak částí Polarity. Usmiřte se se vším. To je cesta Buddyho. Tímto způsobem se z vás stanou alchymisté, kteří dělají z kovu zlato. Každá vaše emoce vám může sloužit jako brána ke svobodě.

Za nejdůležitější metodu, jak dosáhnout klidné, satvické mysli, pokládám Ramanovu metodu “rozlišujícího pátrání”, která odpoutává od identifikace s tělem, myslí a emocemi a stabilizuje pozici Svědka. Prostřednictvím tohoto obezřelého pozorování se dostáváme víc a víc do Klidu a Míru a celý den se může stát nepřetržitou meditací.

Na závěr bych chtěla říci, že život je věčné mystérium, ve kterém prochází každý jedinec jako božský unikát svým individuálním a jedinečným procesem poznání. Z tohoto důvodu není možné aplikovat všeobecné rady a techniky na všechny jedince, protože každá bytost je zároveň projevem nekonečných možností těch nejrůznějších cest k seberealizaci a jejímu prožití. Není tedy “ta” cesta k Probuzení, stejně tak jako není “ta” metoda nebo “ten” guru vhodný pro všechny.

Guru se nachází venku i vevnitř a v mnoha případech dochází k Probuzení bez podpory vnějšího guru. Náš vnitřní guru se nachází v našem srdci a toho si můžeme být neustále vědomi. Na cestě, která nikam nevede, směřuje každá bytost svoji vlastní stezkou k poznání, že je sama Pravdou. Toto poznání je jediné možné, budeme-li naslouchat našemu srdci. Jestliže někdy dojde ke konfliktu mezi srdcem a hlavou, buďte si jisti, že srdce je pravdou a hlava je lží. Sloužit pravdě neznámá tedy sloužit vnějšímu guruovi, ale vnitřnímu. To znamená sloužit a důvěřovat svému vlastnímu srdci. Život je ten nejvyšší guru a bůh žije v našich srdcích jako naše nejvlastnější JÁ.

Naučíme-li se milovat to, co je, jako momentální projev Totality, vede tato cesta k rozplynutí veškerých představ, přání a ambicí mysli v blaženosti našeho Bytí. V této blaženosti Srdce se jako poslední rozplyne touha po Probuzení. Když tato touha zmizí, tak už Probuzení klepe na dveře.

Marta Janssen má webové stránky <http://www.marta-janssen.com>

Mozaika 12

Přesto, že to o čem tu hovoříme a píšeme je nepopsatelné a neuchopitelné, přesto je velice krásné, když na to někdo poukáže opravdu svěžím a jednoduchým způsobem.

Způsobem velice jasným, kde se jakýkoli "náš" zaručeně správný náhled, učení či ten pravý mistr stává něčím, na co se nelze odvolávat - spontánní hrou v poli vědomí. Vše, co jste schopni si uvědomit, bez ohledu na to, zda je to nějaký objekt, nějaký jiný tvor, představa vás samých, myšlenka, pocit nebo slovo - jsou jen stále se měnící vzory barev, zvuků, vibrací a jiných vjemů či energií. A tomu všemu je umožněno bezúsilovně se objevovat ve vědomí. Není k tomu potřeba nic extra.

Vědomí je zde stále a žádný jiný speciální stav či přítomnost nějakého osvíceného mudrce nebo zaručenou metodu ke svému fungování nepotřebuje. Je to tak přirozené a tak jednoduché, že se vám tomu nebude chtít věřit. Avšak nehleďte na to, co si budete myslet, bude váš názor jen další bublinkou v tomto poli vědomí. Ve stejném vědomí, které si uvědomuje tento text a registruje i vše okolo. Právě teď a tady. V tento nezměřitelný okamžik. Nevysvětlitelné a přesto zřejmé. Probuzení nemůže být někdy jindy někde jinde než právě teď a tady. Čas a prostor jsou jen mentální představou ve vědomí. A i bez všech těchto představ tu stále jste a uvědomování probíhá dále. Skutečnost je opravdu takto jednoduchá. Třeba vás o tom Joan přesvědčí.

Guarada

Joan Tollifson - Probuzení Právě Ted': Jednoduchost Toho, Co Je

---

Vědomí zří vše, tak jak to je. To je patrně opravdový smysl nepodmíněné lásky. Vědomí je plnost (ne-věc-nost), ve které je vše v pořádku, nehleďte na to, co se děje, dokonce ikdyž to zahrnuje třeba ohnivý konec světa, a zároveň, vědomí odhaluje krásu a absolutní drahocennost každé jediné bytosti. Je to vidění, které vidí skrze všechno a zároveň vidí vše plně a celistvě.

Vědomí, díky své přirozenosti, akceptuje absolutně všechno. Cokoli se objeví - ať už je to zmatek, odpor, bolest, radost, snažení, blaženost, nuda, "mé" příběhy, čisté nebe nebo hromy a blesky - všemu je dovoleno být zde. Vědomí je jako zrcadlo, které odráží vše přesně bez jakéhokoli hodnocení nebo upřednostňování. Není to tak, že "ty" se musíš "snažit" toto vše akceptovat. Spíše všemu už je dovoleno, být tak jak je, a to i různým hodnocením a upřednostňováním! Ano opravdu, vše je, tak jak je.

Existuje někde omezení tohoto přítomného vědomí? Právě teď, pokud zavřeš oči a dáváš bedlivě pozor, můžeš vlastně najít místo, kde končí "uvnitř" a kde začíná "vně"? Jak pevné je to, co pokládáš za "své tělo"? Je zde opravdu (zdánlivá) hranice mezi "tebou" a

"vším ostatním", nebo to není nic víc než nějaká idea, mentální obrázek, řeka věčně se měnících vjemů, příběh objevující se ve vědomí?

Pokud si začneš myslet, že "vědomí" je ve skutečnosti něco (nějaký druh Velké Prázdné Věci nebo Obrovský Prázdný Kontejner nebo Zrcadlo, všimni si, že to jsou vše jen obrázky v mysli, koncepty a myšlenky, které se také objevují zde v poli vědomí. Je tu něco (nějaká věc), která "dělá" vidění, nebo zde vidění prostě je? Jak pevné je cokoli vnímatelné nebo cokoli představitelné (jakýkoli obrázek, jakákoli idea, jakákoli vzpomínka, jakýkoli vjem, jakákoli myšlenka, jakákoli emoce, jakákoli událost, jakýkoli objekt, jakákoli zkušenost)? Kde je tvé dětství nebo včerejšek nebo předchozí minuta či poslední vteřina?

Při blízkém zkoumání, vše mizí. Mysl se stále snaží to uchopit. Chce odpovědi, chce pevný bod. O čem to celé je? Mysl chce pochopit neomezenost. Myšlení si představuje, že "ty" můžeš udělat krok zpět a podívat se na "to". Ale bez ohledu na to, jak tvrdě a vytrvale to zkouší, oko sebe samo neuvidí. Neomezenost vidění nemá omezení. Je nedosažitelné a zároveň je nemožné z něj uniknout. Je to tvá pravá přirozenost, samotná esence tady a teď, srdce každé zdánlivé věci. Všechny zkušenosti přijdou a odejdou. Není to o tom mít nějakou speciální zkušenost. Neomezenost není "něco", není to nějaká zkušenost, kterou bys "ty" mohl/a mít - je to vše a nic.

Probuzení není o dosahování či osvojování nějakých psychedelických vizí nebo o nějakých trvalých extatických zkušenostech. Je to jednoduše o všímání si toho, že vše (představy v mysli, sny, vjemy, myšlenky, probouzející se život, přeludy, iluze "já", zdánlivá dualita, čas a prostor, židle, stoly, rozpínání, stahy, meditační setkání, dopravní zácpy, prostě všechno) se objevuje a mizí právě tady. Tady je stále tady. Je stále teď. Dokonce vzpomínky na minulost a představy o budoucnosti i myšlenky o jakémisi "někde" se mohou objevit pouze tady a teď - v bezčasí, bezprostorové ne-věčnosti přítomného vědomí. To je vše, co tu je.

Probuzení není nikdy o dosahování něčeho, co tu není právě zde, právě teď. Takže co je právě tady, právě teď?

Snaží se mysl nalézt odpověď (nějaké další slovo)? Když všechna slova odpadnou, co zbývá? Snaží se mysl najít aspoň něco? (nějakou představu, nějakou zkušenost, nějakou odpověď bez použití slov)? Když toto vše necháme být, co zbývá? Není zde žádná odpověď. Je tu pouze toto. Ne slovo. Ale neuchopitelná skutečnost.

Přeloženo ze stránek: <http://www.joantollifson.com>

Mozaika 13

Dnes nemáme text od ženy, zatím se nám nepodařilo najít něco, co bychom chtěli přeložit. Snad někdy v dalších číslech. Dnes je tu netradičně delší text, který se mi a mému příteli Milošovi tak líbil, že jsme se rozhodli pro jeho překlad. Miloš to přeložil, děkuji mu tímto ještě jednou.

Jedním z témat, o kterém se často diskutuje mezi lidmi posedlými duchovností, je téma usilování a neusilování, praktikování a neproaktování. Dva téměř znepřátelené tábory zuřivě zastávají své názory, chycení koncepty, ulpíváním a neotevřeností a nesvobodou vlastní mysli. Dnešní text doufám přispěje k jakémusi pročištění a odlehčení této směšné zarputilosti.

Peter Fenner je jedním z mála "západanů", kteří v dnešní době předávají "nauku" stavěnou na dzogčenu tak, jak to cítím já. Jeho přístup je také někdy zařazován do takzvané advaitové psychoterapie. Ikdyž se může následující text zdát pouhým teoretizováním chytráka, který umí dobře argumentovat a logicky skládat, ze zápisů setkání lidí s Peterem vyplývá, že tomu není tak.

Peter při svých setkání "navádí" ostatní k jasnému prožívání úplnosti přítomného bez nutnosti řešit to, přemýšlet o tom, dokazovat to a hádat se, ikdyž ani to není považováno za něco, co se neděje, jak se děje.

No já jsem se s ním osobně nesetkal, četl jsem jeho texty na podzim minulého roku a moc se mi líbily, souzním s nimi.... takže tu jeden máte.

Pamatujte, že se nelze dostat do přítomného okamžiku, protože se tam není odkud dostat. Nic jiného, než přítomný okamžik není. Vy jste úplností přítomného okamžiku vždy a neustále.

Mějte se fajn a take it easy - Joshi.

Peter Fenner - Chycen v Tady a Ted'

Pohybujete se mezi následujícími myšlenkami?:

potřebuji pomoc - nepotřebuji pomoc
toto je skutečný problém - právě to řeším
potřebuji se více snažit a usilovat - právě se mi to daří
toto není ono - toto je ono

Obecně řečeno, tyto dvojice vzájemně protikladných postojů a představ představují dva vzájemně odlišné přístupy k duchovnosti.

Nám běžně nejbližší postoj je založen na představě a přesvědčení, že se nám v našem životě něčeho nedostává, přičemž se zároveň nabízejí různé postupy a metody, které nám onen chybějící aspekt mají zprostředkovat, přinést a pomocí dosáhnout. Systémy založené na tomto přístupu slibují dosažení moudrosti, čistoty, svobody, blaženosti, štěstí, apod. – ať už v tomto životě, v nových zrozeních, na základě pouhého následování určitého učení, praxe, specifické duchovní disciplíny, nebo dokonce na základě pouhého jediného osobního setkání s duchovním učitelem. Většina systémů slibujících spirituální a psychologický rozvoj je založených právě na tomto principu. Svoje následovníky tím přitahují tím, že pro jejich plné osobní dosažení (toho, co tu údajně chybí) nabízejí metody s označeními jako "starobylé", "průkopnické", "jednoduché, nenáročné či přirozené", "postupné" nebo naopak "rychlé". Zatímco jsou tyto metody velmi různé a rozmanité, jsou všechny podobné systémy založeny na koncepci a předpokladu hlásajícího potřebu změny.

Jsou to vlastně různé formy duchovní koncepce typu "toto není Ono" – koncepce, že jestliže máme být skutečně spokojeni a šťastni, potřebujeme být někde jinde, nebo někým jiným a odlišným.

Tržní prostor s duchovností

I když vzato z historického hlediska byla Západní psychologie a duchovnost založená a definovaná na základě koncepce a postoje o potřeby změny, v současné době je platnost takovéto koncepce zpochybňována, a je předkládána vize alternativní. Tato, pro Západní svět sice nová ale na Východě mající hluboké kořeny v minulosti, nyní říká, že "toto je Ono", a když se nyní na tento "tržní prostor" podíváme trochu blíže vidíme, že tato nová vize a koncepce rychle získává své pevné postavení. Podle této koncepce vše potřebné (resp. TO) již máme, a proto z naší strany není potřebné nic víc činit. Viděno z perspektivy této koncepce jsou představy a naše snahy o následování duchovních cílů jen překážky pro naše konečné uvědomění, že tak jak tu jsme, jsme již kompletní a je tu již plnost z hlediska dosažení. Tato koncepce plnosti a kompletnosti přítomného okamžiku nás nabádá a inspiruje k přijetí nového jazyka, prostřednictvím kterého má dojít k pochopení spirituality.

V rámci této koncepce plnosti a kompletnosti přítomného okamžiku "tady a teď" existuje mnoho různých aspektů. Některé ze systémů a duchovních tradic učí, že již (nyní) osvíceni jsme, že toto je náš přirozený stav a naše původní přirozenost. Jediným

problémem, který je však v podstatě problémem není, je to, že jsme si tento náš osvícený stav, stav plnosti a kompletnosti, dosud neuvědomili.

Tyto tradice nás učí, že naše dotíravé myšlenky a konfliktní emoce jsou jen hrou, nebo manifestací naší (vrozené) osvícené mysli, což však my nevidíme a neuvědomujeme si to. Alternativní duchovní systémy tvrdí, že hledání osvícení představuje sejít z cesty jednoduše proto, protože žádná taková věc jako osvícení neexistuje, přičemž ono "tady a teď" přítomného okamžiku není nic jiného, a nemá jiný a další význam než jen "tady a teď". Toto (co se právě děje) je právě ono hledané TO, protože to prostě nemůže být nic jiného.

Jiné duchovní tradice a učitelé požadují jít a dostat se za naše představy a přesvědčení, že "toto je TO". Tvrdí, že není a neexistuje žádné "TO", které by bylo možné dosáhnout a získat, ať už v budoucnosti nebo v přítomném okamžiku "tady a teď".

Dva výše uvedené přístupy je možné charakterizovat zhruba takto:

Koncepce hlásající potřebu změny / Koncepce plnosti přítomného okamžiku
toto není TO - toto je TO
řeč - mlčení
jazyk - zkušenost/zážitek
úsilí - neúsilí
výběr/volba - neexistence a nemožnost volby
konání - nekonání

Je samozřejmé, že způsob jakým uvažujeme o naší vlastní spiritualitě je často dost komplikovanou směsicí výše uvedených koncepcí a přístupů.

Přechod od potřeby změny k plnosti přítomného okamžiku

Problém týkající se koncepce potřeby změny je ten, že tak dlouho dokud budeme tuto koncepci brát naprosto vážně (na jejím základě žít svůj život), budeme stále zažívat stav nedostatku a nenaplnění. Naše meditace nebo jiné duchovní praktiky budou udržované na představě a přesvědčení že toto není (ono hledané) TO, že je tu něco, co je potřebné dosáhnout. Není potom divu, že takovýto postoj a představa (apriori) nekompletnosti potom přidává na popularitě koncepce opačné, koncepce plnosti přítomného okamžiku tak jak je, "tady a teď". Jestliže problém spočívá v postoji, že toto není (ono hledané) TO, potom se nabízí řešení přijmout koncepci opačnou, a sice že toto (ono hledané) TO je.

A tak mnoho hledajících kteří roky strávili pěstováním víry a praxe založené na vizi potřeby změny, v současné době přecházejí do opačného tábora, a přitahují je takové duchovní systémy a tradice, jako je zen, taoizmus, tibetský dzočchen a Mahamudra, které obsahují výrazný akcent v smyslu koncepce přítomného okamžiku "tady a teď".

Po dlouhé cestě snah a úsilí o změnu stavu věcí je takovýto postoj jako osvěžující chladný vánek, nabízející vyšší a autentičtější perspektivu, než na určitý cíl orientované systémy nebo duchovní praxe. Dá se však říci, že v současnosti se většinou plně přikláníme spíše k různým koncepcím změn, které by měli nastat pro zlepšení a obrat naší současné životní perspektivy.

V této nové koncepci oceňujeme věci tak, jak jsou (toto je ono hledané TO), protože "toto" je právě tak jak je, a nemůže to být nic jiného. Nemůžeme mít jinou myšlenku než tu, která právě v daném okamžiku v naší mysli vyvstala. Čtouc právě tuto větu je přeci zřejmé, že nemůžeme číst jinou. Z hlediska této koncepce není co získat, protože v dané chvíli již máme to, co zde je. Myšlenka a představa, že jedna myšlenka může nahradit jinou, nebo představa, že za touto zkušeností je něco více, je prostě jen výtvar našich představ podobně jako pojmy "minulost" a "budoucnost" jsou jen představy, které však vznikají v přítomné chvíli. Naše vzpomínky jsou v současné chvíli oživené představy, často doprovázené vírou, že představují skutečné a reálné události, které stojí mimo současného okamžiku.

Omámení koncepcí "tady a teď"

Zatímco se život na základě koncepce "tady a teď" může zdát lákavý, jestliže si myslíme, že s přijetím této perspektivy dojde k vyřešení našich problémů, měli bychom se nad tímto bodem ještě jednou zamyslet.

Předně, představa žít v "tady a teď" je ve skutečnosti iluzí, která vzniká ze samotné koncepce a postoje "tady a teď". Ve skutečnosti neexistuje nic takového, jako je totální bytí v přítomnosti, protože jestliže totiž někdo žije v "tady a teď", neexistuje pro uvědomění si takového stavu žádný (mentální) nástroj, podobně jako pro konceptuální představu "minulosti" či "budoucnosti". Kvalita něčí existence není ani jakkoliv ovlivněna, ani rozředěna tím, že kdosi přemýšlí o své zítřejší práci nebo si vzpomíná na včerejší konverzaci prostě proto, protože neexistuje žádný kvalitativní rozdíl mezi myšlenkovou představou z hlediska "včera", "dnes" a "zítra". Kdyby byly myšlenkové představy o minulosti či budoucnosti méně skutečné než představy o přítomném okamžiku, nebrali bychom naše vzpomínky a vlastní myšlenkové projekce tak vážně.

Za druhé, při snaze zdokonalit a kvalitativně rozvinout zkušenost přítomného okamžiku jaksi nevidíme, že se stává jen dalším pohybem v rámci koncepce potřeby změny. Nesprávně jsme pochopili tradice jako je Zen a myslíme si, že tato nová perspektiva (přítomného okamžiku) představuje kvalitativní zlepšení oproti starým způsobům myšlení a duchovní praxe. V porovnání s nimi si nyní myslíme, že jsme dospěli k něčemu lepšímu. Mohli bychom si myslet, že takováto perspektiva je méně konceptuální, pravdivější, blíže k realitě a více osvobozující.

Jenomže, jak prohlásil čínský mistr Foyan: "V tu chvíli, kdy přilneš k představě, že To je ono, v ten moment máš okamžitě svázané ruce a nohy a tvůj další pohyb je definitivně znemožněn". Naším opuštěním pozice a koncepce potřeby změny se pak náhle paradoxně ocitáme znova tam, kde jsme začali. Pokrok, o kterém jsme si mysleli že jsme dosáhli je náhle tentam a my sami sebe přistihujeme, že hrajeme zase tu starou hru, kdy se ocitáme na duchovní cestě, která nás má zavést k lepšímu způsobu bytí.

Ačkoliv pozice a koncepce "tady a teď" není něčím, co je možné získat nebo se tomu naopak vyhnout, nepřestáváme to ve svých představách pojímat a přistupovat k tomu jako ke zkušenosti, kterou stojí za to mít. I když koncepci "tady a teď" nelze označit jakožto hlubokou nebo naopak prostou, přesto jsme přesvědčeni o její vyjímečné hloubce nebo prostotě, které nelze jentak dosáhnout. Dokonce i když si myslíme, že je "ničím", stále chceme takovou pozici dosáhnout. A tímto způsobem se stále znova stáváme účastníky hry, v které tuto svoji pozici a perspektivu považujeme za vyjímečnou či z duchovního hlediska pokročilou.

Tato iluze pokroku potom může dorůst velkých rozměrů tak, jak se v naší mysli stupňuje konceptuální rétorika na podporu koncepce "tady a teď". I když přítomný okamžik "tady a teď" není založený na vědomostech či zkušenostech, přesto zůstáváme přesvědčeni, že se můžeme "naučit" v přítomnosti setrvávat za předpokladu, setkáme-li se s tím pravým učitelem či na základě určité praxe. S časem začneme používat specifický a sofistikovaný jazyk, kterým je možné vyslovit a navenek vyhlášovat, že ve skutečnosti neexistuje rozdíl mezi "něco mít" a "nemít to", ale navzdory tomu i tak zůstáváme v staré pozici, kdy schvalujeme nebo naopak odmítáme různé duchovní systémy. I když víme jak pěkně hovořit, i tak však takovýto postoj neodstraní naše základní problémy a konflikty.

Kromě toho, myšlenku "žití v přítomném okamžiku" často připouštíme a holdujeme ji až teprve potom, co jsme se marně pokoušeli osvobodit se od konfliktů a bolesti. Nabýváme přesvědčení, že jestliže naše tvrdé snažení a úsilí nepřineslo výsledky, potom pro nás není jiné východisko, než vzdát se "tomu co je". Před sebou samými potom takovýto krok ospravedlňujeme tvrzením, že naše strádání je způsobené naším odmítáním toho, co prožíváme. Avšak v takové míře a rozsahu v jakém jsme nuceni "akceptovat přítomný okamžik", protože se nám nepodařilo nastolit požadované změny, ve stejné míře je tato naše nová perspektiva pokroucená a znečištěná zbytkovými pocity rezignace a zklamání (z hlediska nenaplnění našich původních cílů). A tak koncepce a perspektiva z hlediska žití v přítomném okamžiku "tady a teď" může být jen pěkný způsob jak říci a vyslovit to, že nám vlastně "došla pára".

I když můžeme dosáhnout krátkodobé úlevy v našem strádání myslíc si, že jsme dosáhli určitého pokroku z hlediska upevnění zkušenosti života v "tady a teď", s časem se naše konflikty a zklamání vrátí jako odpověď na tu situaci, kdy se usilujeme, přidržujeme se a lpíme na konkrétní, specifické a preferované spirituální koncepci.

Existuje cesta ven?

Jak je možno odstranit tento problém automatické rekonstrukce a stálého obnovování koncepce žití v "tady a teď" - což vlastně není nic jiného, než jen jiná kapitola v rámci koncepce potřeby změny? Ovšemže to není tak snadné jako říci, že neexistuje žádný problém, protože toto nás okamžitě zařazuje do rétoriky koncepce "tady a teď" - té koncepce, která stojí jako protipól koncepce potřeby změny a úniku.

Jednou z možností je dostat se nad tento problém a překročit jej tím, že zůstaneme v takové poloze, která nespadá a nedá se klasifikovat z hlediska žádné z uvedených koncepcí. Potřebujeme dostat se ven z celé této komplikace, kterou je ulpívání na slovech a výrazech jazyka. Potřebujeme přenést se do prostoru, kde neplatí ani "mám TO", ani "ztratil jsem TO". Jestli si však myslíme, že se zde jedná o cosi, co stojí za získání, okamžitě padáme zpět do koncepce hlásající potřebu změny. Na druhé straně, myslíme-li si, že se jedná o něco co prostě není možné získat či dosáhnout, nebo je to stav bez jakéhokoliv smyslu, stojíme na pozici koncepce "tady a teď".

Dalším způsobem jak tento problém řešit je odmítnutí představy, že spirituální oblast je možné dosáhnout jen přes dvě vzájemně se vylučující perspektivy. Místo toho bychom mohli připustit něco jako integrovaný přístup, které obě uvedené koncepce a pozice harmonizuje, vytvářejíc tím vyrovnaný způsob života. Avšak odmítnutím dualistického přístupu v prospěch perspektivy integrované ve skutečnosti vytváříme novou dualistickou strukturu, čím se zadními vrátky vracíme to pozice a koncepce volající po změně.

Na druhé straně, jestliže si myslíme, že tu neexistuje žádný správný či nesprávný způsob pochopení spirituálních snah a aspirací, lpíme na pozici a koncepci "tady a teď". A nakonec, jestliže si myslíme že je lépe neuchylovat se k hodnocení a posuzování, ocitáme se přímo uprostřed pozice hodnocení a změny.

Můžeme také dospět k přesvědčení, že problém leží v tom, že otázka a fakt týkající se oscilace mezi danými perspektivami je brán příliš vážně. Možná nakonec nejsme s žádnými extrémními perspektivami vůbec konfrontováni. Můžeme usoudit, že přijetí určité konkrétní perspektivy ve skutečnosti žádné "přijetí perspektivy" neznamená, a že je to jen otázka toho, že si to jen myslíme. Toto však stojí v kontrastu k našemu přesvědčení a víře, že jsme naopak schopni a můžeme různé konkrétní perspektivy přijímat a postojem zaujímat. V tomto momentě se zdá, že jediné čeho jsme schopni je vždy a jen pád do určitého extrému. Jestliže se však chceme z tohoto dostat, padáme do extrému volání po změně. Jestliže jsme spokojeni se svou pozicí tam kde jsme, padáme do extrému koncepce postulující existenci v přítomném okamžiku "tady a teď".

V tomto bodě můžeme cítit potřebu jasně a vehementně prohlásit, že v konečném důsledku "není nic co by se mělo vykonat, resp. nevykonat", nebo že "neexistuje potřeba cokoli změnit, ani potřeba neměnit vůbec nic". Jestliže je však takovéto prohlášení založené a vychází z postoje náhledu a přesvědčení, že jsme pronikli do podstaty věcí, padáme do extrému, kdy přeceňujeme a dáváme přílišnou váhu tomu, co říkáme. Myslíme si, že tvrdíme něco důležitého a smysluplného. Na druhé straně však jestliže zjistíme, že se ocitáme ve sféře mlčení, nebo naopak deklaruujeme slova jako "vědění, poznání", které ve skutečnosti neznamenaají vůbec nic, jsme pod vlivem rétoriky koncepce "tady a teď".

Kde se tedy nachází právě teď?

Podářilo se Ti překročit a dostat se nad uvedené dva přístupy, nebo se stále přikláníš k jednomu z nich?

To, že pokračuješ ve čtení tohoto článku naznačuje, že pravděpodobně inklinuješ ke koncepci potřeby změny. Nepokračovali bychom v čtení knih, různých časopisů, novin, apod. kdybychom si nemysleli, že v nich pro sebe můžeme najít něco užitečného. Avšak pouhé formální odložení tohoto článku také nepomůže, protože takovýto volní krok by jen sledoval cíl dostat se za onen cyklus stálého pendlování mezi koncepcí potřeby změny a koncepcí přítomného okamžiku "tady a teď". Jestliže prohlásíme, že tento článek čteme prostě proto, že je to (jen) to, co právě děláme - není za tím žádný účel ani cíl - čím zákonitě padáme to koncepcí přítomného okamžiku.

Na závěr tohoto článku bychom si měli také všimnout, že otázka "kdy", "jak" a "proč" představuje a implikuje "konec - ukončování", a že vyvstává jen jestliže uvažujeme v rámci koncepce změny, součástí které je začátek, střed a konec. Na druhé straně, jestliže se cítíme být zastánci perspektivy a koncepce žití v přítomném okamžiku "tady a teď", potom je otázka nějakého konce bezpředmětná, dokonce nesmyslná, protože tu neexistuje nic, co je potřebné vyjasnit či vyřešit. Nechávám na tobě, aby sis sám určil v jaké z pozic a perspektiv se nacházíš - dá-li se vůbec o našem "nacházení se kdesi" uvažovat.

Peter Fenner, souhlasil se zveřejněním tohoto překladu, originál najdete na jeho webu <http://www.radiantmind.com> - překlad: Miloš H.

Mozaika 14

Tentokrát snad jen pár slov, ať si plně užijete níže přeložený text.

Jen na úvod dodám, že náš přirozený stav je opravdu něco, co je tu stále. Možná vám to nikdo ještě neřekl a možná vám na to nikdo nepoukázal dost jasně. Je to vaše nonstop zkušenost, ikdyž byla třeba přehlížena. Nebo se možná bráníte tomu vzdát se všech těch představ a domněnek, které o sobě či osvícení máte. Prokoukněte tuto iluzi jednou a provždy. Čas existuje jen v myšlenkách.

Osvícení neboli váš přirozený stav je teď a tady, ne nikde v budoucnosti. Jste TO. Nejste mysl, nejste tělo, přeci na tenhle starej trik nebudete skákat donekonečna... Jste vědomá přítomnost. Nijak to nevypadá a skrze mysl to neuchopíte, protože mysl se v tom (jako myšlenky) objevuje. A přesto 100% víte, že existujete, a že probíhá uvědomování. A to je ono! Stále 100% zde, ať se děje, co se děje. Žádný tvar, žádný problém. Prozkoumejte to. Mooji je velmi radostný chlapík a vděčí za to i třeba Ramanovi Mahárišimu a Poonjajimu.

Guarada

Mooji - Jednoduše to

Mooji: Opravdové já je neměnné pozadí, podkládající měnící se svět jevů. Je to jen neosobní Vědomí, neměnné a blažené. V zakusitelném stavu září jako čistý, subjektivní, vědomý pocit "já jsem". Tato "já jsem-nost" je neosobní a je totožná s vědomím - polem uvědomování. Je to přímé vyjádření čisté subjektivity. Šri Nisargadatta Maharadž, velký mudrc, to popisuje jako dveře, které se houpají jedním směrem do projevu a druhým směrem do nekonečnosti. Toto to krásně vyjadřuje. Všechny události se zjevují jako pohyby ve vědomí a jsou v něm rozeznávány touto vědomou přítomností "já jsem", toto je "svědek" neboli uvědomovací princip, kterým jsme, zatímco zde je tělo.

Otázka: Takže jsme tělem nebo v těle nebo něčím odděleným? Protože... (tazatel začal rozebírat nějaké zkušenosti a pozorování...)

M: Ponech to prosím teď být, prostě zůstaň otevřený, dovolující nechat ve vědomí slyšet to, co je říkáno, bez snahy spojovat kteroukoli konkrétní myšlenku nebo představu s tím, co je slyšeno - nech jednoduše poslouchání ať se prostě "stane", tak jak je. Ty jsi ZA poslouchající myslí. Sleduj myšlenku "já" - toto není pravé "já jsem". Ta se objeví, když se neosobní "já jsem" ztotožní s tělem, což je zpravidla nástroj, skrz který se toto "já jsem" s pomocí vitální (oživující) síly projevuje. Tato identifikace dává vzniknout egu neboli individualitě - pocitu "já". Čili jak vidíš, pocit individuality nemůže existovat bez podpory neosobního vědomí a ego tudíž musí být samo také proměnlivým vyjádřením tohoto tvůrčího vědomí. A v tuto chvíli se pouze chová jako podmíněné vědomí, které

věří, že je tělem a myslí. Dále vyvstává znalost "jinakosti" (něčeho druhého, od nás odlišného) a základní pud se bránit nebo chránit se... vyvstává pocit "tohle mám rád", "tohle nemám rád" společně s hodnoceními, strachy, touhami, připoutanostmi a celá ta hra vzájemných vztahů a protikladů. My, jakožto individualita/bytost jsme fascinováni zakoušením a jsme na něm závislí, což je přirozené a samo o sobě to není nic "špatného", pokud je to viděno jako hra či vyjádření vědomí v projevu, kterým jsme. Ale viděno z perspektivy individuality, s celým jejím osobním soukromým programem - Velký problém ! (Smích...)

Teď poslouchej, není tu vůbec nic, co by se mělo "udělat" a nikdo, kdo by měl něco udělat nebo změnit. Pouze se musí stát změna v porozumění a vše bude v pořádku. Vše je Jedno. Vezměme si jako příklad třeba vysunovací anténu od rádia, je to jedna věc - to reprezentuje Absolutno. Povyťáhní nebo vysuň jednu část - objeví se neosobní "já jsem"; je to ale stále jedna věc. Povyťání ji víc - vyraší myšlenka "já"/individualita a zároveň se zapojí do hry zosobněný projev/svět. Jednota projevující se jako projev a neprojev, dva aspekty jedné Skutečnosti. Taková je hra v divadle vědomí. Jsi konečný svědek; Šťastný, nedotčený a úplný. To jsi Ty! Není to nic osobního. Není to kompliment, věř mi.

O: Prosím mohl bys zopakovat tu část o "divadle vědomí"?

M: Ne! Nebudu to opakovat. Právě teď, buď pozorný, otevřený a přítomný ale zároveň neutrální, bez toho aby se tvá pozornost hnala za nebo skončila u nějaké jednotlivé myšlenky. Toto je pozice, kam tě zvou. Důvěřuj svému intuitivnímu poslouchání. Je to tvá mysl, objevující se jako bdělý hledající, který usiluje o dosažení přesnosti a pak je chycen s pocitem, že propásl něco zásadního. V tomto případě to je jemná forma odporu či vyhýbání se. Má rada je: pokud to propásnete, tak to prostě nechte být. Vše je nyní v pořádku. Opravdové "ty" je zde za tím vším, bezúsilně pozorující; odtamtud je pocitováno vyvstávání pocitu ztracení a nacházení a je odloženo jako "ne-skutečné" - "neti neti", jak říká mudrc. Ty, jakožto vědomí nejsi nějaký konkrétní pocit.

Myšlenky a pocity přicházejí a odcházejí jako vlny hrající si na hladině oceánu. Nech ať vše přichází a odchází samo od sebe, to je pro vlny přirozené. Oceán, voda, vlny - vše jedno a to samé. Zůstaň pouze jako svědek. Pro vědomí není nic ztraceno nebo nalezeno nebo dobré či zlé. Je to neposkvrněný základ oproti kterému tančí stín mysli/světa jmen a tvarů tanec své zdánlivé existence.

O: Ale Mooji, zcela jistě je to bdělost, která nás ujišťuje, že to chápeme správně, díky které se můžeme vyhnout neporozumění; obzvlášť když toto vše je pro mne nové, stejně tak spousta knih a učitelů poukazuje na bdělost jako nutnou kvalitu nebo schopnost pro duchovní růst.

M: Toto je pravda, jen pokud zde opravdu je "někdo", kdo bude používat toto pochopení. Ale pokud budete opravdově pátrat, tento "někdo"; "osoba" či "individualita nebude nalezena! Vše je pouze vědomí - "ty", "já", mluvení, poslouchání, satsang, každý zde, vše - vše je vědomí; toto je nádherné odhalení! Vědomí hovořící s vědomím o vědomí skrze vědomí. Jak jednoduché! Ale jak matoucí to je, pokud je to hledáno skrze ego-mysl. Podívej se, poukazují tam, kde jsi právě teď, zůstat s tím, nic víc, ale tvá mysl přistála v nějakém bodě, kde jí to fakt moc zajímá. Ve chvíli kdy si byl zaneprázdněn snahou to uchopit, prošvihnul si všechno ostatní - toto je nazýváno hrou zvanou "mája" (kosmická iluze). Je to jako když si čteš knihu o exotickém ovoci a reggae hudbě během toho, co

kráčíš jamajským ovocným trhem! (smích...) Jeden zenový mistr, který se jmenoval Bankei řekl: "Je to jako muž, kterému upadl do moře meč přes palubu lodi a on si označuje na boku lodi místo, kde mu meč spadl do vody." (velký smích...)

O: Právě teď, jak to říkáš, vše se zastavilo. Nemohu myslet. Nejsou zde žádné myšlenky. To je úžasné!

M: A co je tím, co si to uvědomuje?

O: Nic...Já.

M: Já - nic, pozorující zastavenou mysl. Když se mysl zastaví, dá se tomu ještě vůbec říkat mysl?

(pauza...)

M: A teď?

O: Ticho a klid.

M: Pro koho?

O: Zde...pro mne.

M: Pro tebe? Jsi si jistý? Co, kde a jak přesně v tom "ty" vypadáš?

O: Ne já; jen ticho a hluboký klid a opravdový pocit vděčnosti. Je to správně?

M: Ty mi to řekni.

O: Ano. Vděčnost za to, že jsem to slyšel a viděl tak jasně. Děkuji ti.

M: Nemáš zač. Já děkuje samo sobě. Nádhera!

Originál najdete na webu <http://www.mooji.org> - překlad: Guarada

Mozaika 15

Tak opět rovnou k věci. A hodně jednoduše. Žádná intelektuální teoretická rozprava. Představy a názory nechte doma. Sledujte co se děje právě teď.

Čtení písmenek. Okolo místnost. Za mnou nic. Vevnitř kromě řetězu myšlenek (včetně myšlenky "já") a pocitů - nic. A hele, tyhle dva články řetězu nejsou spojené - mezera - nic. A to je všechno? (Jen další myšlenka) Jeden homogenní celek vědomí a semtam vlnka. Že jsem na něco zapomněl? (Jen další myšlenka)

A teď to, co se děje, zkuste popsat bez užití myslí. Vidím, slyším, cítím, atd. - bez ohledu na to, jak tomu říkám, něco tu je. Co je to? Nemusíte to pojmenovávat. (Dá se tomu říkat přirozený stav, ticho, radost, jasnost, láska, vědomí, úplnost, To, čisté vidění...) Stejně k tomu, abyste to popsali či pojmenovali nenajdete nějaké ideální slovo či definici. Přesto to zde je. Že vás to až tak nezajímá? (Jen další myšlenka) Vzhledem k tomu, že si právě teď čtete další díl mozaiky, tak na tom možná něco málo bude, hmm?:) Každopádně na tom nezáleží. Role jsou rozdány. Skvěle se bavte. Užijte si text od S. Harissona.

Nádherně jednoduše poukazuje na to, že kromě toho, co tu je, tu nic jiného není:)

Guarada

Steven Harrison - Já musím být Já

Co nalezneme, když se najednou staneme Sebe-Vědomými? Jaké jsou skutečné prvky, se kterými musíme pracovat? Ne představy nebo koncepty, které jsme si někde přečetli nebo nám je někdo řekl, ale skutečnost - zřejmě, zakusitelné prvky našeho světa.

Nejprve objevíme, že zde naprosto spontánním způsobem vyvstávají a zas mizí myšlenky. Není v nich žádná patrná příčinnost, nevíme co je způsobuje. Máme představu, že je způsobujeme my a že je kontrolujeme. Ale je to opravdu tak? Zkuste si ovládat své myšlenky... Řekněme, že držím v ruce nádhernou, voňavou rudou růži. Vidíte jí? Cítíte jí?

Nyní prosím během dalších pěti minut NEMYSLETE NA TUTO RUDOU RŮŽI. Ovládáte přeci své myšlenky, ne? Nebo ne?

Také zjistíme, že zde jsou pocity, které vyvstávají - jsou svým způsobem také myšlenkami, ale jsou kvalitami vnímání...: přitažlivost, averze, tělesné pocity, dále emocionální pocity/emoce jako hněv, bolest, láska, strach atd. Tyto pocity vyvstávají a mizí - také zjevně bez jakéhokoli důvodu.

Může v tom být samozřejmě nějaká příčinnost, ale pamatujte, že hledáme vodítka či záchytné body v bezprostřednosti naší přímé zkušenosti, v tento okamžik, tady, teď. Ne v teorii. Ne jako filozofii.

Je zde něco jiného, co můžeme nalézt? Máme zde vyvstávající a mizející myšlenky a pocity. Ale je tu ještě něco jiného. Je tu makro-myšlenka. Myšlenka, která okolo sebe nabaluje všechny další myšlenky a pocity, která jim dává souvislost a je jejich vztažným bodem. Tato makro-myšlenka je pocit "já", pocit středu či identifikace.

Tento pocit "já" dělá ze strachu můj strach, z hněvu můj hněv, z lásky mojí lásku. Je to právě tento pocit "já", jenž dává myšlenkám zdání kontinuity/nepřetržitosti a soudržnosti. Jednáme kvůli tomuto pocitu "já" a jednáme hlavně právě PRO tento pocit "já". Toto "já" je středem vesmíru, protože je středem "našeho" vesmíru.

Tato centrální myšlenka "já" je zdroj našeho usilování a základ našich konfliktů a problémů. Je tím, co nás odděluje od všeho ostatního.

Ironií ovšem je, že "já" si dává za cíl, vyřešit tyto problémy. Rozhodne se samo sebe transcendovat, osvítit se, stát se lepším, cítit se lépe a jednat lépe. Ale ono umí jen jednu jedinou věc - jak se zpívá v jedné písni - "I Gotta Be Me - Já musím být já". Já je vždy pouze sebe-středné. Cokoli objeví, na cokoli přijde, cokoli se naučí skrze své domněnky, víry, filozofie a náboženství, přemění ke svému vlastnímu použití, svému vlastnímu zlepšení, síle a pozici. Nyní nejsem ztracen, teď jsem se našel. Jsem lepší. Jsem osvícený. Jsem duchovní. Konečně.

Je mi líto, ale musím říct, že je to stále to stejné "já". Tato centrální myšlenka. Makro-myšlenka, která kolem sebe nabaluje všechny myšlenky, nezmění svou povahu. Jak by mohla?

Snažíme se popírat "já". Staneme se velice asketickými. Držíme půst. Modlíme se. Nepodléháme představě "já". Je to Boží vůle, je to vůle mého guru. Vzdáme se malého scvrklého "já" a dostaneme zpátky mocné, skvělé, vpravdě duchovně nové a vylepšené "já". "Já" je však stále zde, nikam neodchází.

Vypadá to, že jsme se zasekli. Vypadá to, že odtud není cesty ven. Žádná cesta ven. To může být záchytným bodem. Pokud zde není cesty ven, není zde akce, není co dělat, žádné místo kam se dostat, žádný lepší způsob jak fungovat. Je tu prostě to, co tu je. To, co tu je, se zdá být myšlenkami a pocity, které vyvstávají a mizí, doprovázeny pocitem nebo identitou "já" - to je ono. Stali jsme se vědomými holé skutečnosti našeho bytí. Není zde žádný pohyb pryč, pouze vědomí toho, co tu je.

To je další vodítko. Vědomí. Je zde vědomí všeho toho vyvstávání a mizení. To vše se děje v poli vědomí, včetně pocitu "já". Ale pokud jsme si vědomi pocitu "já", kdo pak je ten uvědomující si?

Je možné, že by se vědomí staralo samo o sebe? Potřebuje viděné vidoucího - toho, kdo vidí? Potřebuje uvědomování uvědomovatele? Nebo se může viděné/vědomí jednoduše objevovat bez jakéhokoli středu, bez identity, bez "já"?

Když se podíváme do vědomí samotného, nemůžeme nalézt žádné atributy. Je to tiché. Je to očividně neomezené. Není obsažené ani obsaditelné. Je bez zřejmého výrazu. Je bez "já".

Pokud "jdeme" do vědomí, musíme "já" nechat za dveřmi. Vědomí obsahuje "já", ale "já" neobsahuje vědomí.

Vědomí se netýká žádná duchovnost a žádné hledání. To jsou atributy světa myšlenek, atributy "já". Když se ponoříme do vědomí, dojdeme ke konci duchovního hledání. Mimochodem, toto není osvícení. Toto je náš přirozený stav. Stav, ve kterém se právě teď ty i já nalzáme. Toto je pole, ve kterém se myšlenky a jejich obměny spontánně odehrávají. Je to pole, ve kterém se děje toto povídání. Nevyžaduje meditaci, instrukce nebo praxi. Je stále aktuální a je stále takové.

Vyjádřením našeho života se pak nestane hledání tohoto vědomí, "já" hledající své zastavení, "já" hledající něco víc nebo něco lepšího. Spíše se vyjádření našeho života stane samotným vyjádřením tohoto vědomí, které je ve své přirozenosti všeobsahující, propojené, nerozdělené, celistvé - je to svou povahou to, čemu můžeme říkat láska. Naše vyjádření se stane dialogem, pohybem zdánlivých dvou jako jednoho.

Originál najdete na webu <http://www.doingnothing.com> - překlad: Guarada

Mozaika 16

Takže dnes nebo snad teď :) je zajímavé, že když neuvedu žádné datum nebo den, je to stále aktuální-dnes, včera bylo dnes, zítra bude dnes :) vtipné.

Tak znovu. Meditovat, utíkat se do ústraní, přebývat v Já, bdít, považovat tento svět za neskutečný a iluzorní, odstraňovat myšlenky, nepřemýšlet, být tichý, zbytečně nemluvit, šetřit sperma, mít satvickou mysl, čistit čakry, vyřešit kóany, správně dýchat a tak dále a tak dále. Určitě Vás napadne ještě nějaká šikovná metoda a pokyn, jak žít správně, šťastně a dosáhnout jednoty, vyvanutí, nirvány a osvícení.

Rad, technik a metod je vskutku celá řada. Záleží do jakého takovéhoho sportovního mužstva se nachomejtnete, jakého chytíte trenéra nebo možná týmovým sportům neholdujete a dáváte se na sólovou dráhu, to je fuk. Někdo si trénování a sportování užívá, někdo je nedočkavý a už by se rád viděl na stupni vítězů. Pro někoho je cíl cesta samotná, pro někoho je cíl překonání cílové pásky a cestu chce mít co nejdříve a úspěšně za sebou.

Všechno tohle sportovní klání běží v televizi a na tu televizi se NĚCO DÍVÁ. To něco je to, co jsi právě teď, ty. Tedy ne tvé tělo, myšlenky, chování, duchovní cesta a hledání, povídání, mlčení, praktikování a meditování, ale ty, který se DÍVÁ jakožto DÍVÁNÍ SAMOTNÉ.

Proto je jakákoliv duchovní cesta a osobnost jí podstupující něčím, čeho se osvícení a probuzení vůbec netýká. Oko, které nikdy nespí, tvé pravé já, ty samotný jsi VIDĚNÍM, UVĚDOMOVÁNÍM všeho co se děje, těla, činů, myšlenek, snů, prázdnoty, ticha, hluku, nepříjemností, příjemností, lásky, nenávisti, dokonce i tohoto uvědomování samotného - prostě čehokoliv.

Co tedy uděláš?

Nemůžeš udělat vůbec nic, protože ty pouze dělání a nicnedělání nějaké té "osoby" POZORUJEŠ. Ne však očima, ale neosobním, průzračným, prázdným, všudepřítomným VĚDOMÍM a VIDĚNÍM.

Toto VĚDOMÍ A VIDĚNÍ, které nemá žádný atribut, jelikož všechny atributy obsahuje, JSI TY.

Hezký den :)

Joshi

VIDĚNÍ je tady a TEĎ (anonym)

Tazatel: Můžete prosím vysvětlit, co myslíte "VIDĚNÍM"?

M: VIDĚNÍ je Univerzální Pozornost/Uvědomování, které ve Vás září PŘÁVĚ TEĎ. Je to Vaše PŘÁVĚ JÁ. Je to to, co všechno VNÍMÁ a UVĚDOMUJE SI. Není to to samé jako fyzické vidění skrze oči nebo různé vize a představy. Je to to, co si je vědomo VŠEHO, to znamená i těchto fyzických vidění. Je to to, co VIDÍ všechny Vaše myšlenky a zážitky. Je to JEDEN a JEDINÝ vnímatel. Nemá DRUHÉHO.

Sedněte si a zavřete na chvílku oči a dovolte, aby se objevily nějaké myšlenky.
(... chvílka uběhne)

M: Fajn, nyní můžete otevřít oči. Víte, jak jste mohl "vidět" nebo si "uvědomovat" proběhlé myšlenky? Tak, TO je ono VIDĚNÍ. A to je to VIDĚNÍ, které vidí všechny zážitky a prožívání.

O: Můžete ještě vysvětlit, co máte namysli, když mluvíte o TEĎ?

M: Všechno se děje v TEĎ. Vaše PŘÁVĚ JÁ září tady a TEĎ. Minulost a budoucnost neexistují. To, čemu říkáte minulost a budoucnost jsou jen MYŠLENKY o minulosti a budoucnosti, které se objevují ve VIDĚNÍ a v TEĎ.

O: Ale čím to je, že se věci mění? V minulosti jsem byl malým dítětem a nyní jsem dospělý. Uplynul čas a změnil jsem se.

M: Změna se stala, ale stala se v TEĎ. Fyzický projev je v neustálé změně, jinak tomu nemůže být. Ukažte mi něco ve fyzickém světě, co se dříve nebo později nezmění. Vše se mění. Vaše tělo je například v neustálé změně. Ale všechny tyto změny probíhají okamžik za okamžikem v TEĎ. V tento okamžik jste v TEĎ, za deset sekund, budete zase v TEĎ. Za tři týdny v pět odpoledne budete opět v TEĎ. Nemůžete být v ničem jiném než v TEĎ.

Všechno se děje na tom, čemu můžeme říkat PLÁTNO TEĎ. Takže, abych odpověděl na Vaši otázku, když jste byl dítětem, tak jste si to uvědomoval okamžik za okamžikem v TEĎ. Nyní, když jste dospělým, tak si to uvědomujete okamžik za okamžikem v TEĎ. Vše se to děje v TEĎ. Nyní, když jste dospělým si můžete jen vzpomenout a vynést myšlenku (vzpomínku) na vaše dětství. Ale tato myšlenka se může objevit jen v TEĎ. VŠE se děje pouze v TEĎ. Čas samotný je pouze představou, která se děje v TEĎ.

O: Jak můžete říct, že čas je jen představou? Čas ubíhá. Když se domluvíme, že se potkáme někde za dva týdny a pak se toto setkání stane, tak se stane až za dva týdny a ne teď.

M: Ano, ale když se potkáme za dva týdny, tak v tom okamžiku to bude TEĎ. Nic jiného než TEĎ neexistuje. Nemůžete být nikdy mimo TEĎ.

Z webu <http://www.nonduality.info> - překlad: Joshi

Mozaika 17

Guy Smith je čtyřicetiletý mladík, žijící v Bristolu ve Velké Británii. To jak nahlíží život, podává velice lehounkým, nekomplikovaným způsobem a má pravdu v tom, že mluvit o nedvojnosti, je jako tančit na rozžhavených uhlících. Ale když už tady jednou jsme, tak proč bychom si nezatancovali, že? - to zase říkám já. A tak je zde inspirace, jak napsat úvodník mozaiky trochu jinak.

Za prvé: Dělejte cokoli, co vás dělá spokojenými, protože je postaráno o to, abyste spokojeni byli. Říká se tomu důvěra. Důvěřujte tomu, co prožíváte, neb tu nic jiného není. Teda vlastně vůbec nic tu není. Nebo je? A není to jedno?

Za druhé: Ještě nikdy a nikde se nic nestalo. Teda kromě té iluze, že se tu stále všude něco děje:) Nádhera. Tomu se říká svoboda.

Za třetí: Všimněte si víc svého vlastního bezprostředního uvědomování. Ne myšlenek. Ne toho, co vám tu píšu. Ne toho, co píše jiní. A vůbec ne toho, co si o tom všem myslíte.

Tomu se říká radost.

Mám vás rád.

Guarada

Guy Smith - Je to nepředstavitelné a nevyhnutelné

Já jsem "ten nejtěžší knoflík k zapnutí"

Existuje jedna písnička od současné rockové skupiny "The White Stripes", která se jmenuje "Ten nejtěžší knoflík k zapnutí". Je to jedna z nejlepších metafor pro Jáství, na které jsem kdy narazil. Jsem ten nejtěžší knoflík k zapnutí, protože nehledě na to, kolik je zde chvástání a prosazování, bránění se a ospravedlňování, kolik úsilí je do toho dáno - stále zde nikdo není, stále je to čistá aktivita neosobna, nepopsatelné vědomí.

Člověk zkouší stále a stále znovu, aby se knoflík objevil v knoflíkové dírce, aby se "Já" stalo opravdovou, stabilní, mocnou skutečností...to úsilí někým či něčím být, svobodná vůle; ale to se prostě nestane, protože je to lež. Je zde pouze vědomí, snažící se věřit, že je osobou, ale někde v hloubi vědíc, že zde nikdo takový není.

Životopis

Zde není napsaný žádný životopis. Životopis je ten největší (sebe)klam, co může být. (Sebe)klam je fajn, ale je v protikladu k tomu, jak se věci mají. Životopis popisuje

rozlišené, singulární "něco" nazvané "někdo". Jde v něm o "tělo", "mysl" a "život". Stejně jako o "místo narození", "rodinu" atd. Toto vyprávění však nemá žádný zájem podporovat takový mýtus. Ve skutečnosti to, že je to jedinečné, je důvodem zániku takových fikcí. Není zde žádné "tělo" nebo "mysl" někde mimo "život" nebo "osobu". Podívej, kde je ta věc, která byla opatřena nálepkou "ty" nebo "já"? Právě teď, v tomto okamžiku, kde je? Jsou zde barvy a tvary, pocit perspektivy, zvuky a pocity atd. Ale kde v tom všem je nějaká "osoba"? Není zde žádná taková věc. Faktem je, že zde není něco takového jako "věci". Nejsou tu žádné objekty. Je zde prostě jen pružný, proměnlivý pocit, objevující se a mizící. Mluvit o nějakém objektu, nazvaném "Guy Smith", který se jednoho dne stal jiným objektem zvaným "osvícení" je nesmyslné, chybné.

Není zde vůbec žádný "výběr"

Myslíš, že sis vybral to, že čteš tento text? Jestli zde nyní něco je, pak jsou to právě tato slova, upoutávající tvou pozornost. Nevíš, co zde bude za slova a o čem se v nich bude psát, dokud si je nepřečteš, takže jak si můžeš vybrat, jestli si je přečteš nebo ne? Dokonce ikdyž s tím souhlasíš, můžeš si dále myslet, že máš tu moc, vybrat si zda pokračovat ve čtení či ne. "První část byla nudná, takže je pravděpodobné, že stejný bude i zbytek". Ve skutečnosti si nemůžeš vybrat ani to - není zde nic takového jako "výběr". Všimni si, že pokračování ve čtení se buď stane nebo ne. Můžeš třeba následovat myšlenku "myslím si, že budu pokračovat ve čtení" a pokračovat tedy ve čtení. Ale to je jen zase něco, co se prostě samo přihodilo. Další nekontrolovatelná událost. Prostě se to děje. Není zde žádný výběr ani zodpovědnost. Když je toto nahlédnuto - pocity viny zmizí jako nedorozumění. Zůstane svoboda, spasení, věčná blaženost. A je zde absolutní smíření se vším a všemi. To je láska.

"Planeta Země" je mýtus; je zde pouze Nebe

Říká se, že tady to je něco nazvané "Planeta Země". A někdo, komu se říká "ty", zde žije. Ale setkal jsi se někdy s touto "Planetou Země"? Čteš "Planeta Země" a možná ti v mysli vyskočí představa velice rozlehlé nebo naopak malé modro-zelené koule nebo možná ti naskočí masa různých ras a druhů, hozených do jednoho pytle. Ale toto jsou jen domněnky, jen objevující se obrázek. Rozhlédni se. Jak to tedy je? Tak hlavně a za prvé - je zde pocit bytí, existence. Je tu uvědomnění, že zde něco je, něco se děje. A vidíme, že to, co se děje, je objevování se barev a tvarů, zvuků a vůní, dotyků a chutí. Jen díky tomu vyvstávají druhotné vjemy jako je "svět", "minulost", "já a můj život". Všimni si, že "prostor" a "čas" jsou čistě jen koncepty objevující v pocitu bytí, které je stále přítomné, stále a beze změny zde a zjistíš, že je zde jen věčnost, jen nekonečnost, jen Nebe.

Přeloženo z archivu <http://www.nonduality.com/hl2120.htm> - překlad: Guarada

Mozaika 18

Advaita, zen, mystika, sufismus, buddhismus, theraváda, tantra, átmavičára, paralen, aspirin atd. atd. atd. Jistě by vás napadla i jiná slova sloužící k pojmenování různých léků, drog, metod, tradic, technik, filozofií apod. Není na nich nic špatného, jsou součástí tohoto světa stejně tak jako autoškola, zalévání květin, psaní mailů nebo čištění kobereců. Tvůrci stránek nonduality.com, nejrozsáhlejšího webu věnovanému tomu, co tu je, zvolili slovo nonduality - nedvojnost. Proto, aby mohli jít za tyto tradice a filozofie, aby mohli uveřejnit cokoliv, co hovoří slovy, písní nebo obrazem o tom, co tu jediné je.

Mozaika není o západní advaitě, mozaika není o filozofii a učení. Zapomeňte na učení a duchovní školy. Vyhod'te teorii a rozhlédněte se kolem sebe, podívejte se na sebe a do sebe. Nespoléhejte se na ostatní, nečekejte na zázrak, chopte se přítomného okamžiku a prozkoumejte, co můžete prozkoumat jedině vy a nikdo jiný to za vás nikdy neudělá.

Jsem nebo nejsem? Je svět iluzorní nebo není? Co je to osvícení? Je tenhle nebo tamten osvícený? Co to je? Otázky, myšlenky stejně tak jako: Co je dnes za den? Co to tu voní? apod.

Jak se tyto otázky objevují? Nevím, objevují se sami od sebe. Komu se objevují? Mně. Kdo jsem já? Nevím. Kdo říká toto slovo "mně"? Nevím. Co je toto neví? Myšlenka. V čem se tato myšlenka objevila?...

Myšlenky, zvuky, pocity, svět, tělo, to co vidím při otevřených očích, to co vidím při zavřených očích. Projev. Abych toto vše mohl zažívat musím u toho být přítomen. Vždy když něco zažívám jsem u toho, jsem, existuji. Když nic nezažívám, vím poté, že jsem nic nezažíval, byl jsem tedy také u tohoto nic. Jsem neustále, není okamžiku, kdy nejsem. Jsem bytím, existencí, bez hranic, vším, co je a není. Jediná skutečnost. Vždy a neustále, ať se děje co se děje.

Toto je jistota a žádné jiné není. Toto jsi ty, já, on, ona, vše. Teď. A můžeš si to ověřit kdykoliv a okamžitě. Cokoliv jiného než toto je jen zlomkem tohoto jediného.

Hledat tedy to, co tu je neustále?
Krásný den,
Joshi

Greg Goode - Je nutné provádět duchovní cvičení?

Neukládám ti žádné cvičení, protože tu není nic, co by se mělo udělat. - Papádži

Je nutné provádět duchovní cvičení? Tato otázka nikdy nevznikne v ortodoxních tradicích, protože odpověď "ANO CVIČENÍ JE NUTNÉ" je tím, na čem jsou tyto tradice postavené. Ale v rámci nedvojných učení patří tato otázka mezi TOP 10 OTÁZEK. A většinou je odpovědí něco podobného jako:

"NE - cvičení a praktikování to jen celé ztíží. Jenom posílí pocit oddělené individuality, která si myslí, že může něčeho dosáhnout. Co se má stát není cvičení, ale zmizení tohoto pocitu individuality."

Znamená to tedy, že meditace, soustředění, kundalini joga, sebe dotazování, bhakti joga a karma joga jsou spíše na škodu? Objevuje se otázka:

"Měl bych přestat tyhle věci dělat? Někdy jsou prováděny nebo doporučovány těmi samými učiteli, kteří varují před praktikováním! Nemluvě o tom, že většina jiných cest je založena na cvičení a duchovním pokroku. Dává to nějaký smysl? Jsem tak zmatený! Nevím co mám dělat!!"

Jestliže se však ukáže, že nám cvičení pomáhá a je nutné, tak potom přeci není na škodu. Takže znovu.

V učení nedvojnosti, je duchovní cvičení nutné? Záleží na tvém cíli, na tom, co doopravdy, doopravdy chceš. Otázka není totiž kompletní. Je cvičení nutné? Pro co? Duchovní cvičení není rozhodně nutné pro to, abychom zvládli jít nakoupit nebo umýt nádobí. Takže co tedy vlastně a doopravdy chceš?

Je tvým cílem být vědomím, být sám sebou, svou podstatou, být tím, co nemůže být myšleno, být tím, co je před a za projevem? Je tvým cílem pouze být? Tak k tomu není potřeba žádné cvičení! Cokoliv co je tvou pravou podstatou, cokoliv co tu fakticky je, je zároveň nedosažitelné i vzdypřítomné. Onen základ "KTERÝ TU JE" je neměnný. Je tu neustále před veškerým projevem. A tento projev je jeho nedílnou součástí, je v něm, je oním samotným. Tak to je už teď. Je to JSOUCNO a toto JSOUCNO prostě je. Nemůže být dosaženo a nemůže být zakryto. Jestliže je bytí tvou podstatou, tak už jsi svou podstatou už nyní! Nazývat to vědomím nebo prázdnotou nebo bytím znamená už mluvit příliš.

Ty jsi TO. Stejně tak je tím šálek čaje nebo školní autobus. Vědomí tvoří tebe stejně tak jako kteroukoliv jinou "věc". Není tu žádná část tebe, která by tím nebyla. Není tu žádná část tebe z toho vyjmutá. Nemusíš dělat vůbec nic, abys tím byl. Ani nic udělat nemůžeš, abys tím byl. A není žádná možnost, abys tím nebyl. Není to zážitek. Není to činnost. Není to něco projeveného. Nemůže to být uchopeno nebo drženo. Nemůže na to být ukázáno a nedá se o tom mluvit, ani v tomhle textu ne. Kamkoliv se podíváš, všude to už je. Je to za tebou, je to neviditelné. Pokud je tedy toto tvým cílem, pak není nutné žádné cvičení a praktikování!

Takže tím už jsi. Jsi. Není jiné možnosti.

Originál najdete na webu <http://heartofnow.com/> - POZOR, tam také text dále pokračuje jak pro ty, kteří tedy už nic praktikovat nehodlají i pro ty, kteří cítí potřebu něco praktikovat. Dozvíte se tedy, k čemu sou vlastně tyhle duchovní cvičení dobré. - překlad: Joshi

Mozaika 19

Když vám bude někdy připadat, že je někde nějaký zádrhel nebo problém, nevěřte tomu:) nevěřte všem těm blábolům které se objevují a tváří se jako něco podstatného..problémy a trápení a divné nálady pochodují občas důležitě okolo a tváří se drsně a smrtelně vážně:) ale nebojte se jim vysmát:))

Život je zajímavá věc a stojí za to ho trochu prozkoumat. Ale ne skrze mysl! Myslím tím podívat se na něj opravdu bezprostředně čili bez prostředníka - bez mysli. Prostě se dívat a uvidíte věci. Uvidíte barvy a tvary. Ano ale ty barvy a tvary nejsou někde "venku"

někde "jinde" - jsou prostě tam, kde jste právě vy. Nemusíte nic dělat pro to, aby tu byly. Děje se to samo. A i vidění se děje samo. No koneckonců pak zjistíte že vše se děje samo:))

Ale zpět k barvám a tvarům...stejně bezsilovně a okamžitě znáte význam všech těch obrázků, všech těch kombinací tvarů a barev..význam ač sám neviděn jako něco vnějšího nebo jako objekt, je znám a je zde a dává tomu všemu smysl. A vy nemusíte dělat vůbec nic. Prostě jen bezsilovně umožňujete všemu, aby to zde bylo. Brian Lake tomu říká Čistý Živoucí Prostor. Ať se vám to zdá pravděpodobné nebo ne, vy sami jste tento Živý Prostor.

No je to holt velká šaráda a habad'ura, tak se tím moc netrapte a buďte šťastní, máte přirozené právo tomu všemu nevěřit ani za mák, to vám říkám:)))

Hezký den. Guarada.

Brian Lake - Základ roste sám od sebe

Zkus si jeden den všimnout prostoru okolo "sebe" a v "tobě". Dívej se a všimni si prostoru, skrz který chodí naše těla. Poslouchej prostor mezi zvuky, které slyšíme. Všimni si prostoru mezi jednotlivými myšlenkami nebo emocemi, které se objevují. A pak, na chvíli, zkus zavřít oči a bez ohledu na myšlenky si všimni jak moc je tvé tělo pevné/hmotné když si ho uvědomuješ skrz přímý bezprostřední prožitek.

Pokud budeme upřímní, zjistíme, že nevíme co jsme zač, pokud prostě přestaneme věřit myšlenkám - pokud se nebudeme spoléhat na to co nám tvrdí. Pokud se zde pozastavíme, mysl nebo myšlenky jsou kompletně nevědoucí (nemohou samy nic vědět), čas zmizí, náš pocit sebe-střednosti se rozplyne a co se odhalí je nonstop čistý prostor Vědění. Začneme si všimnout, že vše je "vyrobeno" a podporováno tímto živoucím prostorem. My "nežijeme" ale přesněji řečeno "jsme žiti" něčím tak základním, že to proniká vším. Jsme pěstováni něčím neviditelným, jakousi živnou půdou inteligentní energie. Tento základ Bytí vše přirozeně pěstuje. Čistý Prostor to svou povahou prostě vše umožňuje.

Tento základ Bytí je Čirý Prostor. Je to to základní v nás. Tento prostor, který jsme přehlíželi, byl vždy teď a tady. My jsme opravdu tím prostorem, touto Živoucností. Čistý Život za vším životem, za vším živým. Myšlenky, emoce, prožitky, lidé a všechen vnímající život se vyvinul z tohoto prostoru, z této živné půdy, neměnné Čisté Živoucnosti. Čili myšlenky a vše ostatní je závislé na tomto prostoru vědomí. Objevují se a mizí v neviditelné živné půdě Čisté Živoucnosti.

Obvykle máme tendenci zaměřovat se spíše na obsah vědomí, na to co je pěstováno, spíše než na to co je ta živná půda nebo co je základ Bytí nebo co je hojnost všeho Života - Živý Prostor. Všechno co zde vzniká nebo roste, má v sobě "Já Jsem" čili bytí. Takže jakýkoli pomíjivý obsah myšlenek typu "já jsem dobrý" nebo "já jsem špatný" prostě jen pozorujte jak se objevuje a mizí ve vašem prožívání. Chyťte se jen života samotné

myšlenky "Já Jsem". Všechnu pozornost věnujte čistému "Já Jsem" - tomu, co vám vůbec umožňuje tu být. Objevíte Pravý Život za vším životem. Nenajdete v tom žádný sebe-střed protože vy sami jste tím Čirým Prostorem, Přirozenou Inteligencí, která roste sama od sebe. Lidé dávných civilizací to nazývali "věčný život" a Všemohoucnost.

Vy jako tato energie čiré inteligence dáváte nekonečný potenciál tomu, co roste ve vašem prostoru. Beze středu z tohoto prostoru klíčí nekonečné vzory života. Spíše než že byste byli některým konkrétním z těch vzorů uvnitř tohoto prostoru jste samotným Čirým Prostorem zdánlivě schovaným pod povrchem všech těch vzorů. Ale zároveň je tento Čistý Živoucí Prostor všemi těmi vzory, které se v něm objevují. Čili je to čirý prostor Ničeho a život Všeho. Tento Prostor je nikde a všude zároveň. Podporuje všechno se spontánní inteligentní péčí. Tato přirozená péče podporuje úplně vše. Čili o vše je kompletně postaráno. Čistý Prostor je jednoduchý a základní. A jako Základ roste sám od sebe. Sám od sebe je plný lásky - je sám jako Jedna Láska, která je opravdu živá.

Přeloženo z archivu <http://www.awarenessthatsimple.com/> - překlad: Guarada

Přidavky 😊

Joseph Goldstein, z knihy "Meditace vhledu" (tzv. Vipassana)

"Touha je pomíjivá jako cokoliv jiného! Tento prostý, avšak obtížný vhled je ohromně osvobozující, jelikož na základě něj začínáme chápat, že nemusíme uspokojit nezbytně každou touhu, kdykoliv se nám pověsí na paty. Víme, že touhu nemusíme rozpustit, abychom ji rozpustili. Dříve nebo později všechny touhy zmizí sami od sebe, jelikož jsou rovněž součástí velkého kolotoče změn."

"Když Buddha hovoří o "jáství" nebo o "já", myslí tím naši představu o jakési neměnné podstatě, která prožívá, která je subjektem zkušeností. Když tedy hovoří o absenci tohoto já, míní tím pochopení, že zkušenosti a prožitky neodkazují zpětně k nikomu."

"Vhled v tomto smyslu znamená jasně a do hloubky vidět, že všechno v mysli a těle je proměnlivý proces a že za ním není nikdo, komu by se to dělo. Myšlenka sama je tím, kdo myslí, neexistuje žádný myslitel mimo samotnou myšlenku. Je to vztek sám, kdo má vztek, a samotný pocit, kdo cítí. Všechno je jen a pouze takové, jaké to je. Zkušenost a prožitky nepatří nikomu."

"Sebe-přijetí je vskutku jednou ze stránek všímavosti. Být všímavým znamená, že jsem ochotni zakoušet všechny emoce, myšlenky, vjemy a události života."

"Můžeme vidět, že všechny myšlenky, pocity, emoce a vjemy jsou pomíjivé, v neustálém pohybu. Můžeme s nimi být, aniž bychom se identifikovali, a vidět, že nepatří nikomu, že jsou to prostě prchavé jevy, které vyvstávají a pomíjejí."

"Nejtajemnějším prvkem Buddhova učení je myšlenka a prožitek ne-já. Vystává tu tolik otázek: Jestliže není žádné já, kdo tedy v meditaci usiluje, kdo se znovuzrozuje, kdo vzpomíná, kdo dostává vztek, kdo se zamilovává?"

"Život je procesem nastávání, procesem vznikání a zanikání podmínek, neděje se nikomu. Za tím vším není žádná bytost které by se to dělo."

"Abychom pochopili "ne-já", nemusíme nejprve zničit něco, čemu říkáme "já" či "ego". Velkým Buddhovým objevem bylo, že žádné já, které bychom si měli brát do parády, neexistuje. Jestliže tedy neexistuje nic, čeho bychom se měli zbavovat, pochopení neosobnosti vychází jednoduše a prostě z uvědomování si toho, co se okamžik po okamžiku skutečně děje."

"Získat počáteční pocit toho, že jevy vystávající ve vědomí nejsou já, netrvá příliš dlouho. Vidíme-li, jak předměty vědomí neustále vystávají a pomíjejí, je takový závěr nasnadě. Přesto se však stále můžeme jemně ztotožňovat se samotnou schopností vědění, poznání: "Jsem to já, kdo všechny ty proměňující se předměty vědomí poznává." Můžeme propadnout víře, že ono vědění je já. Nakonec se ale stává zřejmým, že i vědomí samo sobě je neustále se proměňující proces, neustále vzniká a zaniká.... Jakmile si uvědomíme, že neexistuje nic, čeho bychom se mohli chytit, může nás zaplavit pocit paniky.... Ale nakonec nám svítne, že není žádná země, o kterou bychom se mohli při našem pádu rozbít, a není nikdo, kdo by na ni mohl dopadnout - jen prázdné jevy valící se vpřed. Tehdy cítíme obrovskou úlevu a necháváme vše být s hlubokým klidem a dokonalou vyrovnaností."

"Nikdo nic nedělá, všechno se prostě děje.... Z takového porozumění neosobnosti vystává hluboký pocit spojení se vším existujícím. Nemusíme se už nadále spoléhat na určité druhy vztahů, abychom se cítili spojeni, jelikož už neexistuje pocit oddělenosti. Není tu nikdo, kdo by mohl být oddělen. „Spisovatel“ Wei Wu Wei tento vhléd vyjádřil ve vztahu k pokoře: "Opravdoví pokora je nepřítomnost někoho, kdo by mohl být pyšný."

"Pokora není nějaký postoj, je to jednoduše nepřítomnost já. Stejně tak vztah (jednota) je nepřítomnost oddělenosti a můžeme jej cítit s každým dechem, s každým tělesným vjemem, každou myšlenkou, každým mrakem na obloze, s každým člověkem, kterého potkáme. "A jste-li ničím, jste vším. To je celé. (Kalu Rinpoche)"

Jean-Pierre Gomez - Přímé pochopení

Otázka: Takže Vy Jean-Pierre ukazujete lidem cestu domů pouze skrze pochopení slov?

Jean: Pochopení, co nejste je tou nejpřímější cestou k sebepoznání. Se správným ukazatelem to zabere pouze bezúsilný okamžik, abyste poznali svou pravou podstatu, která je tady s vámi již právě teď.

Díky nasloucháním slovům se zakryjete závojem nevědomosti a nepravé víry v to, že jste odděleni od jednoty, od vaší pravé podstaty.

Zaslechnutím jediného slova to pro vás může všechno skončit. Slova jsou pouze ukazatele, které vám pomáhají poznat nepravé a iluzorní, jenž jste považovali za pravé a pravdivé tak dlouho. Slova jsou pouty, která vás drží zdánlivě oddělené a utváří ve vás víru, že jste malá lidská bytost, připoutaná ke kolotoči zrození, smrti a utrpení.

Věříte tolika slovům, která jste slyšeli a přijímali po celý svůj život od vašich rodičů, školy, učitelů, kamarádů, lidí atd... že jste vlastně uvěřili, že slova definují co a kdo jste. Prakticky všechno v co věříte a co zastáváte ve svém životě je nějaká přijatá víra nebo názor z minulosti. Prostě jste to přijali za pravdivé. Jsou to ale všechno lži!

Proto je pochopení potřebné, ukázat a připomenout vám, že slova a názory a představy, které jste přijali za ta léta, nejste vy. To je důležité, jak říkával Nisargadatta, pochopení je vším.

Jeho spolužák Ranjit říkal něco podobného, jeho poselství bylo jednoduché, pochopení je uvědomění si; a stejně tak i jeho učitel předtím poukazoval na přímé pochopení.

Není to však vaše mysl, která chápe, není to ani vaše tělo, ty nemají žádnou samostatnou inteligenci.

Proto nemluvím k vašemu tělu nebo myslí. Existuje ve vás čistá všeobsahující inteligence, stejná inteligence, která řídí tento vesmír. To je to, čím jste, to je vaše pravá podstata, čistá všeobsahující inteligence či absolutní všudypřítomnost.

Právě k té hovořím, není to Jean-Pierre, kdo hovoří, ale přítomnost v podobě Jean-Pierra rezonující k sobě samotné jakožto vámi. Tato přítomná inteligence ví, jaká slova máte slyšet a ty jsou vám překládány, abyste je slyšeli, a aby vám pomohly zapamatovat si, kdo opravdu jste.

Poslouchejte tato slova s otevřeným srdcem, neuslyšíte je svou myslí. Vaše mysl nikdy nepochopí co jste, vaše mysl je pouze myšlenka a názor, chybná víra nebo prostě jen roky lidského podmiňování.

Mohu vám pouze ukázat, co jsem sám shledal pravdivým stejně tak jako to udělal můj učitel přede mnou. Propátrejte to a zjistěte, zda je to také pravdivé pro vás nebo jsem zase je nějaký bláznivý chlápek, co říká nesmysly. Poslouchejte svému srdci, které zná odpověď. Když budete následovat své srdce, tak vás dovede hladce domů, mně to tak fungovalo. Domov je stále tady ve vašem vlastním BYTÍ, vstoupit do vašeho domova je velmi snadné, právě jsem vám dal zlatý klíč, slyšíte?

Otázka: Co je to Džánin?

Vy! Vy jste džánin, neexistuje žádný rozdíl mezi vámi a někým kdo poznal svou pravou podstatu, protože nic nebylo získáno, jednoduše proto, že nikdy nebylo nic ztraceno a nic nechybělo. Tento běžný a všem známý Přirozený Stav, který je vždy přítomný byl pouze přehlížen do té doby, než na něj bylo poukázáno a upozorněno.

Se správnými ukazateli a troškou zkoumání je falešnost "já" odhalena. Je zcela jasně poznáno, že nemělo nikdy žádnou reálnou a nezávislou existenci a sílu a to je vše! Co se prostě stane je "haháááá! To je směšné, nikdy jsem nebyl ničím jiným než svou pravou

Podstatou!" Takže je to takový podivný kosmický vtip! A smějete se sami sobě! A smějete se uvnitř neustále. Ten vtip Vědomí pokračuje. Ale vy víte, že je to jen hra, vidíte skrze ní, prohlédli jste. Hledání skončilo a život pokračuje tak jako předtím, krom toho, že ta falešná představa oddělenosti a nezávislého konatele nebo já, je prohlédnuta a odhalena jakožto chybná víra.

Otázka: Jak žijete Váš život poté, co jste poznal svou pravou podstatu?

Jean: Děláte přesně ty samé věci jako předtím. Chápete, že jste žiti jakožto Vědomí vyjadřující samo sebe. Jdete s proudem života protože víte, že Život samotný je také to stejné Vědomí, kterým jste a vše se děje mnohem hladčeji. Jsou tu stále občasné nárazy, ale ty jsou nazírány v novém světle a vyjasňují se mnohem rychleji, jelikož tu je daleko méně odporu.

Všechno se děje jak má, jednoduše tak, jak se děje. Život jde dál, jak se říká. Nasekejte dříví pokud musíte, doneste vodu pokud musíte, dejte si zmrzlinu pokud chcete, koukejte se na televizi nebo film nebo si užijte sexu s vaší ženou nebo mužem. Dejte si dobrou večeři, postarejte se o vaše auto, tělo, děti, práci, domácí zvířata a tak dále... Všechno je vykonáváno Vědomím, které se projevuje jako vy.

Otázka: Děláte z vašeho prožívání, jakoby to nebylo vůbec nic zvláštního, úplně stejné jako jste žil předtím.

Jean: Není to opravdu nic výjimečného, naopak. Je to velmi přirozené, velmi jednoduché a všední, právě proto je to přehlíženo. Máte stále takzvanou mysl jako předtím s množstvím myšlenek, to je její přirozenost. Mysl je chápána a nazírána taková, jaká je, jako nástroj vyjadřování. Nejsou tu žádné zvláštní síly, zvláštní předání a zvláštní zírání na někoho, aby se mu něco zvláštního předalo. Není tu nikdo, kdo by mohl někomu něco dát! Každý je už kompletní tak jak je! Takže jaký by to mělo smysl? Když jste nemocný, jdete k doktorovi, přesně jako předtím, nic se nemění.

Konání je spontánní jako děcko, může tu být moment velkého štěstí a mnoho smíchu, a pak se tento moment může změnit v hluboké ticho nebo klábosení. Pak tu může být moment vzteku a vyhození někoho z domu nebo poslání někoho do pekla nebo ráje, pokud tu nějaké takovéto místo je. Možná, že ho už nechcete nikdy vidět. Kdo ví! Je realizováno, že Vědomí je jediná Síla. Je chápáno, že tu není žádné tělo nebo osobnost, která by mohla dělat jakoukoliv z těchto věcí, ale pouze Jedno Vědomí si hraje s Jedním Vědomím. Všechno je nahlíženo jako čisté fungování, bez pojmenovávání přirozeného pohybu energie špatné nebo dobré, prostě je této energii ponecháno, ať proudí taková jaká je.

Otázka: Takže cokoliv se teď děje, tak to nejsem "já", kdo to dělá, ale Vědomí?

Jean: Ano! Všechno je to JEDNO UVĚDOMOVÁNÍ, Jedno Uvědomování zdánlivě se smějící samo sobě, Jedno Uvědomování zdánlivě se hněvající samo na sebe. Cokoliv se děje, je pouze Jedno čisté Vědomí, které to vše dělá a všechno si to přeje. Je to Jediná a Jedna Síla. Všechno je nahlíženo jako přirozené pohyby v čistém Vědomí, to je vše! Přesně jako vlny vzdouvající se a pohybující se na povrchu oceánu a následně se u břehu navracející zpět do oceánu. Všechno je to Jedno! To je vše co tu je!

Když potkáte lidi, kteří vás nasměrují k vám samotným velmi prostým způsobem, máte štěstí. Někdy se vám může stát, že se zaseknete na zářivé iluzi projevu po několik let a myslíte si, že to má něco společného s Realitou. Co k tomu říct? Je to prosté! Pouze to přichází a odchází stejně tak jako různé zvláštní zážitky. To není ono.

Pokud si myslíte, že učitel je velký Mistr nebo Buddha s větším a vyšším Vědomím než vy, tak to je překážka, protože je tu jenom JEDEN, který je vyšší nebo nižší. Je to všechno stejné, není tu nikdo, kdo by mohl být vyšší nebo nižší, nikdo osvícený a neosvícený, nikdo probuzený a neprobuzený, nikdo džánáninem a adžánáninem. Všichni jsou již takoví, jací jsou a to je ono! Nic k dosažení, získání nebo obdržení, prostě a jednoduše BYTÍ.

Můžete se setkat s oddanými hledajícími, kteří byli u tolika takzvaných velkých Učitelů déle než 20 nebo 30 let. Tito hledající přesto stále hledají Klenot své Pravé Podstaty všude možně, přestože drahokam, který hledají, je právě tady v jejich kapse! Ale to není jejich chyba, oni to jen nevědí!

Přeloženo z <http://www.you-are-that.com/> překlad: Joshi

Tony Parsons - Božské zmatení

K tématu "tradiční advaita (Jednota) versus moderní tzv. neo advaita"

Poslední dobou se diskutuje o tom, že tradiční jednota je nějak lepší než ta nová neo-jednota, nebo pseudo-jednota tzv. moderní advaita. Podivnost téhle myšlenky a diskuze poukazuje na bláznovství, pokoušet se dát jméno něčemu, co je nekonečné.

Podlá a manipulativní mysl gurma nepochybně zpředměťuje slovní popis a z tohoto zpředměťování vzniká spousta dogmatických hnutí, která proklamují nejvyšší pochopení toho, co nemůže být pochopeno.

Stejně tak je například takzvaná tradiční advaita pouze jedním ze vniklých náboženství s množstvím učení a literatury, které všechny velmi úspěšně a neustále míjí "to skutečné". Je tak společně s křesťanstvím a buddhismem jedním z mnoha systémů, které přesvědčují a slibují lidem duchovní naplnění. Cituji z Otevřeného Tajemství:

"Přeložit nepopsatelné do učení a doktríny je pokusem změnit píseň svobody do písně dogmatu a omezení. Když pták uletí, podstata jeho písně je často překroucena a vše co nám zůstane je prázdná klec."

Učení tradiční advaity se osvobození netýká, protože je zrozeno ze základního nepochopení.

Jeho logické a smysl dávající doporučení zahrnují meditaci, sebedotazování, sebezapírání a cituji "zbavení se ega a všech žádostí". Samozřejmě, že není nic špatného na myšlence chtít se zbavit všeho chtění. Ale tyhle idealistické doporučení a učení jsou postaveny na základním omylu, že tu je něco jakožto oddělená individualita se svobodnou vůlí a volbou stát se něčím.

Víra, že tu je oddělený hledající (subjekt), který si může zvolit dosáhnouti nebo stát se hodným něčeho čemu se říká osvícení (objekt), je přímé popření přítomné jednoty (advaity).

V rámci hypnotického snu oddělenosti je tu převažující dojem hledajícího a hledaného. Tento dojem pokračuje ve své neznalosti hledáním osvícení a samozřejmě, že snící-hledající je přitahován snícími-učiteli, což podporuje přesvědčení osobní disciplíny a oddanosti (hledání) vedoucí k možnému bodu osvícení (k hledanému).

Doporučení zvyšovat pochopení a zlepšovat něco, čemu se říká "mysl", je velmi atraktivní pro snícího-hledajícího, protože to prodlužuje velmi cenné hledání a bují na pocitech logičnosti, odtažitosti, komplikací, dobrodružství, hierarchie a výjimečnosti.

Pokoušet se pochopit jednotu je stejně nemožné jako pokoušet se zamilovat do centimetru.

Není možné učit jednotu. Avšak sdílení může přinést znovuobjevení toho, co je již známo.

Pokud bychom měli věřit současným popisům něčeho, čemu se říká moderní advaita, jakožto něčemu, co "vnucuje pravdu nepřipraveným myslím" nebo "radí lidem, aby přestali hledat" nebo říká lidem, že nejsou "nic jiného než mysl samotná", tak takováto učení, pokud existují, jsou stejně dualistická jako učení tradiční advaity, z které pochází.

Toto zmatení je samozřejmě stejně tak vyjádřením jednoty jako je jasnost a zřejmost.

Celý tenhle ztřeštěný cirkus je jednoduše věčnou hrou jednoty, která zdánlivě hledá sama sebe. Je to skvělý kosmický žert, který hraje jednota sama se sebou, předstírajíc, že je individualitou, která hledá něco, čemu se říká "bytí bez individuality".

Když je nikým najednou a přímo znovuobjeveno, že osvobození s sebou přináší poznání, že tu není nic k hledání a nikdo, kdo by mohl být osvobozen, objeví se bouřlivý smích.

Ze stránek Tonyho Parsonse přeložil Joshi.

Tony Parsons – Neosobní uvědomování

Jednoduchý, přímý, ale velmi podstatný posun ve vnímání odhaluje, že vše co tu je - je osvobození. Avšak jednota se nestává zřejmou skrze něco získaného, spíše skrze něco ztraceného.

Mnoho lidí přijde do styku s tímto radikálním a nevšedním poselstvím a rychle se zas navrátí k tomu, o čem si myslí, že mohou poznat a udělat. Ale jsou tu také ti, na které toto sdělení zapůsobí (rezonuje) ... a najednou se objeví pochopení a zmizení celého hledání, dokonce i hledání toho, co nazývali osvícení.

Vše co existuje - je toto. Jednota je právě toto ... cokoliv se zdánlivě děje ... čtení těchto slov, dýchání, pohyb krve po těle, slyšení zvuků, objevující se a mizející myšlenky a pocity v těle, pocit sezení na židli. Je tu jednota jakožto toto uvědomování.

Žádné úsilí není potřeba k tomuto uvědomování, aby tu bylo. Nikdo toto uvědomování nedělá. Dělá někdo sezení na židli? Myšlení je jednotou, která myslí "Nechápu, kam tohle směřuje" nebo "to je moc jednoduché." Všechno je prostě uvědomování, jednota, bytí. To nemůže být učeno nebo dosaženo. Kdo je oddělen od bytí aby dosáhl bytí? Kdo to může ztratit nebo získat, když tu je pouze to? Odmítání jednoty je jednotou, která odmítá. Hledání jednoty je jednotou, která hledá sama sebe.

Uvědomování je jednotou, která se zdánlivě děje. Uvědomování je bytí, které je živé. Je tu pouze bytí a podstatou tohoto bytí je prázdnota a plnost, nic a všechno, pohyb a klid.

V této celistvosti se objevuje idea "Já jsem oddělená bytost". To je zřejmě začátek snu nazývaného "já jakožto někdo ve světě, ve kterém musím jednat."

V této oddělenosti je kořen všeho strachu a pocitu nepohody pocházejícího z dojmu, že je něco ztraceno. Opět je to projev jednoty a my se v tomto projevu vydáváme na cestu, na které potkáváme rodiče, učitele, možná kněze, šéfy a milence a učíme se, jak získat skrze zdánlivou osobní volbu a úsilí to, co si myslíme, že chceme. Touha po potěšení a nechuť k bolesti vytváří různé zážitky uspokojení a zklamání. Celý tenhle projev, kterému říkáme život je jednoduše pouze drama jednoty, která hledá sama sebe, jelikož veškeré chtění je touhou po jednotě.

Někdo má zato, že idea osvícení nabízí a slibuje naplnění. Avšak, oddělená individualita může snít pouze o individualitě. To je její funkce.

V hledání osvícení je snový hledající přitahován ke snovému učení, které hlásá a podporuje myšlenku individuální volby a úsilí, jež skrze praktikování a oddanost může vést ke slibovanému konečnému zážitku osvícení. Ale toto učení podporuje iluzi, že tu je nějaká taková věc jako individualita, která má svobodnou volbu a výběr něčím se stát.

To, co je neoddělitelné od snové individuality je myšlenka vlastnictví. "Co se děje se děje mně. Já mám život, jakožto já a já mohu nebo dokonce bych měl něco dělat se svým životem během mě vyměřeném čase. Musím uspět. Já jsem individualita a osobní nasazení mi dají co potřebuji." Tento názor posiluje a podporuje pokračování snu o osobním osvícení.

Názor, který počítá s možností, že dualistické praktikování může dovést hledajícího k nedualistickému vnímání je podobná myšlenka, že s dostatečným úsilím a vůlí můžete naučit slepého vidět. Cituji z Otevřeného Tajemství (The Open Secret): "Učení, procesy a postupné cesty, které hledají osvícení pouze rozněcují problém o kterém hovoří tím, že posilují myšlenku, že zdánlivé já může nalézt něco, o čem předpokládá, že ztratilo. Je to právě toto úsilí, toto vložení se do osobní identity, které neustále znovuvytváří iluzi oddělenosti od jednoty. To je ten závoj, o kterém si myslíme, že existuje. Je to sen individuality."

V celé té řadě probuzení, o kterých jsem slyšel, je neustále potvrzováno, že jedním z prvních uvědomění, které se objeví je pochopení, že nikdo se neprobouzí. A přesto

vidíme, že většina učení, tradiční i současná, neustále hovoří ke zdánlivě oddělenému hledajícímu (subjektu) a doporučuje, že k tomu aby bylo dosaženo osvícení (objekt), by měli meditovat, sebedotazovat se, očišťovat se, kultivovat pochopení, uklidňovat mysl a ego, oddat se, být poctiví a hledat svědomitě, přestat s hledáním, jít na terapii, nic nedělat, být tady a teď a tak dále. Těhle rad a názorů je nekonečná řada a jsou složitá stejně jako je složitá mysl z které pocházejí.

Tyto doporučení vycházejí z víry, že "osvícení" "učitele" bylo dosaženo nebo získáno skrze použití volby, úsilí, akceptování nebo odevzdání se, a že ostatní hledající mohou být naučeni tomu samému.

Samozřejmě, že není nic dobrého ani špatného na hledání, meditaci, sebedotazování, pochopení a tak podobně. Jsou pouze tím čím jsou. Ale kdo je ten, který si zvolí toto úsilí? Kam toto úsilí tohoto zdánlivého volitele přivede? Kde je to místo kam se má dojít, když je tu pouze jednota? Pokud tu není oddělená individualita tak tu není vůle, tak jak může iluze rozpustit sama sebe?

Není tu žádná osoba, která se stává osvícenou. Nikdo se neprobouzí. Probuzení je nepřítomnost iluze oddělenosti. Již teď je tu pouze probuzení, jednota, bezčasé bytí, uvědomování. Když už tu není snový hledající je pochopeno (nazřeno, realizováno) nikým, že tu není nic k hledání a nikdo, kdo by se mohl stát osvobozeným.

Je tu jednota, uvědomování celistvosti, která nemůže být dosáhnuta nebo vlastněna. Toto je probuzení ve kterém vědomí toho co existuje povstává společně se snem o tom, co nemůže být poznáno. Může tu být tanec mezi sněním a bytím a v tomto tanci se může objevit návrat k fascinaci osobního vlastnění.

Avšak uvědomění (realizace), že snový hledající je také jednotou je osvobozením, nezpůsobeným, neosobním, tichým klidem který je oslavou neomezené lásky. To je vše co tu je.

Nejsem tu já ani vy, není tu hledající, není tu osvícení, není tu žák ani guru. Není tu lepší ani horší, není tu cesta ani důvod, nic k dosažení.

Všechn projev je zdrojem. Vše co se zdánlivě objevuje v hypnotickém snu oddělenosti - svět, životní příběh a hledání domov je jedním, které se zdá být dvojím, ničím, které se zdá být vším, absolutní, které se zdá být jednotlivým.

Není tu žádná oddělená inteligence sprádající osud a žádný výběr fungující na jakékoliv úrovni.

Nic se neděje, pouze to, tak jak to je, zve zdánlivého hledajícího aby objevil to, co je ... neměnicí se, stálá, nevzniklá, neosobní tichost z které přetéká nekonečná láska. Je to skvělé mystérium.

Z webu Tony Parsonse <http://www.theopensecret.com/> - překlad Joshi

Joan Tollifson - Tady je co jsi ty!

K: Poté, co jsem si přečetl tvou knihu „Awake in the Heartland“, jsem si uvědomil, jak pořád hledáme a toužíme po zážitku, který vše změní. Takže co bylo nakonec tím přerodem? A jaký smysl mělo to přání a hledání?

J: Tím takzvaným přerodem (transcendencí) je zmizení hledajícího - což není nějaká událost, která se stane hledajícímu (protože tu žádný není!), ale je to jednoduše jasné chápání (nikoho), že tu nikdy nebyl nikdo, kdo hledal (nebo dělal cokoli jiného), že tu není vůbec nic k dosažení, že tu je pouze to. Jednota (nebo Mír či Štěstí), která byla hledána, je ve skutečnosti všudypřítomná a nelze ji uniknout.

Mnoho lidí (ve filmu duchovního života) čeká na nějakou událost – nějaký ten výbušný moment po kterém bude vše úplně jiné. Ale žádná událost nebo zážitek není skutečný. Celý projevený svět je něčím, co nemá pevný základ či substanci.

To, co JE, nemůže být „dosaženo“ nebo „realizováno“ nebo „praktikováno“ nebo „zažito“ nebo cokoli jiného. Neexistuje nic, co by bylo mimo to a nic, co by nebylo v tom. Jakýkoliv zážitek je stejně posvátný, stejně pravdivý. Realita je to, co je, pouze tak, jak to je.

Celé to hledání je snová hra. Nemá to vůbec žádný význam. Je to chvilkový projev, jako mraky, stromy, pořad v televizi, krásný západ slunce, suché listy zvolna padající na chodník...

K: Takže nikdo za nic nemůže, není koho milovat a uctívat? Pouze vycházet s životem a žít ho takový jaký je?

J: Neexistuje nikdo, kdo by měl „vycházet s životem a žít ho takový jaký je“. Je to jen projev, příběh.

Tady je stále tady. Je stále Teď. Projevené přichází a odchází, příběhy se formují a rozpouští, filmy jsou hrány, ale Tady nepřichází a neodchází.

Tady je Bůh. Tady je Milovaný. Tady je Co je. Tady je Čisté Vědomí. Tady je Nepodmíněná Láska. Tady je to, co jsi ty.

Nespokojenost a zmatenost jsou krásné. Jsou pozvánkou (nikomu) přestat, vzdát se zcela, opustit veškerou naději, nechat odejít veškerou víru, nechat loď potopit. Co zůstává? Co zůstává je Tady. Ty. Toto.

Co Je (Tady) nemůže být nalezeno, protože to nemůže být ztraceno. Nemůže to být uviděno, protože to je viděním samotným. Je to neviditelné, přesto to září skrze vše – v každé krásné věci a v každém kousku odpadků, v té zdánlivě nejosvícenější aktivitě a v té nejzdánlivěji neurotičtější aktivitě. Když je toto pochopeno (nazřeno), není tu žádný impuls něco někde hledat, protože tu nic jiného není.

Jakákoliv představa (nebo ideál) o „osvícených lidech“ žijících „osvícený život“ je pouze představou, která se týká fiktivní postavy ve filmu. Rádi si představujeme a idealizujeme lidi, zvláště ty mrtvé a obzvláště mrtvé guruy. Rádi si je představujeme jako pohodové a perfektní vegetariány.

Jeden z mých hlavních učitelů, Nisargadatta Maharaj, kouřil cigarety a zemřel na rakovinu hrtanu. Živil se prodejem cigaret. Jedl maso. Bydlel v oblasti vykřičených domů v Bombaji. Rozčiloval se, řval na lidi, vyhazoval je z jeho satsangů. Nikdy jsem se s ním osobně nesetkala, ale tohle jsem o něm slyšela. Myslím, že to je také to, co mne k němu přitahovalo. Bylo jasné, že osvícení nutně neznamená být někdo jako Ramana Mahárši nebo Thich Nhat Hanh.

Uvědomila jsem si, že celé to hledání a touha být perfektní (osvícená) bylo filmem, snem. Ten film byl zcela v pořádku, takový jaký byl. Byl to skvělý film! Ale byl to film. Nic se měnit s Joan nemuselo. Žádný Big Bang nebyl zapotřebí. Ukázalo se, že celá ta Joanina snaha probudit se z filmu nebyla ničím jiným než částí toho filmu.

Probuzení není o tom, být zamilován/a do různých objektů, je to o nepodmíněné lásce, která všude vidí pouze Milovaného. Vědomí, svou přirozeností, akceptuje cokoli. To je opravdová láska. Toto je to, co právě JE, ne něco, co někdo dělá.

Je to jednoduché. Právě teď, právě tady – žádná „Joan“ neexistuje. Hovořím z přímého prožívání, ne víry. Podívej se sám/a a zjisti, jestli to tak fakt není. Je tu pouze zvuk, vnímání a viděné objekty. To je vše, co tu je. Není tu „Joan“ a není tu „osvícení“, „minulost“, „budoucnost“, „přítomnost“, jsou pouze v mysli. Myšlenky a paměti a představy spřádají příběh „mne“ a „ostatních“ a „světa.“ Vytvářejí iluzi času a pokračování. A film se spouští a začíná se to formovat a stává se to reálným. Joan a její úspěchy, Joan a její cesta za osvícením, Joan se srovnává s Ramanou. Existuje Joan nebo neexistuje? A tak dál a dál... Jako když si pustíte televizi. I když zrovna dávají nějakou kravinu, koukáte se minutku a už vás to vtáhne.

No a pak nás napadne, že cílem duchovního života je vypnout tuhle televizi a nechat ji už vypnutou napořád. A to je cílem mnoha škol meditace. Ale i tahle meditace je součástí televizního programu. Základní iluze je ale stále přítomna: ten, který drží ovladač a kouká se na televizi. Ale ten neexistuje.

Vidění se děje, ale není tu nikdo, kdo by ho dělal. Na to můžete přijít hned teď. To „Já“, které vidí, pozoruje, čte, chápe tyto slova je vzniklá myšlenka, mentální obraz. Vidění pouze JE.

Všechno pouze JE.

Kravina běžící v televizi a hluboké samádhi jsou pouze rozdílné programy, rozdílné projevy. Přicházejí a odcházejí v nekonečném tanci.

Takže pokud máte štěstí, Rameshova skvělá otázka se Vám může objevit v mysli: WHO CARES? KOHO TO TRÁPÍ (ZAJÍMÁ)? To není cynická otázka, to je skvělá otázka.

Úryvky z rozhovoru, zveřejněném v holandském advaitovém časopise Amigo (místy zkráceno). Překlad: Joshi.

VIDĚNÍ (UVĚDOMOVÁNÍ) je tady a TEĎ - anonym

Můžete prosím vysvětlit, co myslíte "VIDĚNÍM-UVĚDOMOVÁNÍM" ?

VIDĚNÍ je univerzální Vědomí, které si je vědomé (tj. vnímá a uvědomuje si) všechno uvnitř "vás" právě teď a V TOMTO OKAMŽIKU.

Další jméno pro VIDĚNÍ je OBYČEJNÉ KAŽDODENNÍ VĚDOMÍ. VIDĚNÍ a OBYČEJNÉ KAŽDODENNÍ VĚDOMÍ není nic nového – bylo zde vždy a je zde právě v tomto okamžiku. Bez něho byste si nebyl vědom ničeho. Je zde po CELÝ čas a znáte ho velmi dobře. Je to to, co je svědkem každé myšlenky, emoce, snu, pocitu, apod., které se ve "vás" objeví.

A je to toto VIDĚNÍ, které je Vaším věčným já, které nebylo nikdy zrozené, a které nemůže nikdy zemřít. Je to vaše SKUTEČNÉ já.

Tomu nerozumím. Myslíte tím, že je to podobné fyzickému "vidění"?

NIKOLIV. Není shodné s fyzickým viděním nebo obrazem, který vzniká prostřednictvím Vašich očí. Je to to, co VŠECHNO vnímá, včetně fyzického vidění. Je to to, co VIDÍ všechny Vaše myšlenky a zážitky. Je to JEDEN a JEDINÝ vnímatel. Nemá DRUHÉHO.

Nejsem si jist, zda rozumím.

Sedněte si a zavřete na chvilku oči a dovoluňte, aby se objevily nějaké myšlenky.
(... chvilka uběhne)

Fajn, nyní můžete otevřít oči. Víte, jak jste mohl "vidět" nebo si "uvědomovat" proběhlé myšlenky? Tak, TO je ono VIDĚNÍ. A to je to VIDĚNÍ, které "vidí" všechny zážitky a prožívání.

Můžete ještě vysvětlit, co máte namysli, když mluvíte o TEĎ?

Všechno se děje v TEĎ. PRAVÉ JÁ, které je VIDĚNÍ, září tady a TEĎ. Myšlenky mohou vznikat jedna za druhou před tímto VIDĚNÍM, v přítomném okamžiku. Nemohou vzniknout v "minulosti" nebo v "budoucnosti", protože "minulost" a "budoucnost" neexistují. To, čemu říkáte minulost a budoucnost jsou jen MYŠLENKY o minulosti a budoucnosti, které se objevují ve VIDĚNÍ a v TEĎ. A tato průběžná PRÍTOMNOST nebo bod "ted" je ten bod, v kterém se děje a probíhá Váš život.

Ale čím to je, že se věci mění? V minulosti jsem byl malým dítětem a nyní jsem dospělý. Uplynul čas a změnil jsem se.

Změna se stala, ale stala se v TEĎ. Fyzický projev je v neustálé změně, jinak tomu nemůže být. Ukažte mi něco ve fyzickém světě, co se dříve nebo později nezmění. Vše se mění. Vaše tělo je například v neustálé změně. Ale všechny tyto změny probíhají okamžik za okamžikem v TEĎ. V tento okamžik jste v TEĎ, za deset sekund budete zase v TEĎ. Za tři týdny v pět odpoledne budete opět v TEĎ. Nemůžete být v ničem jiném

než v TEĎ. Takže odpovědí na Vaši otázku je, že když jste byl dítětem, zažíval jste to v přítomnosti a v TEĎ. Teď jste dospělý, ale zažíváte to také v TEĎ. VŠECHNO probíhá a děje se TEĎ.

Jak můžete říct, že čas je jen představou? Čas ubíhá. Když se domluvíme, že se potkáme někde za dva týdny a pak se toto setkání stane, tak se stane až za dva týdny a ne teď.

Ano, ale když se potkáme za dva týdny, tak v tom okamžiku to bude TEĎ. Nic jiného než TEĎ neexistuje. Nemůžete být nikdy mimo TEĎ.

No dobře, je ale opravdu nějak užitečné tomu rozumět?

ODPOVĚĎ: Je to neobyčejně užitečné! Většina lidí jsou totiž jen vězni svých myšlenek. Lidé následují to, co tyto myšlenky říkají jako loutky a berou je, svoje myšlenky stejně jako své pocity, velmi vážně. Uvědomte si, že Vy NEJSTE vašimi myšlenkami či pocity. Jste VIDĚNÍM, které se na myšlenky a pocity dívá. Myšlenky mohou vyvstávat JEN v "teď", jedna po druhé, v Teď a před VIDĚNÍM. A jsou to právě tyto myšlenky (protože si myslíte, že jste těmi myšlenkami, a protože je berete tak vážně), které jsou hybatelem vašeho života. Jakmile se však více uvědomíme v onom "teď", že já NEJSEM (tyto) myšlenky a prožitky, které na VIDĚNÍ vyvstávají a vystupují, budete potom schopni se od nich distancovat a neztotožňovat se s nimi.

Ale je-li zde "Teď", nevyplývá z toho, že je zde také "před" Teď a "po" Teď?

Nikoliv. Říkám-li "Teď", myslím tím JEDINOU a SAMOTNOU přítomnost (přítomný moment a okamžik), ve které se myšlenka "včera" nebo "zítra" objevuje a vyvstává. A dokonce neexistuje ani (časová sekvence) jednoho okamžiku za druhým, něco, co by znamenalo existenci jednotlivých přítomných okamžiků, které ve skutečnosti neexistují. Existuje jen JEDINÁ přítomnost, v které je vždy zároveň přítomné VIDĚNÍ.

Takže musím jen být v jakémsi (stavu) "tady a TEĎ"?

Ne. Takto formulovaná myšlenka a představa v pojmu "tady a TEĎ" je zavádějící. To by znamenalo, že tu existuje oddělený individuální subjekt, který má možnost zvolit si být v takovémto stavu "tady a TEĎ". Žádná taková oddělená entita však neexistuje.

Co hledám já, je osvícení.

To "osvícení", které hledáte – tak jím UŽ jste, a to PRÁVĚ TEĎ. Nedojde k němu jako zázrakem někdy v budoucnosti, co se jednou náhle stane jako něco, co je (oproti současnému stavu) nové a jiné, protože je to zde už PRÁVĚ TEĎ. Představa, že je zde určitá specifická (duchovní) cesta, je ve skutečnosti překážkou. Jste totiž JEDNO s univerzálním Vědomím PRÁVĚ TEĎ.

Ale kde potom je? Kde se nachází?

Univerzální Vědomí které hledáte, ve Vás září a vždy zářilo, jako NORMÁLNÍ KAŽDODENNÍ VĚDOMÍ – to, které VIDÍ všechny Vaše myšlenky a pocity. A toto Vědomí ve vás září (vlastně JE vámi) PRÁVĚ TEĎ.

Ale já zatím necítím že bych tam byl .

Jste tam, a to PRÁVĚ TEĎ, problém je ale ten, že lpíte na nesprávných přesvědčeních. Jediná věc kterou máte udělat, je opustit tato nesprávná přesvědčení a přestat se identifikovat s tím, co ve skutečnosti nejste. Jestliže tyto nesprávné osobní identifikace a sebe-ztotožňování opustíte, pochopíte, že jste tímto univerzálním Vědomím, čili VIDĚNÍM, a stejně tak pochopíte, že toto univerzální Vědomí - VIDĚNÍ - ve vás září PRÁVĚ TEĎ, a to bez ohledu na to, máte-li nesprávné představy či nikoliv.

Takže moje myšlenky, pocity a prožitky ... to nejsem já?

Nikoliv – vy jste to, co tyto myšlenky a pocity VIDÍ. Jestliže pochopíte, že myšlenky a pocity jsou pouhé věci, které se před oním VIDĚNÍM "objevují", potom budete schopni je překročit, "transcendovat".

Chci jen být šťastný. Jak toho ale dosáhnout?

No, použijí slova Sailora Boba Adamsona ("probuzeného" učitele): "Co je špatného na TOMTO OKAMŽIKU, pokud ho nějak nerozebíráte a nepřemýšlíte o něm?"

Nic.

Přesně tak. A problém nemůže existovat, dokud se nevynoří a nevznikne myšlenka.

Ale to neznamena, že jenom protože o problému nebudu přemýšlet, tak neexistuje ...

Jestliže existuje něco, co potřebujete vyřešit či vyjasnit, počkejte na ten správný moment a udělejte to, ale nedržte to (ten koncept) zbytečně před VIDĚNÍM.

No .. ale ...

Je prakticky nemožné prožívat smutek, dokud se před VIDĚNÍM neobjeví a nevyvstane myšlenka, která smutek vyvolá. Čisté VIDĚNÍ je dokonalost sama a v tomto smyslu vy již touto perfektností a dokonalostí jste. Je to jen díky vaší FALEŠNÉ IDENTIFIKACI a sebe-ztotožněním s myšlenkami a pocity, co způsobuje pochyby a rozrušení.

Ale já nejsem schopen proces myšlení a pociťování zastavit.

To je v pořádku. Co je tu však důležité, je NEIDENTIFIKOVAT se s těmito myšlenkami a pocity, protože Vy jste ve skutečnosti to, co je VIDÍ.

Jediné co chci, je být šťastným, bohužel v dosáhnutí toho nejsem moc úspěšný.

Štěstí a neštěstí, obojí jsou opět jen pocity. Jsou to jen různé strany těžé mince a objevují se před VIDĚNÍM, a jakožto pocity se před ním objevují dokonce i myšlenky, které jsou pokojné a míruplné. Celá ta věc totiž není o dosažení nebo vyvolání podobných pokojných myšlenek ale o tom, abychom si uvědomili, že NEJSME žádnými myšlenkami. Jsme to, co se na myšlenky dívá a vidí je. SKUTEČNÝ MÍR VYVSTANE JEN TENKRÁT, JESTLIŽE NEBUDETE SVOJI VLASTNÍ IDENTITU S MYŠLENKAMI SPOJOVAT.

Neznepokojujte se moc a nezabývejte se příliš tím, pokud jde o vaši snahu o dosažení štěstí. Jakmile jednou pochopíte, že nejste myšlením a myšlenkami, budete též schopni na vše pohledět z jiného úhlu, bez připoutanosti, a už se s myšlenkami nebudete ztotožňovat a identifikovat způsobem, jak vás to nutí teď. Přestanete být jejich otrokem. Mír není možné dosáhnout, jestliže je tu jakákoliv identifikace s myšlením. Nejde tu o zastavení procesu myšlení, ale o pochopení, že vy NEJSTE myšlením a myšlenkami – a toto je právě ten důležitý bod, který "vás" OSVOBODÍ.

Nebojujte s myslí a myšlenkami. Nechte ji a myšlenky být, ať jsou jakékoliv. Tím, že s nimi bojujeme jim jen dává život. PŘESTAŇTE SE O NĚ JEDNODUŠE ZAJÍMAT. To je způsob, jak se jich zbavit. Ze začátku se to může zdát jako obtížný úkol, ale když jednou víte, čím ve skutečnosti jsou a přestanete o ně PROJEVOVAT ZÁJEM, nebudete je živit (ve smyslu dávání jim energii) a ony se tím přirozeně rozpustí. Je to jen přechodný projev, který vůbec nemá co dělat s tou realitou, kterou ve skutečnosti jste.

Hmm ...

Být a setrvávat jako VIDÍCÍ různých projevů a dění je přirozeným stavem bezpříčinného štěstí. Není to druh takového štěstí, které je závislé na tom, jak se rozhodnete a jakou cestu zvolíte. Je to přirozené štěstí, které trvá, jestliže jste bez nesmírně omezující a ZBYTEČNÉ identifikace s myšlením a myšlenkovým procesem. Myšlenky vyvstávají – v pořádku – používejte je ale jen jako nástroj, kterým též jsou a ony pro vás budou takto užitečné, jenom se s nimi NEztotožňujte jakožto se svým vlastním JÁ.

Jak se ale obejdu bez myšlení?

Nejde o to, obejít se bez myšlení, protože myšlenkový proces bude i tak nadále pokračovat. Jde jen o to, se s myšlenkami NEZTOTOŽŇOVAT. Proč? No vysvětlením je zaprvé to, že myšlenkami prostě nejste – takže proč se ztotožňovat s něčím co NEJSTE? A za druhé, tím že se s tímto (nic víc než praktickým) nástrojem ztotožňujete, sami sebe NESMÍRNÝM způsobem omezujete. A to je všechno! Jde o pouhý nástroj, přičemž vaše pravé já je MNOHEM širší a významnější.

Osobně život nežiji podle nějakých šablon, ale tak jak přichází, moment po momentě. Myslím si tedy, že přeci musím žít v onom "ted", nebo ne? Je takovýto život tím, co se myslí, když se řekne "být v přítomném okamžiku"?

Jak už jsem řekl předtím, vy nemůžete být v "zde a teď" (přítomném okamžiku), protože taková představa implikuje a předpokládá existenci individuální entity "já", která má možnost volby a rozhodnutí být v přítomném okamžiku. Takové oddělené "já" však neexistuje. O čem hovořím je to, že vy sám, vaše vlastní identita existuje jakožto VIDĚNÍ, které je svědkem (v přítomném okamžiku) myšlenky "nežiji podle nějakých šablon", a samozřejmě stejně tak jakékoliv jiné myšlenky.

Tomu nerozumím.

Jste univerzálním Vědomím, které všechny myšlenky vidí. Vy sám však těmito myšlenkami nejste. Jste nezrozeným věčným VIDĚNÍM (univerzálním Vědomím), které

se nachází nad myšlením. Jste tím, co myšlenky VIDÍ v jednom a jediném přítomném okamžiku.

Mohu tedy vidět vědomí?

Vy sám jste Vědomí.

Proč ho tedy nevidím?

Podobně jako lidské oči jakožto tělesný orgán neviděly nikdy samy sebe, protože VYKONÁVAJÍ fyzické vnější vidění, stejně tak univerzální Vědomí nemůže vidět samo sebe, protože VYKONÁVÁ vnitřní vidění. Je to vlastně jeden a jediný VIDÍCÍ, který nemá nic (dalšího a odděleného), co by bylo možno vidět a na co by bylo možno hledět.

Mohu toto vědomí vidět?

Stále nerozumíte ... Vy sám JSTE tímto viděním.

Pokouším se to pochopit...

Můžete se snažit jak chcete, ale dokud si neuvědomíte, že JSTE TÍM, CO SE NACHÁZÍ MIMO A NAD MYŠLENÍM, bude všechno vaše úsilí marné.

Ale kam jinam se můžete dívat než do mysli?

Tak především, v podstatě vůbec neexistuje nic takového jako je mysl. Myšlení se odehrává na VIDĚNÍ a je to to, co vy nazýváte "mysl". Hledáním univerzálního Vědomí prostřednictvím mysli a v myšlení je jako nasměrovat světlo lampy na stěnu, a v zápětí lampu samu na té stěně hledat. Je snad možné lampu takovýmto způsobem na stěně najít?

To nikoliv.

Takže ho (světlo alias vědomí/ pozn.) tam přestaňte hledat. Myšlenky vznikají a vyvstávají z Vědomí, jsou Vědomím osvětlené, ale samotné nejsou zdrojem Vědomí. Jakýkoliv pokus hledat TO v myšlenkách je MARNÝ.

Myslím, že bych rád znal (ono) "nic" .. ale víte, jsem umělec .. a tam (v této oblasti umění) přece něco existuje! Trochu mám z toho strach .. pokud ovšem nenastane čas skočit do té propasti, čemuž se zatím jaksí vyhýbám.

Neexistuje ABSOLUTNĚ žádný důvod, abyste přestal dělat svoje umění, je-li to ta věc, kterou dělat chcete. Když vidíte pravdu, nemusíte jen sedět a nic nedělat! Ve skutečnosti budete-li chtít, budete schopný tvořit bez jakéhokoliv omezení, protože nebudete zaseknut v nesprávné osobní identifikaci s myšlenkami. Ale bez ohledu na to, jaké myšlenky máte nebo jaké umění vytváříte, všechno se bude objevovat jen jako projev a dění probíhající na VIDĚNÍ, které je vašim skutečným a věčným "Já". Já říkám, že zda-li budete malovat nebo ne, zda-li máte tvůrčí a tvořivé myšlení či nikoliv .. to všechno jsou jen dílčí projevení, jevy a dění, které se odrážejí na VIDĚNÍ, kterým vy sám ve skutečnosti přímo jste.

To, že jste si uvědomil pravdu, však neznamená, že se nemůžete oženit, mít rodinu a vést normální život. Nemusíte se hned stát guruem, duchovním učitelem ani žít nijak zvlášť odlišný život. Existuje jedno zenové přísloví "Před osvícením jsem štípal dříví a nosil vodu, po osvícení štípám dříví a nosím vodu". Třebaže zůstane všechno stejné, přesto to bude hluboce odlišné.

Hovoříte o "skoku do propasti". To mi říká a naznačuje, že ve skutečnosti neděláte to, o čem tu hovořím. Ono VIDĚNÍ o němž mluvím je OBYČEJNÉ KAŽDODENNÍ VĚDOMÍ, které tak dobře znáte. Není tu nic nového k dosažení .. chápete to? NIC NOVÉHO k dosažení! Ta věc, kterou jste až dosud hledal je OBYČEJNÉ KAŽDODENNÍ VĚDOMÍ, které tak dobře znáte, a kterým momentálně vnímáte tento MOMENTÁLNÍ přítomný okamžik, tuto přítomnost a přítomné dění.

Tato "propast" o které hovoříte je KOMPLETNĚ A POUZE jen vaší mentální konstrukcí. Jistě, VIDĚNÍ není "věc" v obvyklém slova smyslu, ale jedná se o vidění nepřestávajícího "představení", nepřestávajícího defilování myšlenek a "světa". O čem já mluvím, Vás nepovede do propasti, ale přivede Vás k přirozenosti života, v kterém přestanete být vězněm svých vlastních myšlenek. Také jste řekl, že byste rád poznal ono "nic" – a to také ukazuje, že nechápete a nerozumíte tomu, o čem se tu hovoří. Jste VIDĚNÍ, které myšlenky vidí – a v této souvislosti nejde vůbec o to poznat (jakýsi koncept označený jakožto) "nic". Vůbec nejde o to, vytvořit či navodit prázdnou mysl ve smyslu dosáhnutí poznání "nic", ale je to o vědění, že jsem VIDĚNÍM, které myšlenky vnímá – nikoliv jestli jsou to chytré nebo hloupé myšlenky, jestli je jich jen pár nebo mnoho.

Takže jak mohu toto Vědomí nalézt?

Začněme zvnějšku a pojďme směrem dovnitř. Budova se nachází mimo Vás, stejně tak automobil, stejně tak oblečení, včetně vašeho těla. Vaše fyzické vidění se rovněž nachází mimo Vás, stejně tak Váš fyzický sluch, všechny Vaše smysly a myšlenky. Stejně tak mimo Vás jsou Vaše představy a intelekt. COKOLIV můžete vnímat či zažívat se nachází mimo Vás. Vy jste ale ten, který to všechno VIDÍ – vy jste tímto čistým VIDĚNÍM. Jste Vědomím, které prostě jen je.

Co myslíte tím, že "jen je"?

Jste čistým Vědomím, které vidí všechno tak, jak to je, něco jako videokamera, která také "vidí" (odráží a zrcadlí) všechno tak, jak to je. Videokamera nečiní žádné soudy o tom, co a jak vidí (odráží a zrcadlí) a neodmítá určité věci které zrcadlí, ale "vidí" zkrátka všechno tak, jak to je. A Vědomí je to samé – vidí vše tak, jak to je. Je to naopak myšlení, které tvoří změny toho "jak to je", a myšlenky takto mění čisté vidění.

Jestliže jsem ale tímto čistým viděním, proč tomu nerozumím bez jakýchkoliv problémů?

Jste univerzálním Vědomím, které VIDÍ myšlenky, ale protože jsou myšlenky první věcí, kterou toto univerzální Vědomí VIDÍ, zcela nesprávně jste se s nimi ztotožnil. Ale Vědomí samotné, i když je samo realitou, je subtilní. Není to projev, ani to není nějaká "věc". To myšlenky se projevují a dějí .. v jistém smyslu jsou tedy "věci", a proto se zdají více uchopitelné – a proto je tedy hned chytíme a ztotožníme se s nimi. Jsou to však jen přechodné útvary, které se dějí a probíhají na realitě, realitě VIDĚNÍ.

Abyste si mohl představit, jak jsou vzájemně blízko, tak Vědomí je jako zrcadlo a myšlenky jsou jako předměty, které odráží. Pravděpodobně Vás nikdy ani nenapadlo, že by zde mohl být vůbec nějaký rozdíl .. že nějaké univerzální Vědomí vůbec existuje. Bral jste zkrátka toto Vědomí jako samozřejmost a potom jste se hned ztotožnil s prvními věcmi, které VIDÍ.

Takže já nejsem myšlenkami?

Nikoliv. Jste jediná a nerozdělená ČISTÁ VIDÍCÍ PŘÍTOMNOST (tj. univerzální Vědomí), které se dočasně ztotožnilo a samo sebe dočasně lokalizovalo do těla jakožto INDIVIDUÁLNÍ VĚDOMÍ, které osvěcuje a odráží (proces) myšlení. A to je Vaše jádro. Jste si přece vědom toho, že existujete - ne?

Samozřejmě.

No a to je ONO VĚDOMÍ ještě předtím než se dostane do konfrontace s myšlenkovým procesem a ten to přefiltruje – ono Vědomí, že skutečně jste a existujete. Když se Vědomí pokouší popsat sebe samo prostřednictvím slov a myšlenkového procesu, popisuje sebe samo jakožto "já jsem".

Ale "já jsem" jsou jen slova ...

Přesně tak. "Já jsem" je jen verbální způsob, jak to vyjádřit - symbol toho, jak to ve skutečnosti je. Myšlenky a slova jsou jen mrtvé věci, věci bez života, které nikdy nemohou být skutečností samotnou, takže tímto nemusíme být zmateni. Můžete si myslet nebo nahlas říkat "potrava, potrava, potrava" – tak často jak jen chcete. Vyřeší to ale Váš (skutečný) hlad? Slovo "potrava" je tedy jen verbální symbol pro danou skutečnost. Podobně tomu je "já jsem" výrazem, který je tak blízko, jak je to jen možné popsat slovy - výrazem skutečného vědomí, že existuji. Zapomeňme ale na slova. Vy přece VÍTE že JSTE, nebo ne?

Toto Vám nikdo nemůže vysvětlit. Dokonce o tom ani nesmíte přemýšlet. Vy jenom a prostě víte, že JSTE. A toto VĚDOMÍ SI SVÉ (vlastní) EXISTENCE je celou tou věcí, o které tu stále hovoříme, a o kterém také hovoří všichni "sebe-realizovaní" mistři. Já jsem si vědom toho, že to snad zní a vypadá až příliš jednoduše – a právě proto budete pravděpodobně nějaký čas, než to pochopíte, něco hledat, protože si budete myslet, že za tím vším musí být ještě něco navíc, ALE ONO NENÍ. Toto BĚŽNÉ KAŽDODENNÍ VĚDOMÍ, které máte PRÁVĚ TEĎ, je ono univerzální Vědomí, které je ve všem v pozici vnímajícího. A MIMO TOTO NEEEXISTUJE UŽ ŽÁDNÉ VYŠŠÍ OSVÍCENÍ ČI REALIZACE. Je to JEDNO BEZ DRUHÉHO, jak tvůrce, tak zakoušející všeho. A tak jak řekl Sailor Bob Adamson a před ním Nisargadatta Maharadž, tak to je (ono hledané) TO, a to je též definitivní konec celé té věci, hledání a dosahování.

Takže mysl to vidět nemůže?

Nezapomínejte! NENÍ ŽÁDNÉ TAKOVÉ VĚCI JAKO "MYSL". Je tu jen VIDĚNÍ, a je tu myšlení, které se na VIDĚNÍ objevuje, odráží, děje a probíhá. A vy jste tím VIDĚNÍM (nebo-li Vědomím), které se na myšlení dívá a VIDÍ ho. Vědomí obsahuje myšlení, ale myšlení Vědomí neobsahuje! Bez univerzálního Vědomí (které myšlení osvěcuje) by

myšlení nemělo žádný život a žádnou existenci. MYŠLENKY SAMY NEMOHOU VIDĚT, PROTOŽE NEMAJÍ ŽÁDNÉ VĚDOMÍ. Je to jen Vědomí co zde vidí. Myšlenky jsou ve skutečnosti jen věci bez života, a že jakýsi život mají, se jenom ZDÁ , protože je univerzální Vědomí osvěcuje. Znova, jak říká Sailor Bob Adamson, můžete si donekonečna myslet "voda, voda, voda ..", ale to vaši žízeň neuhasí. Myšlenky jsou jen symboly reálné skutečnosti, které nemají žádnou svou nezávislou podstatu. Znamená to, že bez univerzálního Vědomí, které danou myšlenku osvěcuje, by tato myšlenka nemohla existovat. Toto univerzální Vědomí však existuje i bez myšlenek a nijakým způsobem na nich není závislé. Je to univerzální Vědomí, které vidí vše. Je to jediný a nerozdělitelný vidící, zřec.

Tak teď už jsem naprosto ztracen.

Jediným zdrojem vědomí je toto univerzální Vědomí – to, které vidí myšlenku "jsem naprosto ztracen". Jediným důvodem proč se cítíte ztracen je, že se ztotožňujete s touto myšlenkou "jsem ztracen".

Sníte svůj noční sen a zdá se Vám o padesáti lidech a několika židlích, které se v místnosti nacházejí. Aby však tyto mohly existovat, k tomu si je Vaše Vědomí musí "půjčit". Všechny ty postavy pocházejí z Vás, i když se snad zdá – a to zdání je zajisté velmi přesvědčivé – že existují jakožto oddělené entity. Pocházejí však z Vás – snícího. Bez Vás jakožto snícího by ve snu neexistovalo nic. Místnost, židle, lidé – všechno pochází a má svůj původ v snícím, který snovému ději svoje Vědomí "propůjčuje". A jestliže se snící rozhodne mít ve svém snu 7 milionů lidí, je snad o to méně tím, kdo tu sní svůj sen?

Ne.

Zajisté že ne. A jestliže vy jakožto snící teď nemáte ve svém snu oněch 7 milionů lidí, ale jen padesát, má to na vás samotného nějaký dopad, dotýká se vás to nějak?

Nikoliv.

Zajisté nikoliv.

Proč se však sny zdají tak reálné?

Vědomí, které ve Vás září, takto září vždy a nikdy nespí. Takže když Vaše tělo spí, ale proces myšlení je v průběhu spánku stále aktivní, toto Vědomí září na mysl a myšlenky snícího a "propůjčuje" jim svoji realitu. Proto se sen zdá být tak skutečný. Vědomí může svou realitu "propůjčit" čemukoliv, co potom vytváří iluzi (samostatného) života, ať jsou to myšlenky vznikající ve stavu snění, nebo v bdělém stavu. Univerzální Vědomí je však JEDINÝ ZDROJ reality, vnímání a vědomí, který existuje. Všechno ostatní si jen z tohoto zdroje - univerzálního Vědomí, realitu "propůjčuje", podobně jako se zdá, že měsíc na noční obloze svítí sám, ale zatím si toto světlo podobným způsobem "propůjčil" od slunce.

Další věcí která stojí v souvislosti se sny za zmínku je to, že všechny snové postavy se ZDAJÍ existovat naprosto věrohodným způsobem jakožto vzájemně oddělené bytosti a entity, přestože je naprosto zřejmé, že mají zdroj a pocházejí z JEDINÉHO snícího a jsou

tedy JEDNO JEDINÉ (jedinou nerozdělitelnou skutečností/ pozn.). Kdyby však zatímco sníte svůj sen někdo přišel a prohlásil by, že všichni dohromady jsou ve skutečnosti JEDNO, myslel byste si, že se asi zbláznil. Takže nesprávná přesvědčení překrucují realitu dokonce i ve snu. A to si nemyslete, že tyto myšlenky které zkreslují realitu v snovém stavu se svými triky přestanou když "bdíte", naopak, PRÁVĚ TEĎ vytváří to samé zkreslení skutečné reality, jako je tomu ve vašich snech.

No dobře, ale život přeci není jen sen ..

Zůstaňme tedy při tomto Vašem tvrzení a pokusme se, abyste se na to mohl podívat a uvědomit si to z jiného úhlu.

Chtěl jsem tím říci, že mám přeci tělo, život, své přátele, práci ..

Kdo je tu konající?

Já.

Problém je, že si myslíte, že jste oddělenou entitou. Je to dnes však už dokonce i moderní věda, která tvrdí, že vše je jen čistá energie. Vše je jen čisté univerzální Vědomí, které se zhmotnilo do formy energie a následně potom do formy fyzického projevu.

Dobře, připouštím, ale moje vlastní zkušenost to není. Jestli si pustím cihlu na nohu, cítím bolest. Vím jen to, co se děje v mé mysli, nedokážu číst mysl jiných lidí. Jestliže budete stát na opačné straně místnosti a hodím po Vás míč, nebudete nic cítit, dokud Vás tento nezasáhne. Jestliže zemřu, budu to já a nikoliv Vy. Já jsem zde a Vy tam. Jsme od sebe vzájemně odděleni.

Kdo cítí bolest? Kdo vidí myšlenky? Kdo umírá?

Já.

Pohlédněte dovnitř sebe sama a snažte se přesně najít a lokalizovat ten bod, kde se (jakožto "já") nacházíte. Kde je ten centrální bod, to jádro Vašeho já?

Myslím, že moje totožnost leží v mysli.

Jste tedy tělo?

Jsem tělo a mysl.

Kdybyste měl v pokročilém věku zemřít a kdybych Vám řekl, že věda natolik pokročila, že je možné Vaše myšlení "přenést" do jakéhosi druhu virtuálního kontejneru, v kterém by bylo možné udržet toto myšlení po smrti Vašeho těla naživu. Přijal byste to i za předpokladu, že by to znamenalo jediný způsob, jak byste mohl zůstat naživu? Jsem si jist, že mnoho lidí by takovou možnost využilo. Už nikdy byste se nemusel starat o svou těžkopádnou tělesnou schránku. Přijal byste tedy takovouto možnost?

Myslím si, že ano.

Takže tím vlastně souhlasíte, že tělem nejste. Je to tak? Kdybych tedy (samozřejmě hypoteticky) odstranil Vaše ruce, byl byste stále zde?

To ano ..

A kdybych to samé udělal s Vašima nohama?

Ano.

A kdyby se tak stalo i s Vaším tělesným zrakem, sluchem, dotykovým smyslem, chutí a čichem .. byl byste stále zde?

Ano.

Když z těla nakonec oddělíme všechny ty části o kterých jsme mluvili, až na nějakou část, nějaký bod, který když odebereme, tak vy tu najednou už nebudete, tak kde je v těle takovýto bod?

Myslím, že není žádný takový bod. Možná moje srdce.

Takže stávají se lidé, kterým jsou voperované srdeční transplantáty, osobou, kterou byl minulý majitel a dárce takového transplantátu?

Jistěže ne. Myslím, že se těžiště mojí identity nachází v mozku.

Vyplývá tedy z toho, že lidé s definitivní ztrátou všech funkcí mozku (v případě tzv. "smrti mozku") tu již nejsou?

No, pokud vím, jsou takové případy hodnoceny jakože je taková osoba stále živá.

Jste tedy Vaším mozkiem?

No, předpokládám že ne, protože v případě smrti mozku, byl-li bych naživu, potom bych tu přece stále byl. Kdybych byl ale bez mozku, nebyl bych naživu a nežil bych.

No dobře, ale to samé byste mohl říci v souvislosti s jakýmkoliv vitálním (pro život nepostradatelným) orgánem. A jakmile tělo odejde, individuální Vědomí už nemá žádný "příbytek" v kterém by zářilo. Takže kdyby bylo tělo stále naživu zatímco mozek osoby by byl mrtvý, byli by tu stále ?

Ano.

Nachází se tedy vaše vlastní identita v mozku?

Ne.

Nachází se tedy ve Vašem těle nějaký konkrétní bod o němž by se dalo říct, že je "vámi" (že se v něm nachází Vaše identita)?

Ne, myslím že ne.

Dobře, alespoň jsme tedy dospěli k bodu, kdy docházíme k vzájemné shodě, že naše esenciální "já" se nenachází v těle.

Ano, dá se souhlasit s tím, že v těle neexistuje takový konkrétní bod, v kterém by se nacházelo moje "já" ve smyslu mé vlastní totožnosti – teď se mi to tak jeví. Nesedím ale stále "zde" zatímco vy sedíte "tam"? Moje tělo je "mé", zatímco Vaše je "Vaše". Jsme přeci stále odděleni, nebo snad ne?

Jsme odděleni jen ZDÁNLIVĚ. Už jsme přeci hovořili o tom, jak přesvědčivě se mohou lidé jevit odděleni ve snu. Jsou ale skutečně odděleni?

To nikoliv, protože se objevují a pocházejí z jediného snícího.

A co když by snová postava snažíc se zjistit a najít ten bod v němž se nachází v těle postupovala tím samým způsobem. Myslíte že by takový bod našla?

No asi nikoliv, protože jeho nebo její tělo je jen snové.

Ano, ale v průběhu snu kdy si myslí, že je jeho snové tělo skutečné – kdyby se pokusil najít ten bod v němž se nachází (v smyslu své totožnosti) v těle – myslíte že by ho našel?

Nikoliv, protože se to všechno odehrává v jednom a tom samém snu, v kterém není nijaký oddělený střed. Jen se to tak zdá a jeví.

Přesně tak. Snová postava nebude schopná najít ve svém těle žádný ústřední bod, protože postava prostě v těle není a neobývá ho. Onen subjekt, snová postava jakožto "on" nemá žádný takový střed, i když se to tak jeví. Zdroj bytí této snové postavy je JEDINÉ Vědomí – nejste vědomí tohoto snícího, které se nachází mimo jeho tělo. A tak podobně i Váš zdroj bytí je mimo domnělé vaše tělo. Pochopil jste to?

No, dobře .. moje nejvnitřnější podstata je tedy mimo tělo.

Ano. Kým tedy jste?

Jsem svým myšlením.

Jste-li myšlením, konkrétně jakou myšlenkou jste?

Žádnou konkrétní myšlenkou. Myslím, že jsem spíš tokem myšlenek, pamětí, rozumovými schopnostmi a intelektem.

A co ta Vaše včerejší myšlenka, že máte hlad .. kde je jí dnes konec?

Ta je už pryč. Mezi tím jsem měl spoustu jiných myšlenek.

Jste tedy tou myšlenkou, kterou jste měl o tom, že máte hlad?

Jistěže ne. Tak jak jsem řekl – jsem tok myšlenek. Myšlení samotné.

Jestliže jste ale nebyl tou jednotlivou myšlenkou, jak můžete být celým tím souborem myšlenek?

Jsem myšlením, tokem myšlenek – myslícím subjektem.

Kde je ten tok myšlenek, který zde byl včera, PRÁVĚ TEDĚ v tento okamžik? A kde je právě teď ten tok myšlenek, který jste měl třeba jen před pár vteřinami?

Nikde.

Jste-li tedy tokem myšlenek, a ten tok zde právě teď není přítomen, jak je možné, že zde stále jste?

Samozřejmě, že jsem stále zde.

No dobře, to ale potom nemůžete být tím tokem myšlenek jak jste před chvílí tvrdil. Jinak byste zde snad nemohl být, ne?

Ty myšlenky jsou v mé paměti.

A kde jsou ty myšlenky, které jsou právě teď ve Vaší paměti?

No, právě v tomto okamžiku tam žádné nejsou.

Mohou vůbec samy existovat dokud se neobjeví před VIDĚNÍM?

No, ano, nacházejí se v mé paměti.

Existují ale v tomto okamžiku jestliže se neobjevují před VIDĚNÍM?

To nikoliv, jestliže se neobjeví před VIDĚNÍM.

Jste-li tedy sám těmi myšlenkami, které se nacházejí ve vaší paměti – ale tyto se tam právě teď nenacházejí – přičemž vy sám tu přítom stále jste, jak Vy sám můžete těmito myšlenkami být?

Myslím, že jimi vlastně ani nemohu být.

Uvědomujete si tedy, že nejste vašimi myšlenkami?

Myslím, že ano.

KDO je to, kdo si "myslí, že ano"?

Já, jakožto myslící.

Takže si stále myslíte a považujete se za "myslícího"?

Ano, myslím že ano.

Kde je ale ten jednotlivec, který je v pozici "myslícího"?

V mé hlavě.

Ale kde přesně?

Jsem tam, jakožto jedna myšlenka za druhou.

Přesně tak. "myslící" žije a umírá s každou myšlenkou. Každá myšlenka se sebou nese předpoklad, že se jedná o "myslícího". Takový předpoklad je však NESPRÁVNÝ, protože MYŠLENÍ SE PROSTĚ A PRÁVĚ TEĎ DĚJE, a toto je tu podstatný bod. Není zde ŽÁDNÝ JEDNOTLIVEC, který by myslel. A toto je KLÍČOVÝ bod ... NENÍ ZDE ŽÁDNÝ JEDNOTLIVEC, KTERÝ MYSLÍ. Myšlení je normální tělesná funkce, která se prostě samovolně děje a probíhá. Jenomže vy si toto neuvědomujete, a ztotožňujete se s myšlenkami, přičemž průběžný tok těchto myšlenek průběžně posilňuje zdání a iluzi, že tu existuje "myslící (subjekt)". Jenomže MYŠLENÍ SE JEN DĚJE, podobně jako se děje slyšení a jako se děje tlukot srdce. Všechno to jsou jen přirozené tělesné funkce, které se samovolně dějí, probíhají a k nimž samovolně dochází. Neexistuje tu žádná individuální osoba či subjekt, který myslí.

Myšlení se jen děje?

Ano, myšlení se jen děje, stejně jako se samovolně dějí a probíhají ostatní tělesné funkce. Myšlení jako takové není Vámi o nic víc, než je Vámi např. tlukot srdce. Vy jste se však s ním nesprávně ztotožnil.

Já jsem ale ten, kdo myslí.

Nikoliv. Intelekt, rozum, možnost volby, paměť ... celý ten systém který Vy nazýváte myšlením se ve skutečnosti přirozeně děje a probíhá zcela samovolně. Myšlení je možné jedině proto, že jediné a nerozdělitelné Vědomí září, osvětluje ho, a tím ho umožňuje. Bez "schopnosti vnímání" tohoto Vědomí by tu nebylo nic co by mohlo myšlení vytvořit, ani nic co by ho mohlo VIDĚT. Myšlení má k Vědomí velmi blízko, ale NENÍ TO Vědomí. Při smrti se myšlení zastaví, ale Vědomí existuje dále, protože samo nebylo nikdy zrozené, a proto také nemůže nikdy zemřít. Je věčné a nemá žádný střed. A právě toto je vaše jádro, podstata a totožnost.

Co ale v případě, když vykonávám mentální volby a rozhodnutí? Jsem to přeci já, kdo tak činí, nebo ne?

Počítač také vykonává volby/rozhodnutí. Je však v něm nějaký jednotlivec nebo individualita? Volby a rozhodnutí, které jsou ve skutečnosti myšlenkami, se automaticky dějí a vyvstávají jako součást normálního fungování těla, podobně jako automaticky probíhá např. tlukot srdce. V případě člověka je však situace v porovnání s počítačem trochu delikátnější, protože člověk má na rozdíl od počítače Vědomí, které v něm září, takže si je vědomo, že se rozhodování děje. V případě počítače nemůže nastat to, že by se identifikoval a ztotožnil v postoji "já konám rozhodnutí", protože nemá Vědomí, pročež nemá možnost vidět, že k volbě dochází, i když se tomu třeba tak děje. Člověk však má Vědomí, v kterém je vnímáno, že tato myšlenka "volba - rozhodování" vyvstává, čímž také se sebou přináší možnost nesprávného ztotožnění s takovouto myšlenkou "já volím-

rozhodují se". A protože je Vědomí centrálním vidícím principem, přičemž v tomto středu není nic co by existovalo a na co by bylo možno hledět, není hned a bezprostředně zřejmé, že (toto Vědomí) existuje. Protože však vnitřně VÍ, ŽE EXISTUJE, nastává ztotožnění s první věcí, která před "viděním" vystoupí, a tou je myšlenka, následkem čeho se nesprávně ztotožňuje s touto "myšlenkou volby a rozhodnutí", resp. s jakoukoliv jinou myšlenkou, která se před ním objeví.

Já tedy nejsem tímto myšlením?

Nikoliv. Je to projev, dění které před viděním vyvstává.

Hmm ..

Není zde žádný "MYSLÍCÍ" (subjekt). MYŠLENÍ SE JEN DĚJE, ALE TENTO PROCES NENÍ VÁMI, NEJSTE TO VY.

Minulou noc na mém VIDĚNÍ probíhal sen, v kterém jeden přítel seděl na gauči a hovořil ke mně. Víte, on je profesí konstruktér a říkal mi svůj názor ohledně toho, co dnes mladým konstruktérům chybí. Bylo to dobře promyšlené a jednalo se o zasvěcený názor, který byl "jím" takto prezentovaný. "Já" jsem něco takového slyšel vůbec poprvé a při vědomí, jako kdyby ten rozhovor probíhal při normálním "bdělém" stavu. Když tento svůj postoj prezentoval, samozřejmě jsem neměl žádné tušení jakou myšlenku v příštím okamžiku vysloví. Všechno nasvědčovalo tomu, že se ty myšlenky rodí a vznikají v něm samém. Zdálo se, že je to on, kdo je tím, kdo je "myslí". Bylo to však skutečně tak?

Nikoliv, byly to Vaše myšlenky.

Nebyly "moje", protože neexistuje žádný "myslící", který by byl samostatnou individuální entitou. Byly to myšlenky myslícího mechanismu, který v těle probíhá automaticky. Není zde nikdo takový, kdo by je myslel. Objevují se a dějí se bezprostředně v rámci automatického fungování těla. Avšak v tomto případě narozdíl od stavu bdění kdy jsou tyto myšlenky přisouzeny "mě", byly v tomto případě přisouzeny "jemu".

Stejně tak jako myšlení může být – TAK PŘESVĚDČIVĚ, ALE PŘESTO NESPRÁVNĚ – přisouzeno nějaké snové osobě, také v bdělém stavu může být stejně tak přisouzeno – STEJNĚ PŘESVĚDČIVĚ A STEJNĚ NESPRÁVNĚ – osobě "myslícího" kterým jste "vy". Ve skutečnosti zde však není žádný myslící, žádný "vy", který tyto myšlenky myslí. Je zde jen myšlení, které se děje a probíhá automaticky jakožto funkce těla, podobně jako tlukot srdce. Toto myšlení se automaticky děje a probíhá před VIDĚNÍM, které je Vaše SKUTEČNÉ Já.

Jak je ale možné, že lidé mají různé myšlenky, názory a postoje?

Různé životní zkušenosti, vzdělání, kultura, apod. které jsou uloženy v paměti každého těla dávají vzniknout myšlenkám, které jsou pro každé tělo jiné, ale které automaticky vznikají z "myslícího aparátu" a nikoliv odděleného "já", které je myslí. Není zde žádný individuální jedinec jakožto "myslící", je zde jen myšlení. A myšlení se JEN DĚJE A PROBÍHÁ.

Myšlení je emanace, ke které dochází z VIDĚNÍ a která se na VIDĚNÍ objevuje, není to však tím SKUTEČNÝM A BEZPROSTŘEDNÍM VIDĚNÍM, kterým jste ve skutečnosti vy sám.

Já však dokážu řešit věci, dokážu počítat, odhadovat, zvažovat alternativy, dokážu činit rozhodnutí a věci promýšlet.

Toto všechno je jen normální funkce myslícího mechanismu a aparátu, a TO JE VŠECHNO, CO DĚLÁ, protože JE TO JEHO FUNKCE. Počítání se jen děje, tak jak se jen děje uvažování nebo zvažování alternativ, tak jak se jen děje a probíhá paměť nebo volba a rozhodování. Volba a rozhodnutí přehodnotit předešlou volbu a rozhodnutí a vykonat novou volbu - to všechno se JEN DĚJE. MYŠLENÍ SE JEN DĚJE A NENÍ TU ŽÁDNÝ "MYSLÍCÍ".

Ale já vím, že existuji. Jsem si své vlastní existence vědom.

Přesně tak !!! TEĎ JSTE SE PŘESNĚ TREFIL. Já Vám zajisté nemusím říkat a tvrdit že existujete a že si to uvědomujete. Vy EXISTUJETE a jste si toho VĚDOM. A protože toto Vědomí (nebo VIDĚNÍ) je ono JEDINÉ a věčné Vědomí, jste právě TÍM a JÍM.

K existenci, proto abyste existoval nemusíte a nepotřebujete mít žádné myšlenky. Jste-li myšlenkami, jak zde tedy můžete být v "mezerách" mezi jednotlivými myšlenkami? Znalost a vědomí toho, že existujete, je tu přítomno i bez ohledu na to, mám-li nějakou myšlenku nebo nemám. Toto Vědomí je zde bez ohledu máte-li pozitivní myšlenku, negativní myšlenku nebo vůbec žádnou myšlenku. Toto vědomí je zde stále. A vy jste to Vědomí, které na myšlení hledí a vidí ho, ALE VY SÁM TÍMTO MYŠLENÍM NEJSTE. Myšlení jako takové není až takovým problémem, ale je jím především a hlavně to, že jste se nesprávně s myšlením ztotožnil, jako se sebou samým. Vy sám jste však Vědomím, které zde bylo už před myšlením a tak vy sám myšlením nemůžete být. Vědomí myšlení obsahuje, myšlení však neobsahuje Vědomí. Až do této doby co spolu na toto téma diskutujeme jsem Vám ukázal důležitost dotazování a jestli chcete, navrhuji, abyste toto hloubkové dotazování prováděl nadále sám, dokud v této věci nezískáte jednoznačné přesvědčení a jistotu.

Podívejte se – jsem přeci osobou, která má nějakou minulost, tělo, jméno, která je na živu, může chodit a která je od Vás odlišná.

No dobře, vezměme tedy Vaši historii. Co je to ale jiného než limitovaný soubor myšlenek, které zde však právě teď nejsou. Existuje někdo s amnézií "neexistující"? Je snad stará osoba jejíž paměť se natolik zhoršila, že si ze svého života nic nepamatuje neexistující? Můžete přece existovat i bez toho, že máte nějakou historii. Takže můžete být svou historií? Zajisté nikoliv! Potom jste zmínil vaše tělo. O tom jsme však už také hovořili. V tomto těle jsme Vás také už hledali, ale marně. Pamatujete? Jestliže o tom stále nejste přesvědčen a nemáte jistotu, zkuste znovu najít ten bod v němž se nacházíte (ve smyslu své totožnosti/ pozn.) v těle.

Ale já přece žiji a dýchám, nebo snad ne?

Zajisté je zde žití a dýchání, které se děje a probíhá – ale KDO tu žije a dýchá? Jistě si ještě pamatujete jak jsme postupovali při hledání VÁS v těle a v myšlení. Byli jsme snad

úspěšní? Tam ve skutečnosti ŽÁDNÁ INDIVIDUALITA není – BYL TO JEN FALEŠNÝ PŘEDPOKLAD, FALEŠNÁ DOMNĚNKA A PŘESVĚDČENÍ. Představa oddělenosti vzniká, protože JEDNO univerzální Vědomí – které je všude – "lokalizuje" samo sebe v těle (podobně jako slunce samo sebe "lokalizuje" jakožto světlo na vlně) a dočasně svoje vidění omezuje a limituje na vidění toho, co se děje a co probíhá v jednom konkrétním těle. Je to podobné jako TV signál, který se šíří vzduchem a je všude, který dosáhne příslušný televizní přijímač, lokalizuje se a i když se projeví jakožto program, přesto je všude. Když ten daný televizní přijímač zestárne a přestane fungovat, bude vyřazen, ale televizní signál je stále zde a přítomný. Tato lokalizace Vědomí Vám jen dává vědomí toho, co se děje a probíhá v jednotlivém těle – tj. jestli Vás svrbí ruka, cítíte to jen Vy. Myšlenky vznikají a dějí se, a vidíte je jen Vy. Máte hlad, jste šťastný, smutný, vzrušený – a zažíváte to jen Vy. Nacházíte se v místnosti a díváte se na obraz a v daný moment jste to jen "Vy" kdo ho vidí. A kvůli tomuto předpokládáte, že jste samostatná oddělená individualita. Avšak toto individuální vědomí které je omezené jen na tyto "lokální" vědomosti je jen dočasnou lokalizací JEDINÉHO univerzálního Vědomí. Tak jako světelný odlesk na oceánu pochází ze slunce, tak individuální vědomí pochází z Vědomí univerzálního.

Tím že ochutnáte jedinou kapku z oceánu víte jak chutná celý oceán a podobně, tím že znáte individuální vědomí znáte i univerzální Vědomí.

A jestliže těžiště své identity přesunete od toho panoptika probíhajícího a stále se měnícího projevu, tedy myšlenek, apod. k Vašemu skutečnému já, kterým je univerzální Vědomí, ona důležitost tohoto panoptika bude postupně blednout .. až nakonec ztratí svoji "důležitost" a sílu navždy.

Takže ta osoba, o které jsem si myslel že jsem já, zde vůbec není?

Myšlenky, paměť, skutky, vůle a rozhodování apod. se JEN DĚJÍ, tak jako tlukot Vašeho srdce se JEN DĚJE. A třebaže nejsou Vámi, Vy jste se s nimi nesprávně ztotožnil. Vaše přesvědčení že jste to "vy" kdo každou myšlenku myslí, kdo každé rozhodnutí vykonává, JE NESPRÁVNÉ. Myšlení jen probíhá a děje se na skutečném "vy", kterým je VIDĚNÍ. Vůbec tu není a neexistuje žádná osoba, jen myšlenky, které se JEN DĚJÍ. Není tu žádný oddělený "duch v stroji" (duše v těle). Existuje pouze JEDINÝ "duch", který oživuje VŠE, a kterým je VIDĚNÍ.

To se teda ale pěkně liší od toho, jak se na svět dívám ..

To, co jste právě řekl, se JEN STALO. Jedná se o myšlení, které je normální funkcí lidského těla. Myslíte si, že "vy" jste si to pomyslel, ale ve skutečnosti se to JEN STALO, přičemž následně potom jste se s tou myšlenkou nesprávně ztotožnil. Buďte si vždy vědom toho, že se tyto a všechny myšlenky jen dějí na JEDINÉM VIDĚNÍ. Zde není žádná oddělená osoba. Jen si sedněte a na myšlenky se dívejte s vědomím toho, co jsem Vám právě řekl, a dříve či později to poznáte a uvědomíte si to sám.

Takže jestliže tu není žádná osoba, mění se tím úplně všechno, protože ono moje "já", které chtělo najít všechny ty odpovědi ve skutečnosti neexistuje. Všechno je tímto (zjištěním) naráz postavené na hlavu.

Přesně tak. Uvědomte si, že tu ve skutečnosti není žádný oddělený "HLEDAJící", čímž jakékoliv hledání skončí. Jste TÍM a jste TO, co jste doposud hledal. Pochopte toto a tím jste zároveň pochopil vše.

Ale myšlenky stále vyvstávají.

Myšlenky se budou objevovat a vyvstávat stále, ale tím se nemusíte znepokojovat. Myšlenky nejsou měřítkem úrovně duchovního stavu. Jste tím, co tyto myšlenky VIDÍ. Myšlenky samy se VÁS nemohou nijak dotknout. Mohou se snad nějak obrazy odražené na zrcadle jakkoliv zrcadla dotknout? Myšlenky se sami "vyčistí", jakmile se Vaše vědomí a těžiště vlastní totožnosti a identity přesune na Vaše skutečné já, kterým je VIDĚNÍ.

Stále to však vypadá tak, že tu existují určité věci, které mě obtěžují a dokážou naštvat.

VIDĚNÍ, které je vaším skutečným já, nemůže mít problémy. Problémy tu existují jen pro "oddělenou osobu či subjekt", který však ve skutečnosti neexistuje. Není tu žádná osoba. Je tu jenom myšlení, které probíhá a děje se na VIDĚNÍ, a problém existuje jenom kvůli tomu, že probíhá identifikace s myšlením. Jestliže tu jsou věci, které "vás" stále obtěžují, potom tu stále ještě poletují nesprávná přesvědčení, která dosud nebyla prohlédnuta, a která jednoduše stále kontrolují, řídí a určují "směr lodě". Jak řekl Nisargadatta Maharadž "Mě nezajímá co všechno znáte, ale čeho se stále držíte a na čem lpíte".

Jak tedy naložit s myšlením, když se začne dít?

Namísto abyste k němu zaujal vlastnický postoj a přesvědčení, že jsem to "já", kdo si to myslí, máte ho vidět v jeho skutečné podobě, jako "myšlení", které se děje a probíhá na mém skutečném "já" - VIDĚNÍ. Myšlenky mohou být správné nebo nesprávné, užitečné nebo neužitečné, ale ať už jsou jakékoliv, objevují a dějí se z titulu normální funkce těla. Nejsem to "já", kdo je "myslí". Opět, jak řekl Nisargadatta: "k myšlenkám mějte postoj jako k lidem na ulici. Sice je vidíte, ale s každým se hned nezastavujete.

Existují nějaké metody pro osobní duchovní rozvoj či pokrok? Snad opakování mantry?

Není tu NIKDO, kdo by mohl mantru opakovat.

Co když ale cítím, že to je ta věc, kterou chci dělat?

Jste VIDĚNÍM, které se na opakování mantry dívá. Chcete-li, pak si ji opakujte, ovšem porozumění je přímější metoda.

Proč?

Představte si lampu jejíž světlo dopadá na stěnu ... Lampa symbolizuje VIDĚNÍ a světlo které z ní vystupuje a dopadá na stěnu symbolizuje myšlenky. Problém je, že se pokoušíte nalézt lampu (tj. VIDĚNÍ), ale hledáte ji na stěně (tj. v myšlenkách). Navíc myšlenek se může objevovat velké množství, mohou vznikat rychle za sebou a nepravidelně ... Takže nejen že hledáte na nesprávném místě, ale navíc sledujete cíl, který je stále v pohybu. Mantra alespoň vznik myšlenek ustaluje. Je to jako když ustálíte světlo na stěně, takže

máte větší šanci, že světlo vystopujete zpětně k jeho zdroji. Nezapomeňte však, že zdrojem je pouze lampa (tj. VIDĚNÍ). Mantra není nic jiného než opakovaná myšlenka - je to projev a úkaz, který nemá žádnou nezávislou povahu. Jak jsem ale řekl, i když může mantra pomoci při takzvaném "hledání", ve skutečnosti není potřebná. Přímodou je vědění - poznání.

Žádné techniky nejsou potřebné. VIDĚNÍ (obyčejné každodenní vědomí) nepotřebuje dělat nic zvláštního proto, aby BYLO a existovalo. Jakékoliv techniky mohou být jen na úrovni mysli a myšlenek, a proto se nacházejí mimo jedinou realitu která existuje, a kterou je VIDĚNÍ. Nemůže se stát, aby zde VIDĚNÍ nebylo přítomno. Vidění VŽDY vidí myšlenky, bez ohledu na to, jaké to myšlenky jsou. Vidění si je vždy a za každých okolností vědomo všeho a nemůže nastat takový případ, že by zde nebylo, nebo že byste ho mohl ztratit. Takže JÍM jen BUĎTE. Ztotožněte se s ním a nic jiného. Jste to VY, kdo je lampa.

Stále jste o všem hovořil jako o jednom, ale přitom stále sám sebe popisujete jako "já" a mně jako "Vy". Proč?

Je obloha modrá?

V podstatě ne. Ve skutečnosti se skládá z plynů, a až při kontaktu se světlem se potom jako modrá zdá.

Jestliže tedy Vy i já víme, že modrá ve skutečnosti není, proč říkáme, že je modrá?

Protože se taková zdá, tak vypadá.

Takže my oba dva máme znalost o tom, že ve skutečnosti modrá není, ale kvůli jednoduchosti ji budeme jako modrou popisovat?

Ano.

No, a z tohoto samého důvodu říkám "já", "Vy" a "oni". Věci se zdají být vzájemně oddělené, a tak v tomto smyslu hovořím. Vím však, že to ve skutečnosti tak není.

Rozumím. Rád bych pochopil, co jste o tom všem říkal, ale potřebuji nějaký čas, abych to vše strávil a ponořil se do toho.

Čas s tím nemá co dělat. Existujete jen v TEĎ a Vědomí, po kterém pátráte, VŽDY září ZDE a TEĎ (v přítomném okamžiku/ pozn.). Není zde nic nového, čeho se má dosáhnout. Vědomí které hledáte, je ono "obyčejné každodenní vědomí" které PRÁVĚ TEĎ máte. Jste tam již právě TEĎ. Není tu NIC NOVÉHO co je potřebné najít. Je TO zde právě teď, VIDÍC myšlenky.

..hmm ..

Očekáváním, že někdy "v budoucnosti" dosáhnete realizace, jen posilujete svoji víru a přesvědčení, že TO již nejste právě teď, i když je pravda a skutečnost taková, že TO jste právě teď, v tomto okamžiku, ať si to myslíte, nebo ne.

No dobře, ale i tak potřebuji "čas".

Dobře, říkáte, že to bude chtít "čas", abyste se do toho ponořil. Co tím ve skutečnosti myslíte je to, že odstranění Vašeho nesprávného přesvědčení si bude vyžadovat sled za sebou jdoucích momentů "ted". Čas je však jen myšlenka a jediné co existuje je TED. Něco, co se stalo před minutou, můžete opět vyvolat a zažít jen v podobě myšlenky, která však vzniká v TED. Proto "minulost" může být jediné ve formě myšlenky, podobně jako je jen myšlenkou přesvědčení, že můžete cosi dosáhnout v "budoucnosti". A jestliže "minulé" a "budoucí" jsou jen myšlenky znamenající "čas", je také čas jen myšlenkou. Vědomí o kterém to mluvím je ale mimo a nad těmito myšlenkami. Myšlenka je jen mrtvá věc a úkaz, který nikdy nemůže mít žádné svoje vlastní vědomí, a proto nemůže obsahovat pravdu. Jediná pravda která existuje je Vědomí, které VIDÍ myšlenky a koncepce. Nicméně, je to v pořádku, dopřejte si tedy "čas" pro kontemplaci a pokračujte v sebe-dotazování dokud kompletně a jednoznačně porozumíte, o čem tu hovořím. Nevzdávejte se a určitě se "tam dostanete". Nezapomeňte ale, že to není otázka intelektuálního pochopení, protože TO je mimo myšlenky. Je to TO, co SE DÍVÁ na myšlenky ..... a Vy nejste žádnými myšlenkami, přesvědčeními, pocity, představami ani ničím co se dá zakusit či zažít. Všechny tyto věci jsou vně Vašeho vlastního středu, jádra a podstaty. Nejste dokonce ani zažívající, což by předpokládalo existenci odděleného subjektu, který něco zažívá. Jste jen jediné, čisté a nerozdělené VIDĚNÍ.

To může být pravda, ale já to skutečně v tento moment necítím.

Univerzální Vědomí VŽDY září pod vším, včetně myšlenky "já skutečně univerzální Vědomí v tento moment necítím". Vy JSTE toto Vědomí a nemůžete ho NIKDY ztratit. Dokonce i když pochopíte o čem tu hovořím a přesunete těžiště své totožnosti do Vědomí, i tak se může stát, že se Vám občas bude zdát, že jste Vědomí "ztratil". Co však tuto myšlenku o ztrátě Vědomí osvětluje? Samozřejmě že Vědomí! Takže to samozřejmě byla zavádějící a nesprávná myšlenka. Vědomí nepřichází a neodchází, ale je zde VŽDY.

Myslím že to chápu.

To "já" které to "chápe" nebo to "ztratilo" není Vaše pravé já – jsou to jen myšlenky. Vaše pravé Já je to, na čem se podobné myšlenky objevují.

Jistě, přesto si však myslím, že jsem se k pochopení dostal blíž.

Myšlenka, že se dostáváte blíže k pochopení je stále a zas jen myšlenka. Právě v této vteřině máte již 100% seberealizaci, ať tomu rozumíte nebo ne. Zde neexistuje ŽÁDNÁ (duchovní) STEZKA, jen nesprávná přesvědčení, která je potřebné odstranit. Již samotné přesvědčení či názor, že je zde nějaká stezka je překážkou. Vy dokonce ani nemůžete být mimo věčnou realitu, protože je to jednoduše NEMOŽNÉ.

Nezapomeňte: VŠECHNO se děje NA VIDĚNÍ. Dokonce i když rozumíte všemu o čem tu hovořím, mohou se stále objevovat myšlenky typu: "Dnes jsem měl v práci těžký den, vůbec jsem se nemohl soustředit, a proto se mi moc nedařilo mít svoje těžiště ve VIDĚNÍ". Toto není ale nic jiného než myšlenka, která se objevuje na VIDĚNÍ – naprosto stejným způsobem jako myšlenka: "Dnešní den jsem byl velmi koncentrovaný a skutečně se mi dařilo přetrvávat ve VIDĚNÍ – myšlenka, která se objevuje a děje na VIDĚNÍ. Všechno je jen projev, který se děje a probíhá na VIDĚNÍ. A vy jste VIDĚNÍM, nikoliv projevem. Existuje ve snu pro konající osobu nějaký snící, který snem

prochází, nebo nějaká osoba, která o snícím přemýšlí a uvažuje? Pro snícího se vše odehrává, děje se a probíhá v rámci jediného snu.

Ale určitě ten, který si uvědomuje, že je ve snu přítomen je k snícímu blíže ...

No ano, ale taky ne. Faktem je to, že ten, kdo si není vědom, že je ve snu, má Vědomí které jím proudí právě tak jako ten druhý. A to je to, co míním tím, že jste již osvícený, seberealizovaný. Snová osoba, která si není vědoma toho, že je zde jen jedině Vědomí snícího, je v tomto jediném Vědomí do takové míry a natolik, nakolik je v něm osoba, která pochopila. Jediný rozdíl mezi nimi je ten, že ten kdo nechápe, se jen přidržuje nesprávných přesvědčení. To samo o sobě však nic nemění na skutečnosti, že v tomto JEDINÉM je právě tak obsažen.

Jsem tedy v tomto JEDINÉM obsažen právě tak jako Vy?

Ano, zajisté.

No dobře.

Jakákoliv myšlenka jakou můžete mít je jen PROJEV, DĚNÍ na VIDĚNÍ – doslova jakákoliv myšlenka. Myšlenka "jsem skutečně osvícen a mám hluboké porozumění" je právě tak dění probíhající na VIDĚNÍ jako myšlenka "bloudím a nerozumím ničemu". Pro Vědomí jsou toto jen dva úkazy toho samého dění a projevu, které se na Vědomí (VIDĚNÍ) děje a probíhá.

Má tedy nějaký význam co si myslím a čemu věřím, nebo ne?

Uvědomte si, že zde není žádný samostatný "myslící". Takže pro "koho" by to mohlo mít nějaký význam? VIDĚNÍ je neutrální. VIDĚNÍ nesoudí. Je to jen v rámci zdánlivě odděleného světa, v kterém se zdá, že myšlenky a přesvědčení nějak ovlivňují zdánlivě odděleného "Vás". Kdyby se na VIDĚNÍ objevila myšlenka "skočím do vody" a takový skutek na základě takové myšlenky a přesvědčení se potom stal, potom zdánlivý "Vy" budete mokry.

Takže mít správná přesvědčení má význam?

Osoba, která chápe že všechno je JEDNO, má přesvědčení která jsou v souladu se stavem věcí tak, jak ve skutečnosti jsou. Představte si například že je sobota, jiná osoba si myslí a je přesvědčená, že je středa, no a další osoba ví, že je sobota. Ať je ta osoba co si myslí že je středa o tom sebevíc přesvědčená, i tak to nic nezmění na skutečnosti, že je sobota. Je to tak?

Ano.

Osoba, která má nesprávné přesvědčení že je středa, se nachází právě tak v sobotě jako osoba, která to ví že je sobota. Rozdíl je jen v tom, že osoba která ví že je sobota koná v souladu se stavem věcí a se skutečností, zatímco druhá osoba koná na základě nesprávného přesvědčení.

Takže má význam co si myslím?

Zkuste jen tak se procházet v sobotu tak, jako by to byla středa, a sám to zjistíte.

Jak se tedy vzájemně liší život osoby jejíž přesvědčení jsou v souladu se skutečným stavem věcí od osoby, jejíž přesvědčení v souladu nejsou?

Opakuji znovu, ani jedna z těch osob ve skutečnosti není žádným samostatným tělem nebo myšlením, ale jsou "obě" jediným nerozdělením VIDĚNÍM. Toto okamžitě samo o sobě mění naprosto vše. Kde je individuální "já", nebo "narození" a "smrt", jste-li věčné, nezrozené a nerozdělené VIDĚNÍ? Jak toto pochopení a porozumění fyzicky zapůsobí, začne se ZDÁNlivě oddělená entita měnit.

Neexistuje-li tedy žádná individualita, jak mohu vůbec fungovat?

Není-li tu v současnosti a současném okamžiku žádná individualita, což taky znamená, že tu ani NIKDY ŽÁDNÁ NEBYLA, a to dokonce ani když jste si to myslel. NIKDY tu nebyl žádný oddělený subjekt a jedinec – bylo zde jen Vaše nesprávné přesvědčení. Fungoval jste předtím a budete fungovat i teď. Avšak od teď už nikoliv jako oběť svých myšlenek, které jsou ve skutečnosti vně a mimo Vás samých, a taky už nikoliv jako oběť nesprávného přesvědčení, že jste samostatná entita. Všechno je v tomto momentě JEDNO. Že je to oddělené se jen ZDÁ.

Nejsem-li ale totožný se svými myšlenkami, jak mohu vykonávat svoji práci? Nemohu-li používat svoji paměť, jak mohu fungovat?

"Myšlení" může být velmi užitečný nástroj, který máte k dispozici, takže ho každopádně používejte. Podstata je ale v tom, abyste ho nezaměňoval za SEBE SAMÉHO. Jste TO, co se na myšlení DÍVÁ, ale co myšlením NENÍ. A kdo řekl, že nemůžete paměť používat? Já to nebyl. Vaše paměť může být velmi užitečná, jenom se nesmíte stát její obětí. Jen se s myšlením a myšlenkami neztotožňujte a nedržte se přesvědčení že jste jimi. Vaše myšlení, paměť, intelekt, apod. tvoří velmi účinnou soupravu nástrojů, tyto nástroje však jsou jen tím, co ve skutečnosti jsou, rozhodně ale nikoliv Vaším skutečným Já. Myšlení je dobrý sluha, ale zlý pán.

...hmm ...

V podstatě to znamená, že JSTE SE ZTOTOŽNIL A IDENTIFIKOVAL S NĚČÍM, CO VE SKUTEČNOSTI NEJSTE, a toto ztotožnění je špatná věc, která je jádrem každého problému ve Vašem životě. Ztotožnil jste se s myšlením a omezeným individuálním vědomím, následkem čehož jste došel k závěru, že jste odděleným individuálním jedincem. Jakmile si toto myslíte, toto přesvědčení samo o sobě na bázi analogie vytváří svět plný ostatních, samostatných, oddělených individuálních jedinců. Vy jste však zatím JEDINÉ, nerozdělené, čisté, univerzální Vědomí, které září přes všechno a vším co existuje. Jste VIDĚNÍM a nikoliv to, co je viděné. Jste takto věčný a jste všude. Nejste tělo, nejste myšlení, a jste dokonce ještě za OMEZENÝM individuálním vědomím.

Je-li tedy toto (univerzální) Vědomí v nás všech, proč tedy nemohu číst mysl jiných lidí?

Univerzální Vědomí je jako slunce, a individuální vědomí je jako odlesk jeho světla na oceánu. Univerzální NEOMEZENÉ Vědomí září v těle, se samo projevuje jakožto OMEZENÉ individuální vědomí a vidí jen to, co se děje v rámci tohoto daného těla. V

konečném důsledku je však zde jen a pouze univerzální Vědomí. A jste-li individuální vědomí, které je v konečném důsledku univerzálním Vědomím a které je JEDINÉ BEZ DRUHÉHO, kdo má číst myšlenky koho? Nejste žádným individuálním jedincem a v konečném důsledku nejste žádným individuálním vědomím, protože se individuální vědomí rozpustí, jakmile přestane tělo fungovat, tak jako zmizí odlesk světla na oceánu, když s ním malá vlnka, na které odlesk vznikl, splyne. Jste univerzální Vědomí.

Ještě jste neproněsl slovo "Bůh". Proč?

Bůh je slovo, pojem, v souvislosti s nímž existuje velké množství dopředu vytvořených představ, takže dávám přednost výrazu "univerzální Vědomí", nebo "VIDĚNÍ" (jsou to různé názvy pro jedno a to samé). A ty výrazy také používám, protože poskytují lepší představu o tom, co TO vlastně je.

Ale já o Bohu přemýšlím často.

Bůh je to, co VIDÍ myšlenky. A vy jste VIDĚNÍ, nikoliv myšlenky. Důležitost přisuzujete myšlenkám a Vašemu pocitu totožnosti s nimi – a to je to, co ve skutečnosti znamená "uctívat a sloužit falešnému idolu".

Proč?

Protože uctíváte svoji představu a zdání, nikoliv realitu a skutečnost.

Kde je potom duše?

Duše je jakýmsi prodloužením představy ega. Jediné co tu je, je univerzální Vědomí, které vším proniká, a které nemá žádný střed, podobně jako vědomí snícího člověka proudí přes všechny snové postavy daného snu. Také ony nemají žádný samostatný střed vědomí (nebo duši). Všechno je to JEDINÉ Vědomí snícího, třebaže může velmi přesvědčivě vypadat a ZDÁT SE, že je takových samostatných postav mnoho.

A co reinkarnace?

Kdo je ten, kdo by se měl reinkarnovat?

Já jen nemohu nalézt to Vědomí, o kterém tu stále mluvíte.

Jen jste to přehlédl, protože je to tak fundamentální, a protože to tu vždy bylo. Představte si například, že by Vás hned po narození umístili do osvětlené místnosti, která nikdy nebyla temná, vždy jen osvětlená. Představte si, že v ní strávíte 30 let, a že je to jediné prostředí, které znáte. Potom Vás tam jednoho dne někdo přijde navštívit a k tomuto osvětlení vyjádří svoje přesvědčení. Vy jste však nikdy nic jiného nepoznal a představa "osvětlení" nebo "neosvětlení" ve Vás nikdy nevznikla. Vůbec nebudete vědět o čem ten člověk mluví, protože jste až doposud to, jak věci jsou a existují, považoval za samozřejmé. A to samé je to s Vědomím, které vždy bylo jako ta osvětlená místnost, takže jste to přehlédl.

Vědomí však, narozdíl od fyzikálního světla, vidět nelze – není to něco, na co je možné pohlédnout – JE to jedno a jediné VIDĚNÍ. Bylo "přehlédnuto", protože je to PRVNÍ a

JEDINÝ vidící, mimo kterého se nenachází nic (žádná oddělená nebo individuální entita/ pozn.), která by toto univerzální Vědomí mohla vidět.

Meditoval jsem a viděl jsem světlo. Nemohlo to být ono Vědomí o kterém hovoříte?

Ne. Cokoliv zažíváte, to nemůže být toto Vědomí, protože Vědomí je ZAŽÍVAJÍCÍ všeho. Jestliže tedy vidíte světlo, jste tím, co toto světlo VIDÍ. Jste ČISTÝM VIDĚNÍM.

Někteří lidé tvrdí, že vidí věci, duchy, že mají vidiny, apod.

Buď jsou to všechno jen obrazy, nebo to není konečná realita, pouze zážitky. Vy ale nejste zážitky, ani nejste to, co je viděno, dokonce nejste ani vidícím, ale VIDĚNÍM.

Cítím, že se od všeho musím vzdálit, jít stranou, od společnosti a meditovat.

Není potřebné odcházet od společnosti. V současnosti potřebujete pracovat, abyste mohl jít a žít. Potřebujete jen do svého každodenního života integrovat to, že jste VIDĚNÍ, a NIKOLIV viděné. Někteří, co se uchylují do lesa meditovat, si navzdory tomu stále udržují svoje ego-vědomí, a nedosahují nic. Je naprosto možné a reálné být JEDINÝM VIDĚNÍM, a přitom být členem rodiny.

Musím tedy uklidnit a ztišit svoji mysl, abych byl tímto VIDĚNÍM?

Nezáleží na tom, máte-li hodně nebo jen pár myšlenek, protože všechno to jsou jen úkazy na VIDĚNÍ, a tím VIDĚNÍM jste Vy, Vy jste to VIDĚNÍ, nikoliv myšlenkami. Hlavní věc je identifikovat se s tím, co tyto myšlenky VIDÍ a NIKOLIV se samotnými myšlenkami.

Je ale toto "vidění" podobné fyzickému vědomí tak, jako když vidím tuto židli?

Nikoliv. To VIDĚNÍ o kterém tu hovořím NENÍ stejné jako fyzické vidění, ale jako OBYČEJNÉ KAŽDODENNÍ VĚDOMÍ. Je to to, co poznává, tzn. vnímá všechno ve "Vás", právě teď V TOMTO PŘÍTOMNÉM OKAMŽIKU. Je to vnímání VŠEHO .. fyzické vidění, slyšení, hmat, chuť, vněmy, mechanismus mysli, myšlenek a představ (které jsou jen myšlenkami), emoce, atd., atd., zkrátka všechno. Všechno toto jsou jen projevy a dění na OBYČEJNÉM KAŽDODENNÍM VĚDOMÍ. Ve skutečnosti "to" sami znáte velmi, velmi dobře. Je to Vaše vlastní BYTÍ. Bez "toho" byste si nebyl vědom zvuku, který vydaly dveře, nebyl byste si vědom vznikajících myšlenek, nebyl byste si vědom NIČEHO. Bez "toho" byste byl mrtvý jako skála.

Co znamená "seberealizovaný"?

Slovo "seberealizovaný" je protimluv. Existuje tu pouze VIDĚNÍ a zdánlivé projevy a dění na tomto VIDĚNÍ. Není tu žádný individuální myslitel, ale myšlení se prostě jen děje. Není tu žádná oddělená individuální entita či jednotlivec .. a proto tu ani není nikdo, kdo by mohl být "seberealizován".

Proč tomu říkáte "zdánlivé" projevy a dění?

Tyto projevy a dění se jen ZDAJÍ být reálné, ale ve skutečnosti tomu tak není. Ve skutečnosti si pouze svoji realitu od VIDĚNÍ půjčují. Tyto projevy a dění nemají žádnou svoji vlastní nezávislou podstatu což znamená, že bez VIDĚNÍ by nemohly existovat. Jejich existence závisí na VIDĚNÍ podobně, jako zdánlivě reálné úkazy a snové postavy závisí na snícím.

Jaká je tedy konečná pravda?

Konečná pravda se nachází mimo slov, a dokonce i myšlenek. Slova mohou sloužit pouze jako odkazy na pravdu. Jakmile se pokusíte vtěsnat pravdu do myšlenek nebo slov, stane se pouze součástí zdánlivého dění na VIDĚNÍ, a nikoliv samotným VIDĚNÍM.

A kdybyste se teď pokusil stručně to všechno shrnout s použitím slov?

Tak jako ve snu existuje jen vidění snícího a teprve potom z něho vystupují zdánlivě oddělené projevy a postavy, přičemž se toto vše děje v rámci JEDINÉHO snu, STEJNĚ TAK v tomto "světě" existuje VIDĚNÍ, a také zde existují zdánlivě oddělené PROJEVY, přičemž to všechno je ve skutečnosti JEDNO ...

Toto celé zdánlivé univerzum je pouhou emanací z univerzálního Vědomí, které je samo o sobě jen pouhou emanací z Absolutna. Toto absolutno je Prázdnotou a nicotou, která vnímá, a z které pochází každá věc.

Jak řekl Nisargadatta: "Dojde-li k uvědomění že jste ničím, je to moudrost. Dojde-li k uvědomění, že jste vším, je to láska. Můj život je pohybem mezi nimi."

Přeložil Miloš H. ze zahraničního zdroje www.nonduality.info se souhlasem autora, který se nepřeje být jmenován. Autor text na webu průběžně aktualizuje.

Drobnosti od Joshiho

Činnost a nečinnost

Člověk se dozvídá něco o existenci meditací (či jiných duchovních činností), zkouší různé druhy, někdy více tuto někdy více jinou, podle intenzity nejistoty, že tento druh meditace ho dovede k cíli, ke kterému si myslí (nebo mu to dokonce někdo řekl), že má dojít.

Člověk se dozvídá něco o tom, že správně by měl být ve stavu meditace neustále. Dozvídá se o existenci meditací, které může cvičit i jinak než v sedě, ale i během dne při práci, při chůzi, při jídle, dokonce i před a ve spánku. Člověk to opět zkouší, střídá tu s úspěchem tu bez úspěchu. Neustálé nepřetržité meditování (či bytí v jiné duchovní činnosti) však naprosto nezvládá.

Bůh, Pravá podstata, Já, Vědomí, Absolutno je však Všudepřítomné, Vždypřítomné a Jediné, co tu nebo jinde je.

Duchovní činností, meditací, zkoumáním, vzýváním a uctíváním se snaží člověk tento fakt ověřit, nabyt jistoty, že to tak je nebo není. Jeho úkolem je nalézt Pravdu, žít Pravdu a ne jen slepě přijímat názory ostatních. Cílem jeho života je Uskutečnění Pravdy, Realizace a život v Jednotě.

Bůh, Pravá podstata, Já, Vědomí, Absolutno je však Všudepřítomné, Vždypřítomné a Jediné, co tu nebo jinde je. A není zde nikdo, kdo by mohl Toto nalézt, Tomuto se přiblížit nebo To realizovat.

Člověk zjišťuje, že pokud je tu pouze To a není tu nic jiného, není zde tedy nikdo, kdo by mohl provádět nějakou duchovní činnost za účelem dosáhnutí, naleznutí a žití v Tom. Jeho "novou" činností je prosté pozorování a spočívání v situaci, v které se zrovna nachází. Když není kde To hledat a je To všude, tak v Tom spočívá a o nic se nesnaží. Přichází klid, jelikož právě tuto činnost nečinnost může provozovat kdykoliv a neustále. Do ničeho nezasahovat, nic nehledat a dělat To, cO zrovna člověk dělá není nic těžkého a náročného. Cokoliv se děje je To.

Poslední duchovní činností a meditací je tedy nečinnost, bezpředmětné spočívání, spontánnost, neusilování, pozorování a nehledání. Člověk poznává, že vše se děje nezávisle na něm, že vše je určováno něčím, co ho překračuje. Nechává se Tímto vést, nezasahuje a nepřeje si, aby to bylo jinak. Žije v Tom.

I toto je však činností, kde je konatel, který je pasivní a koná nečinnost. Je to poslední záchvěv ega, poslední kousek pocitu individuality. Přichází rychle, náhle nebo postupně Uvědomění, že i toto nečinění a nezasahování se děje samo od sebe a není tu nikdo, kdo by mohl něco nečinit nebo pozorovat. Není tu nikdo, kdo by mohl v něčem spočívát. Tak končí duchovní stezka, na konci které je zjištěno, že tu nikdy nebyl nikdo, kdo by stezku nastoupil, provozoval a dokončil. Vždy tu bylo, je a bude pouze To. Absolutní Energie. Vědomí. Nic a Všechno.

Dobro a zlo?

Cokoliv pozoruji, prožívám, zažívám, vnímám, cítím, slyším, vidím a chutnám, myslím, přemýšlím a povídám jsem já. Cokoliv co probíhá kolem "mého" těla a v " mém" těle jsem já. Cokoliv, co říká někdo jiný a já to slyším, jsem já. Není zde nic, co by mne dokázalo od tohoto oddělit, žádné hranice. Toto vše se neustále mění a já se tedy měním s tím. Zároveň je tu něco neměnného, jakýsi podklad, základ, podstata, prázdné vědomí, které se nemění. To jsem také já. Jsem nic i vše zároveň. Živé vědomí. Žádný počet slov to nepopíše.

V běžném životě takto nehovoříme, byl by zmatek. Hovoříme o sobě jako o osobě jasně definované konkrétním tělem a myslí. Pak jsem já - někdo. Tím se však nevyklučuje výše zmíněné, protože jakékoliv povídání je mou součástí.

Proto někdo mluví o malém já, falešném já, pravém já, vyšším já, já s velkým J a podobně. Jsou to pokusy o vyjádření.

Praktikování nebo nepraktikování - komu na tom záleží. Je Guru potřebný nebo není - komu na tom záleží. Vše běží a děje se jak se děje.

Otevřenost, otevřenost čemukoliv, jakémukoliv zážitku. Odevzdání, odevzdání se všemu co se přihodí, samo od sebe. Žádná podstata sebe samého, prázdnota z které vše samo tryská. Nikdo, kdo řídí, ovládá, kontroluje a rozhoduje.

Nic zvláštního, tak to má každý, tak se děje u každého. Není rozdílů. Jednota. Láska. Hra dobra a zla - relativní - zabije, aby žil - sežere, aby přežil. Jin a Jang - Tao. Vůle Boží.

Díky nepříjemnému rozpoznáme příjemné a naopak.

Podle čeho hodnotíme? Podle sebe, podle ostatních? Co je správné a co není správné? Kdo to určuje a z jaké pozice? Kdo má pravdu a kdo nemá? Kdo je skutečně osvícený a kdo jen částečně nebo vůbec? Kdo je pravý Guru a kdo falešný? Z toho všeho není úniku. Nebo ano?

ANO. JE ÚNIKU.

Přijmout vše jaké je. Zastavit se a pořádně si probrat, co chci, na čem mi záleží, proč a jak jsme se dostal do kruhu těchto otázek, proč v tom jedu, čeho chci vlastně dosáhnout? Proč jsem začal hledat, co jsem hledal dřív a co hledám nyní, kam jsem se od té doby posunul?

Znát sám sebe, své chování. Hledám, když jsem nešťastný, nebo hledám, když mi něco chybí. Kdy nehledám? Když na to zapomenu, když se mám hezky, daří se mi, cítím lásku, mám hodně práce? Co mne rozčiluje? Přičem se cítím fajn? Na čem ulpívám? Co mi je naopak celkem jedno?

Co tedy hledám? Chci mít stále klid a lásku? Co je na neklidu špatného? Co když se naněkoho rozčílím a on se díky tomu nezabije? Bylo to v pořádku? Co kdybych se místo toho jen usmíval? Co je lepší?

Život je utrpení, lépe řečeno však: v životě je utrpení. Je tu však i láska a klid, je tu oboje. Jedno bez druhého nemůže být. Utrpení antilopy je klidem lva. Klid antilopy je utrpením lva.

Z jaké pozice hodnotit zda je něco v pořádku a něco není v pořádku? Že toto se mělo a toto se nemělo takto stát?

Vše se vším souvisí, vše je provázané, je to jedna energie. Z jaké výlučné pozice se chceš do této energie a veškerenstva začlenit nebo vyčlenit? Vše je jedna energie.

Jen sezení bez sedícího. Průzračné bytí bez jasné hranice - nedvojnost. Otevřenost. Jsem. Bytí. Vše se děje bez usilování o změnu. Děje se vůle boží. Neustále, nonstop. Vždy tomu tak bylo a bude.

Nelze nic hledat, s něčím se spojovat, něco dosahovat, když není čím a kým. Přesto v některých případech k hledání dochází, v některých nedochází.

Takzvané špatné a dobré stránky osobnosti zůstávají, se svou relativností a neustále se mění a utvářejí. Tvoří originalitu každého z nás. Díky nim se od sebe lišíme. Vše má svůj smysl a účel.

Iluze a skutečnost

Iluze, o které jsi jistě již hodně slyšel/a ve skutečnosti neexistuje. Proto je to iluze. Iluzí je to, že se zdá, že tu je něco a Skutečnost. V pravdě a reálně tu je však pouze tato Skutečnost.

Objekt hledající Skutečnost je iluzí, je neskutečný, v pravdě neexistuje.

Subjekt, který je hledán, Skutečnost, která je hledána, nebude nikdy nalezena, protože není, kde by mohla být nalezena a kým nalezena. Toto hledané je tedy vysněné, neskutečné, nereálné a iluzorní.

Skutečnost je nepopsatelná a nepředstavitelná. Není zde totiž nikoho, kdo by si mohl pravou a jedinou Skutečnost představit nebo ji popsat. Všechny tyto pokusy jsou falešné, nepravé a částečné, čili nepravdivé.

Chceš prohlédnout iluzi a poznat Pravdu? Chceš se probudit a žít Pravdu?

Tvá snaha je předem odsouzena k neúspěchu. Již teď musíš vědět, že nalezení je to samé, jako skončení hledání. Jedno bez druhého nemůže být. Jelikož však není, co nalézt, kde nalézt a kým nalézt, stačí přestat hledat.

Hledání však začalo samo od sebe a skončí také samo od sebe. Jednoho dne se to prostě přihodí, stejně tak, jako to jednoho dne prostě začalo.

Nějaký vnitřní pocit, nutkání, nejistota, touha zjistit, zda existuje Skutečnost, zda a co je Pravda začne působit a hledá se, bádá se, ověřuje, testuje, modlí se a kouzlí se.

A pak toto nutkání, tato nejistota, touha zmizí, jako se objevila a je tu mír a bezstarostnost a spokojenost.

Hledání Skutečnosti je dobrodružné, zajímavé, těžké, náročné, vysilující, frustrující, depresivní, otravné, extatické, milostné, nekonečné atd. atd. Je to koloběh, kolotoč, závodistiště a divadlo. Někdo ještě nehledá, někdo hledá a někdo už nehledá.

Toto vše je tanec života. Víření Jediné Skutečnosti. Není rozdílu mezi tím, kdo nehledá a ještě se nezajímá o "tyto věci", tím, kdo hledá a žije duchovním hledáním a tím, který již nehledá a spočívá v klidu Skutečnosti. Všichni jsou tancem Jediného. Všichni jsou velkou iluzí, neexistují jednotlivě, ale pouze jako Jednota.

Jeden pes zrovna štěkl a druhý zrovna neštěkl. Který z nich je víc pes? Skutečnost je nepopsatelná a iluze je neskutečná. A i to je již příliš. Proto kočky sedí, leží a tiše předou a vyhřívají se na Slunci.

Osvícení a pravé Já

Jakákoliv duchovní činnost, mluvení, čtení duchovních knih jsou aktivity takzvaného ega. Co je toto ego? Je to psychosomatický aparát :) Je to něco, co se považuje za individualitu, která se chce v duchovním snažení zbavit sama sebe a prohlédnout iluzi sama sebe.

Toto ego není však nic zvláštního je to součást veškerenstva, do kterého se chce navrátit a v kterém se chce rozplynout. Je to kapka vody v oceánu, hledající oceán a chtějící být oceánem :)

Duchovno člověku pomáhá ale zároveň ho neuvěřitelně blbne. Veškeré ty kecy o osvícení jsou léčivé ale zároveň i matoucí.

Informace o tom, že existuje něco jako osvícení vede člověka na cestu. Osvícení? To zní báječně, to chci mít! Ale ouvej, co to osvícení vlastně je? Každý říká něco jiného, každý radí něco jiného. Někdo prohlašuje, že ten je osvícený a vzápětí se dozvídáme, že on tedy určitě osvícený není. Je to bordel. Kdo se v tom má vyznat? Nakonec si člověk zvolí nějakého mistra a vsadí na něj, jo tenhle je osvícenej nebo byl a basta, ať si každéj říká co chce, tomuhle já věřím!

Cesty k osvícení jsou komplikované, zkomplikovali jsme si je sami a zkomplikovali je různé řeči okolo. Celou dobu přehlízíme, co nám mistři říkají. Nevidíme a neslyšíme.

1. Osvícení je jen myšlenka.
2. Osvícení není nic, čeho se má dosáhnout.
3. Veškeré snažení o osvícení je jen součástí projevu, veškerenstva.
4. Jakýkoliv projev naší snahy o něco vzniká spontánně, sám od sebe tryská z - nebo raději v prázdnotě veškerenstva.
5. Cokoliv se děje, děje se samo od sebe, není tu žádná entita, žádný řídicí orgán, žádné já.
6. Je tu pouze To, jediné neohraničené a nerozlišené To.
7. Tyto slova napsalo To a čte To.

Nemusím tedy nic dělat? Celé to duchovní úsilí je k ničemu? Dělej si co chceš :) Vše je takové jaké je, bez usilování i s usilováním, je tu pouze To.

Jakýkoliv zážitek, prožitek, vize nebo duchovní stav je součástí projevu. Jakkoliv rozšířené vědomí je jen součástí projevu. Žádný z nich není o nic osvícenější než jiný. Smutek, bolest nebo radost a štěstí jsou součástí projevu. Žádný z nich není o nic osvícenější než jiný.

Meditovat a setrvávat v klidné a prázdné mysli je přece dobré ne? Hmm, asi tak jako je dobré dát si po těžkém obědě dobře vychlazené pivo.

Měl bych být ale neustále v bdělé pozornosti, ne? Bdělé pozornosti čeho? Chceš něco pozorovat? Vše se děje i bez tvého pozorování, pozorování probíhá samo do sebe. Když se něco děje, pozoruješ, že se něco děje, když se nic neděje pozoruješ, že se nic neděje. Takže v jaké bdělé přítomnosti chceš setrvávat?

No musím si neustále uvědomovat sama sebe, své pravé Já. Když nevíš, co jsi, co je tvé pravé Já, nemůžeš v něm setrvávat. Pokud cvičíš setrávání v něčem, pak to rozhodně není tvé pravé Já.

Co je tedy mé pravé Já? Žádné pravé Já není tvé. Nemáš žádné pravé Já. Je tu pouze Toto Pravé Já a to je jediné co je. Toto je Pravé Já, ty jsi pravým Já.

Měl bych se přeci cítit všude a neměl bych mít přece ego, ne? Jakékoliv cítění a pociťování je součástí projevu. Nemít ego je nemožné, není tu nikdo, kdo by mohl být bez ega nebo nemít ego. Bez ega chce být ego. Já nechce být já :) Je to past, v které se dobrovolně držíš. Pes honí svůj ocas a točí se neustále dokolečka, to je ona duchovní cesta.

Jak to, že hledající je hledané? Stejně tak, jako je kapka v oceánu oceánem.

Měl bych jít přeci ale dovnitř a hledat své já, ne? Můžeš :) Všechno se však děje samo od sebe, všechno tohle je jen sen Jediného. Co chceš vevnitř najít? Svě já nikdy na nějakém super uvnitř schovaném místě nenajdeš, není čím ho najít, protože ty jsi jím neustále. Veškeré hledání tě proto jen přivede k tomu, že zjistíš, že ty jsi už teď svým já, jseš jím neustále.

Nejseš někdo, nejseš osoba, jseš vše, to je tvé pravé já, všechno. Neexistuje nic, čím bys nebyl. Nejseš tím však ty jako individualita, jseš tím jako naprosto neosobní To. Proto se také někdy říká, že ty vůbec neexistuješ, nejseš, nemáš žádné já.

Všichni jsou Tím, nikdo není osvícený nebo neosvícený, to jsou v podstatě jen kecy jako každé jiné. Joshi, myslím, že kecáš. Já raději makám dál na tom, abych dosáhl osvícení a dosáhnou toho, že budu setrávat neustále v Já.

Řekla ryba rybě a plavala dál oceánem hledajíc oceán, aby až ho najde v něm navždy setrvala, tak jak jí poradila jedna velmi moudrá a stará ryba.

Rozum a cit

Člověk se necítí šťasten, necítí se být realizovaný, necítí Jednotu, necítí, že To prožívá tak, jak by měl, tak, jak to prožívají realizovaní, probuzení a osvícení.

Člověk si myslí, že To není ono, myslí si, že něčeho dosáhne, myslí si, že není Probuzen, myslí si, že tomu nerozumí, myslí si, že Tomu nerozumí tak, jako tomu rozumí realizovaní, probuzení a osvícení, kteří Pochopili.

Tyto pocity, tyto myšlenky, toto uvažování jsou základem hledání, základem neklidu, nepokoje a nespokojenosti.

Člověk se občas cítí šťasten, občas cítí Jednotu, cítí, že To prožívá, má krátké či dlouhé zážitky, kdy je naplněn štěstím, spokojeností a nehledáním.

Člověku se občas zdá, že tomu jakžtakž již rozumí, učení o Jednotě se mu zdá logické, správné a ztotožňuje se s ním, toto chápání světa ho na kratší či delší okamžiky života naplňuje štěstím, pokojem, nadhledem a klidem.

Není to však stále ono, není to tu stále, není to kompletní, není to konec hledání a nepokoje. Je to, jak se říká "houpačka" nahoru a dolů.

Postupně se vše vyjasňuje a v mysli již není tolik otázek, člověk naprosté většině učení rozumí a málokdy se dozví něco nového. Již tolik nestuduje učení, spíše řeší, proč To nemá stále, kdy bude konečně realizovaný nebo zda už náhodou není realizovaný a podobně.

Postupně se stále častěji cítí v pohodě, nadvěcí, nepřipoutaný, v pořádku a ve shodě s okolnostmi okolo něj i uvnitř něj.

Takto nebo jinak, rychle, náhle, pomalu, postupně, dlouhodobě dojde (nebo nedojde) k vyšumění zbývajících "nepocit'ování" a "neprožívání" a zbývajících "nejasností" a "nejistot".

Vše je takové, jaké to je. Není otázek. Není okamžiku, kdy To (Jednota) není "pocit'ováno".

Toto je překonání intelektuálního chápání nedvojnosti. Toto je překonání bytí (žití) v Tom či mimo To.

Je tu pouze To, není tu nikdo, kdo To prožívá/neprožívá, pocit'uje/nepocit'uje, chápe/nechápe či realizuje/nerealizuje.

Otevřenost

Otevřenost tomu, co je. Takové, jaké to je. Všemmu beze zbytku a bez výjimek.

Tento víkend jsem si povídal s jedním člověkem, který je již dlouho na duchovní cestě. Mimo jiné prohlásil, jak nedávno poslouchal básně jednoho z probuzených mistrů a jak bylo cítit nebo poznat, že to říká z prázdnoty, z prázdné mysli. Že, kdyby to říkala nějaká herečka, nebylo by to ono.

To mne zaujalo.

Ano nepochybuji o tom, že mistr skutečně četl básně z prožitku prázdné mysli. Jak jinak. Z prázdné mysli pochází vše co existuje, není tu nic, co by nepocházelo z prázdné mysli. Proto i ona herečka cokoliv by pronesla bylo by projevem prázdné mysli.

Cokoliv řekneš ty sám pochází z prázdné mysli, ať si to uvědomuješ nebo ne. Jakýkoliv zvuk pochází z prázdné mysli. Prázdná a plná mysl je jediná mysl, která tu je.

Co se tedy děje při poslouchání básní mistra? Neděje se nic zvláštního.

Někdo může poslouchat tyto básně a neslyší v nich nic zajímavého, dokonce mu můžou připadat trapné, někdo zas ani neví o co jde, například takový pes, tomu jsou vcelku ukradené, přesto je slyší.

Pak je tu však někdo, kdo se při poslechu těchto básní otevře vnímání prázdné mysli, oné prázdné mysli, z které je báseň vyslovována a v které je slyšena. Protože tento člověk je sám prázdnou myslí dokáže tuto prázdnou mysl vnímat. Prázdná mysl se jakoby naladila sama na sebe. Jde o otevřenost tomu, co tu je.

Osvícení a splynutí do jednoty je otevřenost všemu, ne jen při poslouchání zvuků vznikajících při recitování básně mistrem nebo manter, ale i při zvuku šplouchnutí kamene do rybníku nebo při projevu Václava Klause nebo chrlení sprostých nadávek.

Nebojte se otevřít všemu v každé situaci, tak jak tu je, stejně tak jako se otevíráte při poslechu básní svého mistra. Naladte se na tuto vlnu otevřenosti kdykoliv si na to vzpomenete, tak budete žít jednoduše v jednotě a smíru se vším.

Bezpodstatnost, vždy jen To

Bez myšlenek nejsme schopni říct, kdo jsme, čím jsme a čím nejsme. To mohou pouze myšlenky.

Je to jednoduché. Jakmile to začnete rozebírat myšlenkami, přemýšlet o tom a spekulovat, budete-li opravdu zkoumat a pozorní, dostanete se až k bráně, dál však NE! Ovšem nejde o to být bez myšlenek, jak z toho někdo vyvozuje. Myšlenky jsou prostě myšlenky, nic víc nic míň. Proto jakékoliv prohlášení o tom, kdo jsme je pouze toto prohlášení, ale ne my samotní. Je to tedy prosté.

Vše poznávané, pozorované, prožívané se neustále mění, je nestálé - jak se říká, pomíjivé.

Poznávání a uvědomování si těchto objektů stejně tak pomíjivé a nestálé. Cokoliv je uvědomováno dříve či později zaniká, mění se. Neexistuje nic stálého. Neexistuje nikdo, kdo by si vše uvědomoval, je tu pouze uvědomění samotné. V případě, že "zmizí" všechny vnější a vnitřní objekty, pocity a myšlenky, zůstává prázdnota (nebo absolutní plnost) samotná (takzvané nirvikalpa samádhi), která je však popsitelná jedině po znovuobjevení pocitů a myšlenek, ale popis není nikdy popisovaným, je tedy spíše nepopsitelná, pouze se o ní hovoří. Stejně tak jako při běžném stavu není možné myšlenkou popsat tento „prostor“ (prázdnotu), v kterém se objevuje a mizí.

V případě že je tato prázdnota vnímána (uvědomována) i během zdánlivé existence světa, vnějších a tzv. vnitřních objektů (ve skutečnosti to není vnímáno jako vnitřní a vnější, toto rozdělení je umělé), tak je již jedno, zda tu jsou nebo nejsou objekty, jelikož vše je touto prázdnotou a bezpodstatností. Myšlenky zaznamenávající, popisující toto nepopsitelné nikomu nepatří a objevují se v této prázdnotě (uvědomování) sami od sebe, nikým nezvané a nechtěné. Tak jak tomu bylo, je a bude vždy ve všech případech u tzv. "mne", "tebe" nebo "něho" nebo „ní“.

Jakékoliv stavy jsou a budou pouze na jakémsi měřítku pohybujícím se od prožívání ničeho, přes prožívání čistého jasného světla, přes stavy klidu a minima myšlenek, k tzv. běžného stavu, až po stavy prožívání zvýšené smyslovosti, jasnozřivosti, vidění aury, cestování astrálem, prožívání vzniku vesmíru a pohledy do všeho a absolutna. Toto vše probíhá a je závislé na uvědomování. Uvědomování je základ, bez kterého nemůže nic jiného být. Je to ono bytí.

Zeptá-li se někdo, co jsi byl před tím než jsi se narodil. Zřejmě nebudeš vědět. A nebo odpovíš co si myslíš, co si někde zaslechl nebo četl. Řekneš například byl jsem v ráji a předtím jsem prožíval svůj minulý život. To jsou však pouze myšlenky a zvuk tvé řeči probíhající v tomto okamžiku, není to v žádném případě něco, co jsi byl před tím, než si se narodil a navíc je to pouhá spekulace, představa.

Nebo můžeš být jedním z těch, kteří si vzpomínají na své minulé životy. Můžeš tedy říct než jsem se narodil, byl jsem to a to. Znamená to tedy, že jsi nezemřel, ale pokračuješ dál, smrt fyzického těla na tebe nemá žádný vliv. Nepovažuješ se tedy za své fyzické tělo, stejně tak se tedy ale nemůžeš považovat za fyzické tělo své předchozí inkarnace. Co tedy jsi a čím jsi byl v tomto případě, než si se narodil? Myšlenkami? Ty jsou nestálé a neustále se mění, rodí a zanikají. Jsi jakousi duší, která se inkarnuje do těl? Jak taková duše vypadá? Viděl jsi ji někdy? Pokud ano, nejsi spíše tím, kdo tuto duši vidí? A není tato duše jen něco podobného tělu, jen v jiné a jemnější formě energie? Jsi tedy tím vědomím, které si to vše pamatuje, a v kterém to probíhá? Ale v tomto vědomí přeci neprobíhá jen tvé tělo, ale také veškeré zážitky a i ostatní bytosti, celý svět.

Co tedy jsi? Čím jsi byl a čím budeš? Pokud to opravdu zkoumáš nemůžeš se nikdy nalézt. Nejsi, nikdy jsi nebyl a nikdy nebudeš. Jsi fikcí na jakékoliv úrovni a v rámci jakékoliv představy a konceptu. Je tu pouze toto, právě teď. To co je prožíváno samo o sobě nikým a nejlépe popsatelné bez použití myšlenek, bytím samotným.

Existují jedinci, kteří ovládli svůj vlastní proces reinkarnace, existují jedinci, kteří ovládli způsob bytí na několika místech najednou, existují jedinci, kteří ovládli způsob procházení různými dimenzemi všelijakých světů, existují jedinci, kteří ovládli cestování časem a prostorem.

Toto vše je možné. Nic to však nemění na faktu, že tito jedinci jsou jen zdánlivé objekty a subjekty jediné energie, která vše zdánlivě tvoří a ničí. Nikdo z těchto jedinců nemá žádnou podstatu a nikdo z nich nic ve skutečnosti neovládá a neřídí. Jsou na tom jako kdokoliv z jiných jedinců například zručný umělecký kovář nebo světoznámý spisovatel hororů. To že je jejich umění a znalost ojedinělá a vzácná může být faktem anebo jen naší nevědomostí o jiných světech a časových úrovních, kde jsou tyto věci naprosto běžné. Je to neuvěřitelná hra všehomíra, jedné energie a absolutní prázdnoty.

Pokud tu tedy probíhá zrovna nějaké takzvané duchovní hledání nebo hledání sama sebe, je to stejně tak zdánlivý proces jako cokoli jiného - jako například hovoření, sezení samotného takzvaného gurma. Vše je rovnocenným projevem Jednoho či chcete li Jedné nebo Toho.

Ticho

---

tolik slov, tolik uceni, tolik diskuzi, tolik knih, tolik meditaci, tolika snahy
a pritom to k nicemu nevede
nevede, nevedlo a nikdy nepovede
Nic je tu neustale a nic ho nezmeni a nic ho nezpůsobí
ticho není to ticho, jak si ho představuješ
ctes: prebyvej v tichu,
a tak zavrhas svět, klidíš se do ustraní
vyhledáváš klidná místa
zaháníš myšlenky, nechceš to nebo tamto
hledáš to ticho, bojuješ s vnějším a vnitřním hlukem
takto ticho VSAK nenajdeš, jakákoliv snaha jde a je mimo a z tohoto ticha
to ticho ses ty sám
to ticho je hloubka oceánu
to ticho je klidná hladina
to ticho je vědomí
to ticho je prostor, ve kterém se vše děje
to ticho, teď, tady neustale, jsi to ty
to ticho není se zvukem ani bez zvuku
to ticho neobsahuje nic ani všechno
není to však nic zvláštního
je to zcela přirozené
je tu, je to tady
jsi to ty
není třeba zadního vzdělání
není třeba chápat mystiku, advaitu a zen
jen být, to je to pustit se své touhy
pak už ani není jen být
byti probíhá samo od sebe
pocity a jednání individuality tu jsou,
ale není tu nikdo komu by patřily
je tu toho spousta, jednou víc, jednou méně, jednou nic
ano to jsou jen slova,
hřgzt fgrgrw, gurtea, kurtewd, bulihtres, osvícení, fafert, nisargadatta, jugoskuj,
neniosvíceny, jikolper, deset, secret, zen, nez, +, o, =, -
mysl naše
nájedla se vtipně kase:)
pink, pink pink
bum, bum, bum
khaac baac
bonifac :))))

LOVE TO ALL

MOZAIKA - MEDITAČNÍ VEČERY

Každý čtvrtek od 19:00 do 21:00

Mateřská školka na Jarově

Koněvova 240a/2497 Praha 3

Kontakt: joshi@email.cz, 604 584 969

